

Trốn Hôn Gặp Phải Tình Yêu

Contents

Trốn Hôn Gặp Phải Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10	67

Trốn Hôn Gặp Phải Tình Yêu

Giới thiệu

Ép đầu ép mỡ ai nỡ ép duyên. Đến với truyện Trốn Hôn Gặp Phải Tình Yêu của tác giả Kim Huyền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-hon-gap-phai-tinh-yeu>

1. Chương 1

Đếm ngược thời gian tan tằm 5 phút.

5 phút nữa, 5 phút nữa là có thể tan tằm, cũng có nghĩa là đến cuối tuần rồi nha!

Năm, bốn, ba, hai, một – tiếng chuông báo hiệu tan tằm vang lên!

“Tan tằm rồi, A Lung, buổi tối có muốn đi uống một chén không?”

“Thái Linh, mình cùng Nhã Phương ngày mai muốn đi xem phim, cậu có muốn tham gia không?”

“Này! Cuối tuần cậu cùng bạn gái muốn đi chơi ở đâu hả? Các cậu hình như chủ nhật nào cũng có kế hoạch.”

“Mọi người, mình còn có hẹn, đi trước nha.”

Bầu không khí trong văn phòng đang trầm lắng bỗng nhiên trở nên náo nhiệt, tràn đầy sức sống, dường như vừa đến ngày nghỉ cuối tuần thì mọi người liền giống nhau đều sống lại.

Bất quá cũng không phải mỗi người đều như vậy, trong văn phòng lúc này còn có bốn người đem áo khoác đen trùm đến đỉnh đầu, vẻ mặt đăm chiêu, bất đắc dĩ thở dài,

Aiz...

Khương Nghiên cùng Lâm Vũ Phi không tự chủ được thở dài một hơi, ngồi ở đối diện nhau, khi các cô nghe được tiếng thở dài của đối phương thì cả hai không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, rồi mới lần lượt giật giật khóe môi.

“Nhìn dáng vẻ của cậu, hình như tâm trạng không được tốt lắm?” Khương Nghiên nói.

“Cậu có vẻ cũng giống như mình?” Lâm Vũ Phi trả lời.

“Đúng.” Khương Nghiên thừa nhận, cô không nhận được lại thở dài một hơi.

“Tối nay mình và Lí Bội muốn đi uống một chén, cậu có muốn đi cùng bọn mình không?” Lâm Vũ Phi mời hỏi.

“Thật khéo, mình và Nhân Tịnh cũng hẹn cùng đi uống rượu!”

“Tâm trạng của cô ấy cũng không tốt sao?”

“Siêu không tốt!”

“Nhưng là vì chuyện gì?”

“Thất tình”

“Thật khéo, mình cũng như thế”

“Cậu cũng thất tình?”

“Chia tay có tính là thất tình không? Nếu tính, thì là phải rồi!” Lâm Vũ Phi cười khổ nói.

“Vậy Lí Bội đâu? Có nghĩa khí cùng cậu giải sầu, còn – ”

“Cô ấy ly hôn rồi!”

Khương Nghiên kinh ngạc một hồi lâu, rồi mới cười khổ nói: “Xem ra chúng ta bốn người có thể tạo thành Liên minh thất tình nha.”

“Cậu cũng thất tình?” Lâm Vũ Phi có chút khó có thể tin được. “Sao vậy? Thất tình cũng có thể truyền nhiễm được sao? Thật đúng là vật hợp theo loài.”

“Có thể xem là như thế đi!” Về mặt Khương Nghiên có phần kỳ lạ. “Mình gọi điện thoại cho Nhân Tịnh, nếu cô ấy nói được, buổi tối chúng ta – bốn thành viên của Liên minh thất tình - cùng nhau đến quán bar uống rượu.”

Trương Nhân Tịnh làm việc ở bộ phận khác nên không cùng văn phòng với các cô.

“Được, cậu gọi điện thoại hỏi cô ấy, mình cũng gọi điện thoại cho Lí Bội. Còn có, mình cảm thấy tên Liên minh thất tình này rất khó nghe, không tốt. Hay là, chúng ta gọi Liên minh “Tiếp theo sẽ tốt hơn” đi, như vậy tốt lắm.” Lâm Vũ Phi nghiêm túc nói.

Khương Nghiên trong nháy mắt ngây người, đột nhiên nhếch miệng gật đầu:

“Đúng. Tiếp theo sẽ tốt hơn”

Người tiếp theo sẽ tốt hơn...

Khang Nghiên năm nay hai mươi năm tuổi, từ nhỏ đến lớn cô đều là con gái ngoan của ba mẹ, bất kể họ thay cô sắp xếp cái gì, hoặc là muốn cô làm cái gì, cô đều ngoan ngoãn làm theo lời họ.

Ví dụ như, khi đi học phải đọc sách như thế nào, chọn trường gì, học khoa nào, cô đều nghe theo ba mẹ mình. Sau khi tốt nghiệp, muốn làm công việc gì, cùng với làm việc trong công ty nào, cô cũng tùy ý cha mẹ sắp xếp.

Cũng không phải cô không đủ chủ kiến, chỉ là từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ làm trái với sự sắp xếp và mong đợi của ba mẹ, lâu ngày, ngay cả nghĩ tới muốn làm trái ý họ thôi, cô cũng không có dũng khí.

Đúng nha! Không phải cô không muốn, chẳng qua là cô không có đủ dũng khí thôi.

Gần một năm trước, ba mẹ cô không biết từ đâu quen biết với Hạ Quan Đình, sau đó muốn cô thử cùng với hắn gặp gỡ một chút, chuyện này cô hoàn toàn bị động, trong một vài tính huống bất đắc dĩ, một nửa là để đối phó, một nửa là bị ép buộc mới miễn cưỡng cùng xuất hiện với Hạ Quan Đình, một tháng gặp mặt nhiều nhất cũng chỉ hai đến ba lần, ít nhất thì nửa lần cũng chẳng có, kết quả ba người bọn họ dựa vào cái gì mà cảm thấy rằng cô và hắn tình cảm ổn định, có thể cân nhắc đến chuyện...

Kết hôn chứ?

Điều làm cho cô bất mãn và gần như bùng nổ, chính là ba người bọn họ, bản thân tự mình cảm thấy hài lòng coi như xong, thế nhưng ngay cả ý kiến của cô cũng chưa từng hỏi, liền tự mình bàn bạc hôn sự của cô cùng quyết định ngày cưới rồi.

Điều này cũng coi như thôi, điều làm cho cô đau lòng cùng khổ sở chính là khi cô bày tỏ chính mình không muốn, vậy mà không có ai để ý đến suy nghĩ cùng cảm nhận của cô, cô thực sự, thực sự là....rất khổ sở.

Nguyên tưởng rằng, cha mẹ mặc dù quản cô rất nhiều chuyện, nhưng điểm khởi đầu nhất định là vì muốn tốt cho cô, vì yêu mến cô, hi vọng cô hạnh phúc, kết quả bọn họ căn bản lại mặc kệ cảm xúc của cô.

Cùng với một người đàn ông cô không yêu, thậm chí còn có chút chán ghét chuyện kết hôn với người này, cô thật sự có thể tìm được hạnh phúc của mình sao?

Cô không biết cha mẹ nghĩ như thế nào, có lẽ bọn họ cảm thấy chỉ cần có tiền là có thể tìm được hạnh phúc, nhưng chuyện tình cảm giống như việc uống nước, nóng lạnh thế nào chỉ có tự mình biết, cô biết mình nhất định sẽ không hạnh phúc.

Cho nên, hơn một tháng qua, cô luôn suy nghĩ xem rốt cuộc là mình nên làm như thế nào.

Nói chuyện với Hạ Quan Đình? Vô dụng!

Nói chuyện với cha mẹ? Cũng vô dụng!

Cùng thảo luận với các đồng nghiệp? Ân...Vô dụng hay là hữu dụng đây? Ít nhất thì họ có thể cho cô vài sáng kiến.

“Tuyệt thực để phản đối đi!” – Lâm Vũ Phi nói.

“Kêu tên kia đồng thời ký vào giấy thỏa thuận ly hôn, như vậy sau khi kết hôn nếu thật sự không hạnh phúc có thể trực tiếp ly hôn.” – Lí Bội nói.

“Trực tiếp trốn đi cũng được lắm, dù sao thì từ đầu đến giờ cậu cũng chưa đồng ý hôn sự này, hãy để cho những người đáp ứng hôn sự này tự mình kết hôn đi.” – Trương Nhân Tịnh nói.

Ngày đó cô cùng Vũ Phi, Lí Bội, Nhân Tịnh; bốn người cùng nhau mượn rượu giải sầu, sau khi các cô ấy biết được căn nguyên phiền não của cô, từng người liền nghĩ biện pháp giúp cô giải quyết.

Về tuyệt thực, cô cảm thấy vô dụng, chính là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Về việc ký giấy thỏa thuận ly hôn, cô căn bản là không muốn, bởi vì trước ly hôn không phải là phải kết hôn trước hay sao, phải cùng người đàn ông kia trải qua một đoạn cuộc sống hôn nhân, mà cô vừa nghĩ đến việc cùng chung chăn gối với Hạ Quan Đình thì cả người liền khó chịu, không thể chịu đựng được.

Còn về phần chạy trốn theo như lời Nhân Tịnh nói, cô cảm thấy có thể làm được, chỉ cần cô có thể lấy đủ dũng khí là được.

Trốn đi... Trốn đi... Trốn đi...

Mỗi một ngày, trong lòng cô đều có một âm thanh như vậy đang cổ vũ cô, thúc giục cô.

Trốn đi... Trốn đi... Trốn đi...

Chúng như tích cát thành tháp, làm cho ý nghĩ muốn trốn hôn của cô ngày càng ngày càng kiên định.

Trốn đi... Trốn đi... Trốn đi...

Chúng như nước chảy đá mòn, làm cho cô phải cúi đầu nhẫn nhục, nghe theo mệnh lệnh hành sự, trong lòng càng lúc càng dao động.

Trốn đi... Trốn đi... Trốn đi...

Rất cuộc, trước hôn lễ một tuần, ở trên đường lớn cô ngẫu nhiên lại nhìn thấy người sắp cùng cô kết hôn – Hạ Quan Đình đang hôn môi người con gái khác. Mặc dù đó cũng không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy hân thân mật với người con gái khác, nhưng mà lần này và cô sau một tuần nữa sẽ kết hôn rồi không phải sao? Hiện tại lần này còn ở đây biểu diễn ọi người xem một màn này, trong mắt lần này còn có người vợ chưa cưới là cô sao?

Trong nháy mắt, ý nghĩ muốn trốn hôn của cô càng thêm kiên định, sau đó không chút do dự bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch chạy trốn của mình.

Bởi vì cô hiểu rõ chỉ có trốn nhà đi mới khiến cho ba mẹ của cô hết hi vọng với cuộc hôn nhân này, bằng không hòa thượng chạy được nhưng miếu còn đó, nói không chừng cô vừa về nhà sẽ lập tức được hộ tống đến Ủy ban nhân dân để đăng ký kết hôn ấy chứ. Còn về phần nhìn thấy Hạ Quan Đình hôn người con gái khác, cô cũng sẽ không nói ra, chỉ đơn giản là cô không bận tâm, dù sao có nói ra cũng chẳng có ai tin tưởng cô.

Muốn chạy trốn phải trốn đi thật xa, làm cho bọn họ hiểu được cô thật sự không muốn kết hôn, có chết cũng không đồng ý.

Cô lợi dụng lúc đi làm, mỗi ngày mang một chút đồ đến ký gửi ở tủ đồ trong trạm xe điện ngầm, mấy bộ quần áo để thay đổi, đồ trang điểm, sản phẩm chăm sóc da cùng sạc pin điện thoại di động,... Sổ tiết kiệm, con dấu, chứng minh nhân dân, thẻ bảo hiểm y tế...những vật tùy thân quan trọng dĩ nhiên là phải mang theo, vì dù sao chúng cũng không nặng, cũng không chiếm mất nhiều không gian.

Sau đó, rốt cục đến một ngày trước hôn lễ.....

Một ngày này cô vẫn đi làm như bình thường, vốn dĩ là ba mẹ muốn cô xin nghỉ phép, nhưng lại bị cô dùng lý do “dù sao cô cũng không có việc gì phải làm, bởi vì chuyện hôn sự này từ trước đến giờ cũng đều do bọn họ quyết định cùng chuẩn bị, cô căn bản không có việc gì làm, không bằng đi làm vẫn tốt hơn” để cự tuyệt, thật sự có thể nói là hữu kinh vô hiểm.

Nhưng chuyện đó cũng làm cho cô hiểu được – nếu thật muốn trốn hôn, hôm nay phải hành động, nếu đợi đến ngày mai mới trốn chỉ sợ...sẽ không thoát được.

Ba giờ chiều, cô cầm hợp đồng tới cho chủ quản ký tên.

Mọi người trong công ty đều biết ngày mai cô sẽ kết hôn, chủ quản đương nhiên cũng sẽ không làm khó cô, ký tên phê duyệt xong còn cười nhạo cô hai câu.

“Ngày mai phải kết hôn rồi, hôm nay còn đến công ty đi làm à? Cần phải kiến nghị lên tổng giám đốc để ông ấy trao tặng danh hiệu ‘nhân viên xuất sắc’ cho cô mới được.”

Cô cũng không nói gì, chỉ có thể cười gượng.

“Ngày mai tôi cũng sẽ đi, bắt quá khách mời hẳn là rất nhiều, chắc cô không có thời gian tiếp đãi tôi rồi? Hôm nay nói tiếng chúc mừng cô trước vậy!”

Cô chỉ có thể cười gượng, nói không nên lời cảm ơn, sau khi nhận lại hợp đồng đã được ký mới máy móc nói một câu “Cảm ơn” để tránh những hoài nghi không cần thiết.

Khi thu dọn đồ đạc, cô gọi điện thoại nội bộ cho Lâm Vũ Phi.

“Cậu sắp tan tầm rồi sao?”

“Ừ”

“Cậu vẫn quyết định đồng ý kết hôn với Hạ Quan Đình sao?” Lâm Vũ Phi hỏi cô, đầu cúi xuống như đang làm việc, thật sự không giống với đang cùng cô tám chuyện.

“Không phải.” Cô đáp.

Lâm Vũ Phi không nhịn được ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang chỗ cô một cái, rồi lại cúi đầu xuống:

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Lâm Vũ Phi nhỏ giọng hỏi cô.

“Mình muốn trốn hôn.”

“Cái gì?” Lâm Vũ Phi lại không nhịn được lớn tiếng kêu lên, khiến cho tất cả mọi người trong văn phòng cùng quay đầu về phía cô. Cô làm nhanh một động tác biểu lộ thật có lỗi, sau đó dùng tay che điện thoại hạ thấp giọng nói:

“Cậu mới vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem.” Cô có chút không thể tin được.

“Mình muốn trốn hôn.” Khương Nghiên kiên định nói.

Lâm Vũ Phi lại một lần nữa không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn về phía cô, trong điện thoại hỏi:

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Ừ!” Cô nhìn không chớp mắt đáp.

“Cậu muốn làm như thế nào, cậu muốn đi đâu? Cậu có chỗ để đi sao?” Lâm Vũ Phi thu hồi tầm mắt nhìn về phía cô, quan tâm thấp giọng hỏi.

“Mấy ngày hôm nay mình đã đem một ít quần áo và đồ dùng thiết yếu ra gửi ở tủ đồ trong trạm xe điện ngầm rồi, nếu thiếu thứ gì sẽ mua sau, mình tạm thời sẽ đi khỏi Đài Bắc. Còn về phần đi nơi nào? Mình cũng chưa quyết định, trước cứ chọn đại một nơi để đến rồi từ từ tính lại sau vậy.” Khương Nghiên không xác định nói.

“Cậu có muốn tới nhà mình ở không?”

“Không được, mình không có tính hết ngày mai lại trở về đâu, chắc là phải trốn nhà đi một thời gian. Cha mẹ mình cùng người nhà họ Hà sẽ không dễ dàng buông tha ình như vậy đâu, mình nghĩ phải làm cho bọn họ hiểu được quyết tâm của mình.”

“Cho nên thứ hai cậu cũng không đến công ty đi làm nữa sao?”

“Ừ. Có thể một thời gian nữa cũng sẽ không đến đây, còn về phần sau này có quay về làm tiếp hay không thì còn phải xem ý trời thôi.”

Lâm Vũ Phi nhất thời không biết nên nói cái gì, bởi vì cô không nghĩ tới Khương Nghiên sẽ quyết tâm như vậy, ngay cả công việc cũng không muốn làm nữa.

Những ngày nghỉ thì cũng đúng, giữa tìm một công việc mới và phải lấy một người đàn ông mình không yêu căn bản không cần nói cũng biết, nếu là cô thì cô cũng sẽ quyết định chọn việc tìm một công việc mới để có thoải mái và tự do.

“Cậu phải giữ liên lạc với mình nhé.” Cô ngẩng đầu, thận trọng nhìn Khương Nghiên nói.

“Được.” Khương Nghiên mỉm cười nhìn Vũ Phi nói, sau đó bấm nút kết thúc cuộc gọi.

Năm phút sau, cô thu dọn lại bàn làm việc, đứng dậy, lấy túi xách, hướng mọi người trong văn phòng nói lời tạm biệt.

“Mình tan tằm trước, mọi người, gặp lại sau.”

“Tạm biệt, ngày mai gặp. Mình sẽ đi tham dự đám cưới của cậu.”

“Mình cũng sẽ đi, hy vọng có thể ôm cô dâu xinh đẹp một cái.”

“Mình muốn hôn gió.”

“Mình muốn quây đêm tân hôn.”

“Mình muốn cô dâu cùng mình chạy trốn.”

“Haha. Cậu muốn bị chú rể đánh chết hay sao?”

“Mình chỉ nói chơi thôi mà....”

Mọi người nhất thời cười vang làm Khương Nghiên cũng cười theo. Đồng nghiệp của cô thật đáng yêu, nếu như có thể, cô thật sự hy vọng có thể trở về tiếp tục làm việc cùng mọi người. Bất quá chuyện của tương lai không phải cô hy vọng là có thể thành sự thật, cô cũng chỉ có thể tuân theo tự nhiên, tận lực mà nghe theo mệnh trời.

“Mình phải đi rồi. Gặp lại sau.” Cô hướng mọi người vẫy tay chào tạm biệt, sau đó xoay người rời đi mà không biết tương lai của mình sẽ ra sao.

Một ngày trước hôn lễ bởi vì cô dâu chạy trốn mà trở nên hỗn loạn.

Ba người Lâm Vũ Phi, Lí Bội cùng Trương Nhân Tịnh mặc dù sớm biết rằng hôn lễ sẽ phải hủy bỏ vì cô dâu chạy trốn, nhưng vì muốn xem trò vui nên vẫn đến khách sạn tham gia hôn lễ, chỉ thấy trước cửa hội trường có vài người trẻ tuổi là bạn bên nhà trai, không ngừng hướng mọi người giải thích về chuyện hôn lễ bị hủy bỏ, còn có vài người khách túm năm tụm ba ở bên kia suy đoán, thảo luận vì sao đột nhiên hôn lễ lại bị hủy bỏ.

“Nghe nói cô dâu không được khỏe, buổi sáng đột nhiên té xỉu, hiện tại đang ở bệnh viện.” Có người nói.

“Tôi cảm thấy nhất định là mang thai, sau đó có thể là động đến thai nhi, cho nên mới đột nhiên té xỉu.”

“Hi vọng là không bị lưu thai.”

“Các người chỉ là nghe nói thôi sao? Nhưng theo như tôi được biết là do cô dâu chạy trốn, cho nên hôn lễ mới bị hủy bỏ.”

Nghe thấy có người nói như vậy, Lâm Vũ Phi ba người lập tức liếc mắt nhìn người nọ.

“Chạy trốn? Điều này làm sao có thể, Hà gia có nhiều tiền như vậy, nghe nói chú rể vừa cao lớn vừa đẹp trai, một đối tượng kết hôn tốt như vậy đi đâu mà tìm được chứ? Cô dâu có bị làm sao mới có thể chạy trốn?”

“Đúng rồi, hơn nữa, tôi còn nghe nói cô dâu này từ nhỏ đến lớn đều nhu thuận nghe lời cha mẹ, chưa bao giờ làm chuyện gì khiến cho cha mẹ phải đau lòng khổ sở, làm sao có thể làm ra chuyện trốn hôn khiến cho cha mẹ phải mất mặt đâu? Cho nên, tôi cảm thấy là do sức khỏe không tốt còn có khả năng hơn.”

“Nhưng chị của tôi là hàng xóm của nhà cô dâu, nghe chị tôi nói cô dâu ngày hôm qua sau khi đi làm thì không trở về nhà nữa, gọi điện thoại cũng không được, cha mẹ lo lắng cho cô ấy cả đêm không ngủ.”

“Có thật không?”

“Thật mà. Hơn nữa tôi còn nghe chị của tôi nói, cô dâu hình như không muốn kết hôn, mẹ cô dâu còn sang oán giận với chị của tôi mà, làm tôi không thể hiểu được, không biết cô ấy đang nghĩ cái gì nữa, một đối tượng tốt như vậy lại nói không muốn kết hôn.”

“Đây là thật hay là giả vậy? Đã không muốn kết hôn, thì làm sao còn có hôn lễ ngày hôm nay chứ?”

“Bà không phải mới vừa nói cô dâu nhu thuận luôn nghe lời cha mẹ hay sao? Tôi nghe chị tôi nói, tám phần chính là bởi vì cô dâu không muốn kết hôn, cha mẹ lại ép buộc cô ấy phải kết hôn, cho nên cô ấy mới chạy trốn.”

“Trời ạ, không nghĩ tới còn có loại nội tình này.”

“Nhưng mà, tôi vẫn cho rằng sức khỏe của cô ấy không tốt có lý hơn.”

Lâm Vũ Phi ba người nghe thấy thế thì liền rời khỏi hội trường, bởi vì dường như không còn tin tức hữu dụng nào có thể nghe được nữa, nội dung bàn tán bốn phía cũng đều na ná giống nhau, đa số suy đoán nguyên nhân hôn lễ bị hủy bỏ, những tin tức khác lại không có.

“Các cậu có muốn tới nhà Khương Nghiên xem tình hình một chút không?” Lí Bội nói.

“Cha mẹ cô ấy lại không biết chúng ta, đi cảm giác giống như rất thái quá, vẫn là quên đi thì hơn.” Lâm vũ Phi lắc đầu nói.

“Hay là gọi điện cho Khương Nghiên nói cho cô ấy biết một chút tình hình ở đây?” Trương Nhân Tịnh hỏi.

“Hình như không có gì hay để nói cả, chính là hôn lễ bị hủy bỏ, mọi người đều ở đây bàn tán xem vì sao hôn lễ lại bị hủy bỏ mà thôi.” Lâm Vũ Phi trả lời.

“Cũng đúng. Bất quá mình vẫn muốn gọi điện thoại cho cô ấy, không biết cô ấy hiện tại đang ở đâu, đang làm gì? Cô ấy một mình ra bên ngoài, mình cảm thấy có chút lo lắng.” Trương Nhân Tịnh hơi nhăn mày nói.

“Kỳ thực vừa rồi trên đường đến đây mình có gọi cho cô ấy, nhưng cô ấy không mở máy.” Lâm vũ Phi thở dài.

“Thực khéo, mình cũng gọi nhưng không được.” Lí Bội tiếp lời.

“Xem ra chỉ còn mình chưa gọi, giờ đến lượt mình thử gọi xem, nói không chừng hiện giờ cô ấy mở máy rồi.” Nói xong, Trương Nhân Tịnh lập tức lấy điện thoại di động ra gọi, kết quả –

“Như thế nào?” Lí Bội nhìn không chuyển mắt hỏi Nhân Tịnh.

“Hiện tại cô ấy cũng chưa mở máy.” Trương Nhân Tịnh bất đắc dĩ nói, để điện thoại di động lại trong túi.

“Mình cũng nghĩ nhất định cô ấy chưa mở máy, bằng không di động chắc sẽ reo đến muốn nổ tung luôn.” Lâm Vũ Phi nói.

“Hy vọng cô ấy bình an vô sự.” Trương Nhân Tịnh buồn bực, lo lắng thở dài nói, bởi vì chuyện trốn hôn này là do cô đề nghị, nếu Khương Nghiên ở bên ngoài xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian này, thì cô cũng có một phần trách nhiệm.

“Cô ấy sẽ liên lạc với mình mà, bởi vì cô ấy đã hứa sẽ giữ liên lạc với mình.” Lâm Vũ Phi vỗ vỗ vai Nhân Tịnh nói.

“Ừ. Không tin tức chính là tin tức tốt. Cậu yên tâm.” Lí Bội cũng tham gia an ủi. “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Mình biết một nhà hàng Nhật ngon lắm, cơm sườn heo, có muốn đi ăn hay không?” Lâm Vũ Phi hai mắt sáng lên hỏi. Cô cũng không có hứng thú gì, hứng thú duy nhất chính là ăn.

“Đi, vì sao không đi chứ?” Lí Bội lập tức gật đầu nói. “Nhân Tịnh thì sao, có muốn đi cùng bọn mình không?”

Trương Nhân Tịnh gật gật đầu.

Ba người lập tức lên taxi hướng mục tiêu – Nhà hàng Nhật – Cơm sườn heo – đi tới.

Cũng trong lúc đó, cô dâu chạy trốn Khương Nghiên cũng đang chuẩn bị ăn cơm, cô ở trong 7-11 dùng vỉa đun nóng sườn heo đã chế biến sẵn.

Tối hôm qua cô ở trong khách sạn nhỏ bên cạnh trạm xe lửa, tiện thể sử dụng máy tính trong khách sạn lên mạng tìm một công việc mới và tìm nhà trọ.

Lần này rời nhà trốn đi, thời gian trong kế hoạch của cô ngắn nhất cũng là ba tháng đến nửa năm.

Cô cảm thấy chỉ có thể làm cho cha mẹ hiểu được rằng một mình cô cũng có thể sống khá tốt, nếu ép cô kết hôn, cô lúc nào cũng có thể bỏ xuống tất cả tự mình sống, cô phải quyết tâm mới được.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này cô sẽ không làm được loại chuyện không viết thư về nhà, cô cũng sẽ liên lạc với người trong nhà, chỉ là cô sẽ không tiếp tục làm một người nghe theo lệnh mà làm việc nữa, cha mẹ muốn cô về nhà ngay lập tức thì cô liền lập tức về nhà làm con gái ngoan là được.

Tối hôm qua lúc điện thoại của cô chưa tắt nguồn, cô nhận được rất nhiều tin nhắn của cha mẹ, cô đọc xong chỉ cảm thấy vừa thất vọng vừa đau lòng.

Cô cho rằng cô trốn nhà đi là có thể làm cho cha mẹ hiểu được quyết tâm của cô, hiểu được đối với cô tốt nhất chính là không nên ép cô phải lấy một người đàn ông cô không thích, ép cô phải lấy một người đàn ông cô không yêu, thì mọi chuyện đã không có kết quả như bây giờ rồi.

Cha mẹ đối với việc cô trốn nhà đi có vẻ vô cùng tức giận, trong tin nhắn không ngừng lặp đi lặp lại rằng bọn họ vô cùng thất vọng về cô, nói cô không hiểu chuyện, cho cô đi học, cho cô đọc sách nhưng cô lại làm ra chuyện này khiến cho bọn họ mất mặt đến không thể ngẩng đầu lên, cũng ra lệnh cho cô, muốn cô lập tức về nhà, nếu ngày mai trước hôn lễ không thấy cô về nhà, sau này cô cũng không cần về nữa, bọn họ coi như chưa từng sinh ra một người con gái là cô.

Vừa đọc được những dòng tin nhắn kia, cô chỉ cảm thấy khiếp sợ, sợ hãi, tâm hoảng ý loạn, ruột gan rối bời, không biết phải làm sao, cô còn tưởng rằng là do chính mình bởi vì quá lo lắng, quá sợ hãi nên mới suy nghĩ miên man mà tưởng tượng ra những lời kia.

Nhưng là sau khi đọc đi đọc lại, đọc một lần ... rồi hai lần rồi đến ba lần... thì lòng của cô dần dần chết lặng, trừ bỏ thất vọng cùng đau lòng thì không còn cảm thấy cảm giác gì nữa, ngược lại càng thêm kiên định thực hiện kế hoạch trốn đi của cô, hơn nữa còn quyết định thay đổi thời gian trốn nhà đi trong kế hoạch từ hai tuần thành ba đến sáu tháng.

Tóm lại, nếu như đã quyết định muốn ở bên ngoài trụ được mấy tháng, thì trước tiên phải tìm được chỗ ở cùng công việc, không thể để miệng ăn núi lở được.

Cô tìm được ở trên mạng vài công việc cũng không tệ lắm, phía dưới còn có điện thoại liên lạc cùng địa chỉ, quyết định chờ thứ hai có người đi làm thì gọi điện thoại hỏi sau. Còn về phần hai ngày nay, mục tiêu của cô chỉ có một, đó chính là phải tìm được chỗ ở trước.

Đồng thời, ngày hôm qua cô lên mạng cũng tìm được mấy gian phòng phù hợp với điều kiện thuê phòng của cô, hơn nữa còn sử dụng điện thoại mới mua gọi điện cho chủ nhà, hẹn thời gian đi xem phòng.

Khương Nghiên nhìn đồng hồ đeo tay, mười hai giờ rưỡi, cách thời gian hẹn đối phương còn nửa giờ, cô luôn là người đúng giờ nên tự nhủ cũng sắp phải xuất phát rồi.

Nhanh chóng ăn xong phần ăn còn lại, hướng nhân viên cửa hàng nhờ giúp cô thu dọn một chút, sau đó đeo túi xách, nhắc hành lý, liền hướng địa điểm đã hẹn trước bước đi.

Vì không quen nên cô vừa đi vừa phải tìm đường, những tưởng tầng từ cửa hàng tiện lợi cô vừa ăn cơm trưa kia tới địa điểm hẹn chỉ cách có mười phút đi đường, thật dễ dàng, lại không nghĩ tới cô rẽ trái rồi rẽ phải cũng đã qua hai mươi phút rồi, lại vẫn chưa tới địa điểm hẹn theo như lời của ông chủ cho thuê phòng.

“Hay là vừa rồi ở ngã ba kia mình rẽ nhầm?” Cô nhíu mày lắm bấm tự hỏi mình, nghĩ thầm hay là quay lại ngã ba rồi xem lại đường, nhưng lại thấy cách cô khoảng chừng 3 bước chân đột nhiên xuất hiện một người nhắm hướng cô xông tới, nháy mắt liền cướp hành lý trên tay cô bỏ chạy.

Khương Nghiên trong nháy mắt đầu hoàn toàn trống rỗng, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng giây tiếp theo cô nghe thấy tiếng chính mình xé vỡ yết hầu mà kêu to:

“Cướp!”

Cô chạy đuổi theo, vừa chạy vừa hô to “cướp! cướp!”, đồng thời cũng không thể tin được, làm sao có thể phát sinh chuyện như thế này, cô làm sao có thể xui xẻo như vậy chứ, sao lại gặp cướp chứ?

Quần áo của cô, đồ dùng hàng ngày, tất cả đều ở trong túi, sạc pin điện thoại cũng ở bên trong, cái này còn chưa tính, quan trọng nhất chính là sổ tiết kiệm của cô cũng ở trong hành lý.

Cô đúng là rất ngu ngốc mà, một quyển sổ tiết kiệm thì nặng bao nhiêu chứ, tại sao cô lại để trong túi hành lý chứ, sao không để trong ví da chứ?

“Cướp! Đừng chạy. Có ai không? Cướp!”

Cô cao giọng hô to, hy vọng có thể có người nghe thấy tiếng của cô chạy đến hỗ trợ bắt cướp, nhưng trên đường ngoại trừ tên cướp và cô một trước một sau ra sức chạy thì thủy chung không có người thứ ba xuất hiện.

Mất thấy tên cướp cùng mình khoảng cách càng ngày càng xa, Khương Nghiên lòng nóng như lửa đốt, khóc không ra nước mắt.

Chẳng lẽ đây là báo ứng do cô không nghe lời cha mẹ sao? Cô không tự chủ được tưởng tượng, không ngờ ông trời lại nói cho cô biết không có chuyện gì là dễ dàng như vậy, bỗng nhiên tiếng còi xe vang lên tận mây xanh, kèm theo chính là âm thanh chói tai vô cùng khẩn cấp của phanh xe.

Bá –

Chi –

Khương Nghiên theo phản xạ định quay đầu lại xem, lại chỉ còn kịp thấy một mảnh màu bạc, tiếp theo liền nghe được “Ầm” một tiếng, cô đã bị hất tung lên, một mảnh màu bạc trước mắt biến thành một mảnh xanh thẳm của bầu trời, sau đó “Ầm” tiếng thứ hai vang lên, cô mất đi toàn bộ cảm giác, rơi vào trong bóng đêm vô tận.

2. Chương 2

Khương Nghiên tỉnh lại, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy chân thật là đau, tay cũng thật là đau, toàn thân đều rất đau.

Cô không nhận được rên rỉ ra tiếng, sau đó chậm rãi mở mắt, nhưng bởi vì ánh sáng quá chói mắt làm cô không chịu được nên nhắm mắt lại, cố gắng mở mắt rồi nhắm lại liên tục nhiều lần cô mới quen dần với ánh sáng, lúc đó cô mới mở mắt ra được, nhìn thấy trần nhà xa lạ.

Đây là đâu? Cô đang ở đâu?

Cô quay đầu, đầu cũng thật là đau, đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một người đàn ông lạ mặt khiến cô ngây ngời.

“Cô tỉnh lại rồi!” Người đàn ông lạ mặt nói.

Cô mờ mịt nhìn đối phương, biết là anh ta đang nói chuyện với mình, nhưng là, cô không biết anh ta mà!

Cô đưa mắt nhìn khắp phòng, màn che, giường bệnh, y tá, giá truyền dịch, người đi qua đi lại, xung quanh ồn ào,.....

Cô nghĩ ra.

“Tai nạn!” Cô lẩm bẩm trong miệng, giọng nói bởi vì quá lâu không lên tiếng mà có vẻ trầm thấp, khàn khàn.

“Đúng, tại nạn. Cô nhớ ra rồi sao?” Người đàn ông xa lạ nói.

“Vâng. Vì đuổi theo tên cướp nên tôi mới bị xe đụng.” Cô khổ sở nói. Tên cướp đó thấy cô bị tai nạn thì trong lòng hẳn nhất định sẽ nghĩ “trời cũng giúp mình” rồi!

“Đuổi theo tên cướp?” Người đàn ông nhướn mày.

Cô cười khở, hỏi anh: “Anh chính là người lái xe đụng vào tôi?”

“Đúng vậy, tôi chính là người xui xẻo đó!”

“Thật xin lỗi!” Cô chỉ có thể nói như vậy, bởi vì người sai là cô, anh chỉ là gặp xui xẻo, lái xe qua đó đúng cái thời điểm đó thôi.

“Cô có muốn báo cảnh sát lập hồ sơ không?” Người đàn ông lạ mặt hỏi cô.

Dù sao cũng là anh lái xe đụng vào cô, có lẽ cô hoặc người nhà cô sẽ muốn anh bồi thường cái gì đó, nếu như không ngại phiền toái mà lập hồ sơ thì sẽ tốt cho cả hai bên, cô bị thương có xác nhận của bệnh viện thì đòi bồi thường là chuyện hợp lý, cũng không cần lo cô có yêu cầu gì quá đáng, bởi vì cô bị thương cũng không nghiêm trọng lắm.

“Đừng!” Khương Nghiên mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào anh, cô khẩn trương hỏi anh: “Anh chưa báo cảnh sát đúng không? Anh báo cảnh sát rồi sao? Báo rồi sao?”

Nếu như báo cảnh sát, cảnh sát nhất định sẽ thông báo cho người nhà của cô, đến lúc đó cha mẹ sẽ biết cô ở đâu.

Rốt cuộc cô đã hôn mê bao lâu rồi? Có phải cảnh sát đã thông báo cho nhà cô rồi không, có phải cha mẹ cô đang trên đường tới bệnh viện không? Trời ạ, cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Trong lòng cô nóng như lửa đốt, lập tức ngồi dậy, một giây sau liền nghe thấy cô hét lớn:

“A!” Đau đến tận tim gan rồi.

“Cô làm cái gì vậy? Nằm xuống trước đã.” Hạ Phi Phàm thấy cô bỗng đứng ngồi dậy thì sợ hết hồn, vội vàng đưa tay đỡ cô, bao gồm cả băng gạc trên cánh tay cô nữa.

“Không được, tôi muốn mau chóng rời khỏi chỗ này!” Khương Nghiên ngắc đầu nói, cô đau đến mức mặt không còn chút máu.

“Cô sợ cái gì? Cảnh sát sao? Đừng nói với tôi rằng cô là tội phạm bị truy nã đó.” Hạ Phi Phàm cau mày nói.

“Tôi nhất định phải đi khỏi chỗ này!” Cô giùng giàng muốn xuống giường.

“Tôi chưa báo cảnh sát!” Anh nói.

Trong nháy mắt, cô đang giãy giụa liền ngừng lại, cô ngắc đầu nhìn anh, hỏi lại: “Anh chưa báo cảnh sát sao?”

“Chưa!” Anh nói

“Thật sao?” Cô vẫn cảm thấy có chút hoài nghi, không tin được.

“Cô sợ cái gì chứ? Nếu như tôi thật sự đã báo cảnh sát, cô nghĩ cảnh sát sẽ để mặc tội phạm đang bị truy nã ở chỗ này mà không phái người tới giám sát sao?” Anh không trả lời mà hỏi lại.

Khương Nghiên há hốc mồm, cứng lưỡi, cô không phản bác được, mãi lâu sau mới nói với anh: “Tôi không phải tội phạm bị truy nã.”

“Nếu như cô không phải tội phạm truy nã, vậy tại sao lại sợ tôi báo cảnh sát như vậy?” Trên mặt anh viết ba chữ “tôi không tin”.

“Tôi không sợ cảnh sát, mà là sợ cảnh sát gọi điện thoại cho người nhà tôi, nói ra chuyện tôi bị tai nạn giao thông” Cô do dự một chút mới trả lời.

“Tại sao? Cô sợ họ sẽ lo lắng cho cô sao? Không đúng, nếu như vậy, cô căn bản không cần phải rời khỏi bệnh viện.” Hạ Phi Phàm đang nói, tự nhiên lắc đầu một cái, phủ nhận khả năng đó, tiếp tục hỏi tới: “Cô trốn nhà đi?”

Khương Nghiên kinh ngạc nhìn chăm chăm vào anh, không ngờ anh vừa đoán đã trúng.

“Bị tôi đoán trúng rồi hả?” Anh nhú mày hỏi cô.

Cô không biết phải nói thế nào, thật may, vừa lúc có bác sĩ và y tá bước vào phòng.

“Cô Khương Nghiên sao?” Bác sĩ hỏi.

“Vâng, là tôi.” Mặc dù có chút nghi ngờ, không hiểu tại sao bác sĩ lại biết tên của cô, nhưng cô vẫn lên tiếng trả lời.

“Bây giờ cô cảm thấy thế nào?”

“Dường như toàn thân đều đau!”

“Cô bị xe đụng vào, lại lăn trên mặt đất, trên người có rất nhiều chỗ bị bầm tím, bắp chân trái bị gãy xương, đương nhiên sẽ cảm thấy toàn thân đều đau.” Bác sĩ giải thích.

“Bắp chân trái bị gãy xương?” Khương Nghiên khiếp sợ lặp lại lời bác sĩ, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện bắp chân trái của mình đang bó thạch cao.

“Trong những trường hợp bị đụng xe giống như cô, cô bị như thế này là nhẹ rồi, coi như trong cái rủi còn có cái may” Bác sĩ mỉm cười nói: “Đầu của cô thế nào? Có cảm giác muốn ói không?”

“Tôi không biết”

“Thử nhẹ nhàng lắc đầu một cái xem.”

Khương Nghiên làm theo yêu cầu của bác sĩ, nhẹ nhàng quay đầu qua bên phải một chút.

“Cảm thấy thế nào?” Bác sĩ hỏi.

“Tôi không sao!” Cô thành thật trả lời.

“Nhìn có vẻ như không bị chấn thương sọ não, thật sự là trong cái rủi còn có cái may.” Bác sĩ mỉm cười nói: “Chỉ là mấy ngày nữa cô phải tự mình chú ý một chút, nếu như đột nhiên cảm thấy choáng váng hoặc có triệu chứng nôn mửa, phải lập tức quay lại bệnh viện tái khám. Một chút nữa tôi sẽ viết đơn thuốc cho cô, trong đó có thuốc tiêu viêm, thuốc giảm đau và thuốc bôi lên những chỗ bị bầm tím, hai người phải đóng hết viện phí và tiền thuốc mới có thể về nhà nghỉ ngơi.” Nói xong, bác sĩ và y tá xoay người rời đi.

“Tất cả chi phí của tai nạn lần này, bao gồm cả viện phí, thuốc, tái khám, tôi sẽ trả thay cô.” Hạ Phi Phàm chủ động nói với cô.

“Cám ơn!” Khương Nghiên nhỏ giọng nói, thật ra, nghiêm túc mà nói thì anh mới là người bị hại, anh cần bản không cần phải bồi thường, cô cũng không nên mặt dày mà tiếp nhận, nhưng mà, hành lý của cô đã bị cướp, nơi này cô không có người quen, tìm công việc để kiếm tiền cũng không có khả năng, nếu như có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, nếu không, cô rất nhanh sẽ phải đối mặt với cảnh sống ở sơn cùng thủy tận rồi!

“Đây là túi xách của cô, vì giúp cô đăng ký mà chưa được cô đồng ý tôi đã mở ra xem, thật xin lỗi.” Hạ Phi Phàm cầm lấy túi xách đang đặt trên ghế đưa cho cô: “Cô kiểm tra một chút đi, trừ thẻ BHYT vẫn ở chỗ quầy đăng kí, cô xem còn thiếu thứ gì hay không?”

Khương Nghiên cúi đầu kiểm tra những đồ vật quan trọng trong túi xách của mình, thẻ tín dụng, thẻ ATM, chứng minh nhân dân....mấy tờ tiền mặt cũng vẫn còn nguyên. Ở sâu trong túi, con dấu, điện thoại di động cũng vẫn còn, những thứ linh tinh khác cũng vẫn ở đây.

Trong nháy mắt, cô lại nghĩ tới sổ tiết kiệm ở trong vali bị tên cướp kia cướp mất, tuy nói tên cướp chỉ cướp được quyển sổ tiết kiệm, không có con dấu và mặt mã thì cũng không thể lấy tiền, nhưng làm mất là chuyện nhỏ, muốn xử lý lại là chuyện lớn, điểm quan trọng chính là cô đã lâu không đi đổi sổ rồi, nếu như hết kỳ hạn không đi đổi sổ, cô từng nghe người ta nói qua, ngay cả thẻ ATM cũng có thể không dùng được, phải đổi sổ sau đó mới có thể dùng, đến lúc đó cô nên làm cái gì? Bây giờ cô rất hối hận, nhưng hối hận cũng không kịp nữa rồi!

“Có thấy thiếu thứ gì không?” Thấy cô nhìn chằm chằm vào túi xách mà không lên tiếng, Hạ Phi Phàm không nhịn được nhún mày hỏi.

“Không có, cảm ơn!” Khương Nghiên vội vàng hoàn hồn nói.

“À, vì điện thoại của cô cứ reo mãi, tôi sợ có chuyện gì gấp, cho nên đã nghe giúp cô hai lần.”

Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Bọn họ, một là người môi giới, một là chủ thuê nhà, cô có hẹn với hai người họ đi xem nhà đúng không, bọn họ đợi nhưng không thấy cô đến nên mới gọi điện thoại cho cô.”

Khương Nghiên trừng mắt nhìn anh, mãi sau mới nhớ ra còn có chuyện này. Từ khi gặp cướp rồi lại bị đụng xe, cô thật sự ra quên sạch chuyện đi thuê nhà rồi.

“Bọn họ rất tức giận sao?” Cô không nhịn được đành hỏi.

“Nghe nói cô bị đụng xe nên không đến được, bọn họ cũng không nói gì nữa.”

“Cám ơn.” Và cả xin lỗi nữa. Mình dường như đã gây cho anh rất nhiều phiền toái.

“Người nhà cô Nghiêm!” Cô y tá đột nhiên đi vào phòng gọi lớn khiến Khương Nghiên càng thêm ngỡ ngàng và lúng túng.

“Vâng!” Cô vội vàng trả lời, kết quả, cô y tá chỉ nhìn cô một cái rồi đi tới đụng vào người cô một chút, sau đó mỉm cười đưa biên lai cho anh.

“Đây là hóa đơn tiền viện phí và đơn thuốc, còn có bảo hiểm y tế và kết quả kiểm tra. Nộp viện phí tại sảnh lớn dưới lầu một là được, nộp hết tiền viện phí rồi thì tới quầy lấy thuốc.” Cô y tá dặn dò.

“Cám ơn” Hạ Phi Phàm nói với cô y tá, sau đó quay đầu nói với Khương Nghiên: “Tôi đi nộp viện phí và lấy thuốc, cô chờ tôi ở đây.” Sau đó liền xoay người rời đi.

Nửa giờ sau, Khương Nghiên chống gậy đứng ở bên ngoài cửa bệnh viện, khéo léo từ chối Hạ Phi Phàm, rốt cuộc cô cũng biết ân nhân của cô tên là gì, anh đưa cô ra đến đây là tốt rồi, sau đó anh đi đường anh, cô đi đường của cô.

Thật ra thì căn cứ vào nguyên tắc “nếu có thể tiết kiệm liên tiết kiệm” thì cô nên tiếp tục đón nhận ý tốt của anh, nhưng vấn đề là ngay cả cô muốn đi đâu, muốn đi về hướng đông, hướng tây, đi về phía nam hay phía bắc cô cũng không biết, như vậy làm sao anh đưa cô đi?

Nhìn sắc trời càng ngày càng tối, cô mờ mịt đứng bên ngoài bệnh viện, cái cảm giác “Đâu mới là nhà mình?” khiến tim cô đau nhói.

“Đột nhiên có người đi bộ không nhìn đường nên đâm đầu vào cô, khiến cô cả người nhào về phía trước, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đường.

“Thật xin lỗi”

Đối phương nói tiếng xin lỗi xong liền nhanh chóng rời đi, không ngờ, Khương Nghiên vì muốn giữ thăng bằng để khỏi ngã lại khiến tất cả trọng lực dồn lên chân trái đang bị thương của cô, cô đau thấu tim, đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Cô cắn răng nhìn nước mắt chảy xuống, khổ sở chỉnh lại gậy, cố gắng di chuyển tới vườn hoa bên cạnh, sau đó ngồi lên thành xi măng của một bồn hoa.

Tay cô cầm gậy, cô vùi mặt vào giữa hai cánh tay, nhắm chặt mắt để nhịn đau, nhưng tay cầm gậy của cô lại vì nắm quá chặt mà các ngón tay trở nên trắng bệch.

Thật là đau, trời ạ, thật sự rất đau.

Tại sao hôm nay lại liên tục xảy ra những chuyện không may vậy? Đầu tiên là hành lý bị cướp mất, sau đó lại bị xe đụng, bây giờ lại thành ra như vậy, không lẽ đây chính là báo ứng? Bởi vì cô không nghe lời của cha mẹ cô, khiến cha mẹ cô thất vọng, đau lòng, cho nên ông trời mới để cho cô liên tục gặp những chuyện ngoài ý muốn này để trừng phạt tội bất hiếu của cô?

Nhưng từ trước đến giờ, cô đều nghe lời cha mẹ, chưa bao giờ làm họ thất vọng, đau lòng, chỉ có lần này, vì liên quan đến hạnh phúc cả đời mình nên cô mới phá lệ làm trái lại một lần, chẳng lẽ như vậy là tội tác tà trời, lập tức phải chịu báo ứng sao? Cô cảm thấy vừa buồn cười vừa không thỏa đáng.

Mặc kệ! Buồn cười cũng được, không thỏa đáng cũng được, cô chính là lâm vào cảnh khốn cùng rồi, phía trước mù mịt, nửa bước cô cũng đi không nổi.

Gãy xương bắp chân ít nhất cũng cần ba tháng để chữa trị, trong khoảng thời gian này cô không thể xin được việc, bởi vì không ai muốn nhận một người bị thương vào làm. Cô không biết sau này sẽ ở đâu, bởi vì với tình cảnh này của cô, tìm phòng để thuê cũng rất khó khăn. Đồ dùng mang từ nhà đi cũng đều bị cướp hết, cô phải mua lại từng cái, từng cái một, đúng là họa vô đơn chí mà.

Phúc đến thì ít, họa đến dồn dập, thì ra là như thế này sao?

Khương Nghiên muốn cười nhưng lại cười không nổi, không phải chỉ vì cô rất đau, mà còn vì cô thấy mình thật vô dụng. Tối hôm nay ở đâu cô cũng không biết, với tình hình này của cô, cô căn bản không biết mình có thể chống đỡ thêm được mấy ngày nữa.

Thật sự chỉ còn cách về nhà sao?

Nhưng cô không cam lòng, cô rất không cam tâm. Nếu như kết quả sau cùng vẫn là cô phải ngoan ngoãn gả cho Hạ Quan Đình, vậy thì tại sao cô còn phải gánh chịu những khổ nạn này đây?

Không thể nhận thua, không thể quay về, cô tin tưởng ông trời không tuyệt đường sống của con người!

“Khương Nghiên”

Đột nhiên có người gọi tên của cô, cô theo phản xạ ngẩng đầu lên, chỉ thấy mờ mờ một bóng người ngược sáng đang đứng trước mặt cô. Cô trừng mắt nhìn, đưa tay lau đi những giọt lệ trong hốc mắt, cẩn thận nhìn người đang đứng trước mặt cô thêm một lần nữa.

“Hạ Phi Phàm?”

Không sai, đứng trước mặt cô không phải ai khác chính là Hạ Phi Phàm, nhưng cô không hiểu, không phải anh đã đi rồi sao? Tại sao còn xuất hiện trước mặt cô?

“Nếu như cô tin tôi không phải người xấu, sẽ không bán cô đi, thì đi với tôi.” Anh đột nhiên nói với cô như vậy khiến cô ngây ngốc, sững sờ.

Cô trừng mắt nhìn anh, vẫn không có cách nào ngăn chặn nét mặt cứng đờ cùng ngây ngốc của cô.

“Cái gì?” Cô hỏi lại anh, có phải cô nghe lầm rồi hay không?

“Nếu như tin tưởng tôi, vậy thì đi cùng tôi.” Lần này anh nói đơn giản và dễ hiểu hơn rồi.

Trước mặt là một người không quen biết, bởi vì xảy ra tai nạn ngoài ý muốn mới có duyên gặp mặt, cô cũng chỉ nói chuyện với người đàn ông xa lạ này khoảng ba mươi phút, cô lại là một cô gái trẻ như vậy, muốn cô tin tưởng mà đi cùng với anh, thành thật mà nói, chỉ có những kẻ ngu ngốc hoặc đầu óc có vấn đề mới đi cùng với anh thôi???

Người bình thường trong tình huống này tuyệt đối sẽ không đi theo một người đàn ông xa lạ, nhưng tình huống này của cô thật sự là không bình thường, không chỉ chân bị thương, cô còn không có chỗ để đi, cũng không có người quen. Bởi vì cô đột nhiên nhớ đến, điện thoại cũ của cô và sạc pin điện thoại đều ở trong túi hành lý, điện thoại mất rồi, cô muốn gọi cho bạn bè nhờ họ giúp cũng không được nữa rồi.

Nếu như tin tưởng anh, hãy đi cùng anh.

Nếu như tin tưởng anh.....

Được! Cô quyết định, với bất cứ giá nào. Đánh cược một lần, dù sao cũng tốt hơn trở về nhà gả vào nhà họ Hạ.

“Tôi đi với anh.” Cô dứt khoát trả lời, cô đánh cược.

Nhà của anh thiết kế đơn giản nhưng rất đẹp, cảm giác nhà còn rất mới, giống như mới dọn tới được một, hai năm.

Bên trong nhà đại khái rộng gần ba mươi bình, trừ phòng khách, phòng ăn, phòng bếp ở ngoài, còn có một phòng đọc sách, một phòng ngủ chính, một phòng ngủ dành cho khách, hai phòng tắm, một ở trong phòng ngủ chính, một ở phòng ngủ dành cho khách ở kế bên.

“Trừ phòng ngủ chính, các phòng còn lại và các khu vực khác, bất luận là gì cô cũng có thể tự do sử dụng.” Sắp xếp cho cô ở phòng dành cho khách xong, Hạ Phi Phàm nói với cô: “Nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi cho pizza vào lò vi sóng.” Hai người bọn họ còn chưa ăn cơm tối.

“Chờ một chút” Khương Nghiên không nhận được gọi anh lại.

Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Tại sao?” Cô muốn biết tại sao anh lại cho cô ở lại, vừa rồi không khí ở trên xe vô cùng lúng túng, quái dị nên hai người cũng không nói chuyện với nhau.

“Không phải cô không có chỗ nào để đi sao?”

Anh trực tiếp trả lời, khiến cô nhất thời không biết nói thế nào, một hồi lâu sau vẫn không hiểu lại nghi hoặc hỏi: “Làm sao anh biết.....”

“Làm sao tôi biết cô không có chỗ nào để đi?” Anh nhìn cô rồi nói, thành thật trả lời: “Cô trốn nhà đi, không muốn cho ai biết cô đang ở đâu, lại hẹn người ta đi xem nhà, một buổi chiều mà hẹn tới hai nhà, có thể thấy là rất gấp, nhưng đột nhiên lại bị kẹt xe. Còn nữa, ở bệnh viện, sau khi cô tỉnh lại có nhắc tới, cô vì đuổi theo tên cướp nên mới bị xe của tôi kẹt vào. Nhưng túi xách của cô không hề bị mất, có thể thấy, tên cướp đã cướp được thứ khác mà không phải túi xách, nếu như cô trốn nhà đi, có lẽ là mang theo hành lý.....Tổng hợp lại tất cả các điểm trên, muốn đoán ra cô không có chỗ nào để đi cũng không khó khăn gì.”

Khương Nghiên nghe xong trợn mắt há miệng, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, anh và cô chỉ tiếp xúc trong khoảng thời ngắn như vậy, hơn nữa chỉ dựa vào mấy điểm anh quan sát được, liền hiểu rõ hoàn cảnh quần bách của cô, anh thật quá thông minh.

“Cô đã không có chỗ để đi, nhà của tôi vừa lúc cũng có một phòng để trống, cô liền ở tạm chỗ này đi, cho đến khi cô có chỗ để đi hoặc đến khi vết thương của cô lành lại, dù sao làm cô bị gãy xương cũng là lỗi của tôi.” Anh đổi chủ đề: “Tôi đi cho pizza vào lò vi sóng, một chút nữa cô có thể ra ngoài đó ăn.”

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Lúc này, cô cũng không gọi anh lại nữa, cô có cảm giác lâng lâng, giống như bỗng nhiên biết mình trúng số xổ ấy.

Không lẽ cái này gọi là khổ tận cam lai sao? Cô thế nhưng lại gặp được một người tốt như vậy, anh không trách cô tự nhiên xông tới trước xe của anh, còn giúp cô trả tiền thuốc men, cuối cùng biết cô không có chỗ để đi, không có nhà để về, lại cho cô ở lại, quả nhiên là đại nạn không chết, ắt gặp phúc lớn nha!

Cô không nhận được cười khúc khích, kể từ sau khi hành lý bị cướp mất, đây là lần đầu tiên cô cười.

Một lát sau, cô chống gậy đi đến phòng ăn, trên bàn đã để sẵn một cái bánh pizza nóng hổi, trên bếp còn có một nồi súp thơm phức.

Nhưng mà, anh đâu rồi? Chủ nhà không có ở đây, cô là khách sao dám ăn trước đây!

Cô quay đầu tìm anh, phòng khách không có ai, phòng đọc sách cũng không có ai, như vậy chỉ còn lại phòng ngủ chính. Không biết anh trở về phòng làm cái gì, anh không phải là muốn cô tự ăn trước đây chứ? Cô làm sao lại không biết xấu hổ mà ăn trước được chứ?

Cô đắn đo suy nghĩ một hồi, đến khi đầu cô sắp nổ tung thì nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy anh cầm điện thoại đi động từ phòng ngủ chính đi ra, sau đó đi về phía cửa cô, đưa điện thoại trên tay anh cho cô.

Cô ngẩng đầu mờ mịt nhìn anh, không hiểu tại sao anh đột nhiên lại làm như vậy!

“Thư ký của tôi, cô cần mua thứ gì, nói với cô ấy, ngày mai cô ấy sẽ mua giúp cô.” Anh nói.

“Hạ.....” Khương Nghiên cảm kích đến tận cùng, cô căn bản không biết nên biểu đạt lòng biết ơn của mình với anh như thế nào. Ân tình của anh, cô nên báo đáp anh như thế nào đây?

“Cô nói với cô ấy đi, chỉ là tiền mua những thứ này, cô phải tự mình trả.”

“Dĩ nhiên.” Cô lập tức lên tiếng, sau đó nhận lấy điện thoại di động từ tay anh, chống gậy đi đến phòng đọc sách. Nơi đó có bàn đọc sách, có giấy bút, có thể cô nhất thời không nhớ muốn mua gì, cũng có thể không tránh khỏi sẽ lập lại.

Vài bộ quần áo để thay đổi, bộ sản phẩm chăm sóc da và vài thứ linh tinh khác, trước tiên cô cần mua những thứ đó, phải chú ý nhãn hiệu và kích cỡ size, các phần tiểu tiết tỉ mỉ khác cô cũng không muốn nói nhiều sợ làm phiền người ta, cho nên cũng không mất bao nhiêu thời gian đã nhờ xong.

Cô mang điện thoại di động trở lại phòng ăn, trả điện thoại lại cho anh, đồng thời thật lòng nói cảm ơn với anh.

“Cảm ơn anh.” Cô nói: “Tôi thật sự không biết làm thế nào để cảm ơn anh.”

“Ngồi xuống ăn pizza đi, sắp nguội mất rồi, nguội rồi ăn sẽ không ngon” Anh đối với cô rất bình thản, cảm giác như hai người là đồng nghiệp, nhưng mà, những việc anh làm cho cô lại tuyệt đối không phải đồng nghiệp.

“Cảm ơn.” Cô cảm ơn một lần nữa mới ngồi xuống ăn pizza, anh đứng dậy đi múc cho cô một chén súp, sau đó không biết nghĩ gì lại bưng cả nồi súp đặt lên bàn ăn, có lẽ để cô dễ dàng múc thêm.

“Tôi rất ít khi ăn cơm ở nhà, cũng vì phải đi làm cho nên đều ăn ở ngoài, chủ nhật cũng không nhất định là ở nhà, mà nếu có ở nhà cũng lười phải nấu nên lại ra ngoài ăn cơm, bình thường đều dùng mấy thứ này giải quyết cho xong bữa. Cho nên trong tủ lạnh có rất nhiều thực phẩm làm sẵn, chỉ cần cho vào lò vi sóng hoặc bỏ vào lò nướng một lát là có thể ăn được ngay.” Hạ Phi Phàm nói cho cô biết: “Bình thường là như vậy, nhưng bây giờ có cô ở đây.....”

“Anh không cần phải lo cho tôi đâu, chỉ cần mua giúp tôi một chút mì ăn liền và bánh mì là được.” Cô lập tức lên tiếng, không muốn gây thêm phiền phức cho anh nữa.

“Tôi sẽ giúp cô gọi đồ ăn.” Hạ Phi Phàm tiếp lời.

Khương Nghiên kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó lắc đầu: “Không cần thiết, không cần thiết phải như vậy!”

“Cô không thể mỗi ngày đều ăn mì ăn liền và bánh mì được”

“Không phải anh nói trong tủ lạnh có rất nhiều thực phẩm làm sẵn sao? Tôi sẽ luân phiên ăn”

“Những thứ đó cũng không có dinh dưỡng”

“Vậy, nếu lần sau anh có đi siêu thị thì tiện thể mua dùm tôi một chút rau tươi là được, tôi có thể tự nấu, không cần gọi đồ ăn ở ngoài.” Cô do dự nói, vốn là không muốn gây thêm phiền phức cho anh nữa.

“Cô biết nấu ăn sao?” Anh kinh ngạc thốt lên.

Cô gật đầu.

“Không nhìn ra.” Anh rất kinh ngạc, bởi vì dáng vẻ của cô, thoát nhìn như mười ngón tay không bao giờ chạm nước, là cô gái được chiều chuộng, mặc dù cá tính của cô không giống, nhưng nhìn bề ngoài thật sự rất giống, trắng trẻo mịn màng, dịu dàng phóng khoáng, thật sự không thể nhìn ra cô biết nấu ăn.

Không ngờ anh lại thẳng thắn nói ra cảm giác của mình như vậy, Khương Nghiên ngẩn ra, hơi lúng túng giải thích: “Mẹ tôi nói muốn bắt được trái tim của người đàn ông, đầu tiên phải chinh phục được dạ dày của người đó, đây là do mẹ tôi huấn luyện.”

Nói xong, cô lại càng lúng túng hơn.

Bắt được trái tim của người đàn ông, trước tiên phải chinh phục được dạ dày.....Trời ạ! Mình đang nói cái gì vậy hả???

“Mẹ của cô có vẻ là người phụ nữ truyền thống.” Anh tiếp lời cô, để cô không còn cảm thấy lúng túng nữa.

“Bà không phải là người phụ nữ truyền thống, chỉ là.....” Chỉ là đối với việc con gái có thể gả cho “rùa vàng” hay không lại rất cố chấp. Khương Nghiên lắc đầu một cái, không muốn nói nữa sau đó ra.

Cô cũng là trải qua chuyện này mới hiểu ra, mẹ của cô muốn cô làm cái gì, không được làm cái gì, tất cả đều là vì để cho cô có thể gả vào nhà có tiền.

“Nếu tương lai hai chúng ta cùng ở chung dưới một mái nhà, vậy cũng nên giới thiệu lại một lần nữa. Tôi tên là Hạ Phi Phàm, chưa kết hôn, người nhà đều ở Mỹ, chỉ có một mình tôi ở Đài Loan. Cho nên, cô ở đây không cần phải lo lắng sẽ gặp phải người nhà tôi.”

“Còn bạn gái anh?” Khương Nghiên do dự hỏi. So với người nhà anh, cô vẫn lo lắng gặp phải bạn gái anh hơn, lại hại anh bị cô ấy hiểu lầm.

“Tôi không có”

Lúc này đổi lại là cô khó có thể tin được, kinh ngạc thốt lên: “Chưa có?”

“Nếu như có, cô nghĩ là tôi sẽ tự tìm phiền phức, ột cô gái trẻ tuổi chưa lập gia đình vào ở trong nhà của tôi sao?” Anh không trả lời mà hỏi lại.

Cô ngẩn ra một lúc, nghĩ thâm, cũng đúng, như này không chỉ có tự mình tìm phiền phức, mà căn bản là muốn tìm đường chết.

Cô yên tâm.

Còn về phần một người tuổi trẻ tài cao như anh, là nhân tài có triển vọng như vậy, rõ ràng đã đến tuổi nên lập gia đình làm sao lại chưa có bạn gái, đây cũng không phải là chuyện cô nên hỏi tới!

Đổi lại, cô nhìn anh tự giới thiệu về mình.

“Tôi tên là Khương Nghiên, cũng giống anh, tôi chưa kết hôn cũng chưa có bạn trai, nhà ở Đài Bắc, thành viên trong nhà trừ tôi ra cũng chỉ có ba mẹ tôi.”

Đối với việc cô chưa có bạn trai nhưng tự nhiên lại có một vị hôn phu, cô do dự mãi vẫn không nói ra. Một mặt là bởi vì nếu nói ra thì lại phải nói ra việc tại sao cô không muốn kết hôn, tại sao cô phải trốn đi, dính dáng đến quá nhiều chuyện, mặt khác chính là, cô cũng chưa bao giờ xem Hạ Quan Đình là vị hôn phu của cô, một ngày cũng không, một khắc cũng không.

“Có một chuyện tôi muốn xác nhận một chút.” Anh gật đầu một cái, trầm mặc một lúc lâu, sau đó đột nhiên lại mở miệng nói.

Khương Nghiên nhìn anh, không biết anh muốn xác nhận chuyện gì?

“Theo tôi được biết, là cô trốn nhà đi không sai chứ?” Anh nói.

Cô gật đầu, do dự hỏi: “Anh muốn biết tại sao tôi lại trốn nhà đi sao?”

Anh lắc đầu. “Đây là chuyện riêng của cô, tôi sẽ không hỏi. Tôi chỉ muốn xác nhận, sau này người nhà của cô sẽ không kiện tôi tội bắt cóc hoặc dụ dỗ.....Chứ?”

“Bọn họ sẽ không biết tôi ở đâu, huống chi tôi cũng đã lớn rồi, trừ tôi ra, không có bất kỳ người nào có quyền kiện anh bắt cóc tôi.” Cô ngẩn ra, sau đó lắc đầu nói.

“Vậy thì không thành vấn đề.” Anh yên tâm nói.

3. Chương 3

Thư Ký của Hạ Phi Phàm họ Khâu, vì anh gọi cô ấy là Thư ký Khâu, cho nên Khương Nghiên cũng gọi cô ấy là Thư ký Khâu giống như anh.

Hai giờ chiều, Thư ký Khâu mang toàn bộ đồ dùng hôm qua cô nhờ đến cho cô, một thứ cũng không thiếu.

Khương Nghiên vô cùng cảm kích trước sự giúp đỡ của thư ký Khâu, bởi vì có rất nhiều đồ riêng tư mà cô không có cách nào mở miệng nhờ Hạ Phi Phàm mua giúp được, ví dụ như đồ lót, băng vệ sinh.....

Thư ký Khâu sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền ra về, Hạ Phi Phàm đúng lúc cũng có chuyện phải đi ra ngoài nên tiện đường đưa thư ký Khâu về một đoạn, chỉ thấy thư ký Khâu lập tức như mở cờ trong bụng, hoàn toàn không che giấu sự vui mừng của mình, có thể thấy anh rất được hoan nghênh.

Chỉ là, việc này cũng không liên quan đến cô, bây giờ cô chỉ quan tâm duy nhất một chuyện, đó chính là có quần áo để thay rồi, rốt cuộc cô có thể tắm rồi.

Cả ngày hôm qua không tắm, cả người cô đều thấy không thoải mái. Mặc dù chân trái của cô còn đang bó thạch cao, hai tay và hai chân cũng có nhiều chỗ bầm tím tạm thời không thể để nước dính vào, nhưng mà Hạ Phi Phàm không có ở nhà, cô có thể từ từ tắm, cẩn thận tắm, cho dù phải ở trong phòng tắm một tiếng đồng hồ cũng không sao!

Không thể chờ nữa, cô lập tức cầm quần áo sạch, chống gậy đi về phía phòng tắm.

Cô nghĩ chắc cũng không mất quá nhiều thời gian đâu, ai ngờ, cô ước chừng một tiếng đồng hồ là có thể tắm xong nhưng lại mất một tiếng bốn mươi lăm phút mới từ phòng tắm đi ra, hết cách rồi, chỉ là cởi quần áo ra và mặc quần áo vào sau khi tắm xong, cô đã tiêu tốn cả nửa giờ đồng hồ rồi. Kế tiếp lại phải nghĩ biện pháp để nước không dính vào vết thương và chân trái đang bó thạch cao của cô nữa, cô lại tốn thêm khá nhiều thời gian.

Nói tóm lại, cô coi như cũng hài lòng với biểu hiện của mình, ít nhất không có ngã nhào trong phòng tắm, tất cả năm sáu vết thương lớn nhỏ trên người cũng không bị dính nước. Cô tin tưởng sau mỗi lần tắm, tốc độ của cô sẽ từ từ tăng lên, dù sao thì quen tay hay việc chứ sao.

Tắm xong không có việc gì làm, cô ngồi ở phòng khách xem ti vi.

Cô vốn dĩ muốn gọi điện thoại cho Lí Bội, Lâm Vũ Phi và Trương Nhân Tịnh báo bình an, nhưng mà, số điện thoại của mấy người bọn họ đều ở trong điện thoại di động cũ của cô, đã bị tên cướp kia cướp đi, trừ điện thoại ở công ty và điện thoại nhà, cô căn bản một số cũng không nhớ nổi.

Cho nên, muốn liên lạc với bọn họ, cũng chỉ có thể đợi đến thứ hai rồi gọi điện thoại đến công ty tìm bọn họ thôi.

Không biết hôn lễ hôm qua, cuối cùng thu xếp như thế nào?

Không biết bây giờ cha mẹ cô đang làm gì, có phải đang giải thích với bạn bè, họ hàng về lý do hôn lễ đột nhiên bị hủy bỏ hay không?

Bọn họ nhất định sẽ rất tức giận chứ? Bạn bè, họ hàng nhất định cảm thấy không thể tưởng tượng nổi rồi! Mà đồng nghiệp của cô ở công ty sẽ cảm thấy thế nào, có phải thấy cô rất ngẫu không? Cô như vậy mà lại làm cô dâu trốn hôn!

Đó chỉ là đối với những nhân viên bình thường như cô thôi, đối với cấp trên của cô mà nói chắc phải rất nhức đầu đây, chờ anh ta phát hiện cô liên tục mấy ngày không đi làm, không biết anh ta sẽ phản ứng như thế nào?

Cô vừa xem ti vi vừa miên man suy nghĩ, bất tri bất giác đã trôi qua hơn một tiếng đồng hồ, cô cũng không chú ý, cho đến khi cửa chính phát ra một tiếng “két”, cô mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, sau đó nhìn thấy Hạ Phi Phàm xách hai túi lớn đi vào nhà.

Bên ngoài túi có nhãn hiệu tiếng anh COSTCO, lúc này cô mới hiểu, thì ra anh ra ngoài là để đi mua đồ.

“Bởi vì cô nói muốn tự mình nấu cơm cho nên tôi đi mua vài thứ, có thịt, tôm, cá, rau xanh....còn có cả gia vị nữa, cô xem xem còn thiếu cái gì thì nói với tôi.” Anh vừa nói vừa đặt hai túi lớn lên trên bàn ăn.

Khương Nghiên tắt ti vi, đứng dậy chống gậy đi tới bên cạnh bàn ăn, nhìn anh lấy từng cái từng cái từ trong túi ra đặt lên bàn, sau đó cô ngẩng người ra như phỗng. Cô thật sự không biết nên nói gì lúc này, bởi vì hai chữ “Cảm ơn” đã không đủ để biểu đạt sự cảm kích của cô đối với anh nữa rồi.

“Anh thật sự không cần lo lắng cho tôi nhiều như vậy.” Mãi lâu sau, cô khàn giọng nói.

“Thực phẩm trong tủ lạnh cũng sắp hết rồi, tôi cũng đang tính tới siêu thị mua bổ sung, chỉ là tiện thể mua dùm cô thôi.” Anh hơi hốt trả lời, nhưng mà, nhìn những thứ anh lấy từ trong túi ra thì biết, chuyến đi này tuyệt đối không phải là tiện thể mua dùm cô, mà là đặc biệt vì cô mà đi.

“Anh mua hết bao nhiêu tiền, tôi trả lại cho anh.” Cô không thể để cho anh đã bỏ lực lại phải bỏ tiền.

Hạ Phi Phàm lập tức nhú mày: “Tôi không phải người tính toán chi li như vậy, chút tiền này tôi còn có thể trả được.”

“Nhưng— ”

“Đừng nói nữa....Tôi sẽ không lấy tiền của cô đâu.” Anh cắt đứt lời của cô “Nếu như cô cảm thấy băn khoăn, sau này, nếu tôi có nghỉ phép ở nhà mà lười phải đi ra ngoài ăn cơm, cô tiện thể nấu nhiều hơn một phần cho tôi ăn là được.”

“Được.” Cô mau chóng gật đầu, “Không chỉ có ngày nghỉ, bất cứ lúc nào cũng được, chỉ cần anh muốn ăn ở nhà là có thể nói tôi nấu cho anh.”

“Cảm giác giống như có mẹ ở trong nhà vậy!”

“Có thể thay từ mẹ bằng từ khác được không? Tôi căn bản là một cô gái, không phải mẹ.” Cô cười khổ nói.

Trong nháy mắt, khóe miệng anh không nhịn được khẽ nhếch lên, đồng thời vẻ mặt cũng trở nên nhu hòa.

Đây là lần đầu tiên Khương Nghiên nhìn thấy anh cười. Cô thích những người đàn ông hay cười hơn là những người đàn ông suốt ngày làm mặt lạnh....Chỉ có điều, bây giờ cô nghĩ cái này làm gì vậy????

“Cô tắm sao?” Hạ Phi Phàm đột nhiên chú ý đến cô đã thay quần áo.

“Đúng vậy”

“Không phải là vết thương không được để nước dính vào sao?” Anh hỏi cô, sợ cô quên lời dặn của bác sĩ.

“Không sao, tôi rất cẩn thận!”

“Vậy thì tốt.” Anh yên tâm gật đầu.

“Cũng sắp đến thời gian ăn cơm tối rồi, bữa tối nay tới phiên tôi nấu thôi.” Nhìn thực phẩm tươi sống ở trên bàn, Khương Nghiên xung phong nhận việc.

“Không cần.”

Bị anh dội ột gáo nước lạnh, nhưng câu tiếp theo của anh lại khiến cô vô cùng cảm động.

“Tôi có mua thịt gà cuộn và thịt bò cuộn về cho bữa tối rồi, cũng có mua một chút bánh bao, bỏ vào lò vi sóng một lúc là có thể ăn ngay, vết thương trên người cô vẫn còn rất đau, mấy ngày tới cô nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng vận động nhiều quá, muốn nấu ăn cũng chờ thêm vài ngày nữa rồi tính.”

Aiz, có phải người đàn ông này đối với ai cũng tốt như vậy không? Khó trách thư ký của anh lại mến mộ anh như vậy, ngay cả cô mới ở chung với anh có hai ngày thôi, cô đã cảm thấy mơ hồ. Hình như là trái tim cô đang rung động....

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô có loại cảm giác này đối với một người khác phái, nhưng cô cũng không phải cô gái mười bảy, mười tám tuổi, sẽ không bởi vì động lòng mà dốc hết tâm tư vào yêu đương, sẽ rất phiền, sẽ phải suy nghĩ rất nhiều chuyện, cho nên thôi.

Nhưng mà, cô vẫn phải thành thực thừa nhận rằng, cô quyết định từ bỏ, coi thường lần rung động đầu tiên trong cuộc đời mình, hoàn toàn là bởi vì người đàn ông đang đứng trước mắt cô, Hạ Phi Phàm, cũng không biểu lộ bất kỳ một chút gì xem như là anh có ý với cô, anh đồng ý cho cô ở lại, chăm sóc cho cô, quan tâm đến cô, sợ rằng chỉ là vì trách nhiệm mà thôi!

Cho nên thôi, với cá tính của cô, cô cũng không thể đảo ngược tình hình hiện tại, huống chi hôn ước giữa cô và Hạ Quan Đình còn chưa giải quyết triệt để, cô cũng không có tư cách cùng anh nói chuyện yêu đương.

“Tôi biết rồi, mấy ngày tới tạm thời tôi sẽ không vào bếp nấu ăn.” Cô gật đầu đồng ý.

“Vậy thì tốt rồi.” Hạ Phi Phàm hài lòng nói: “Trước tiên tôi sắp xếp lại chỗ đồ này một chút, một lát nữa là có thể ăn tối rồi.”

“Tôi cũng chưa đói bụng, anh cứ từ từ mà làm, không sao đâu. Xin lỗi, bây giờ tôi không có cách nào giúp anh, nếu như cố gắng giúp, sợ là lại làm anh bận rộn thêm.” Cô áy náy nói, cô hiểu rất rõ tình trạng của mình.

“Chỉ cần đem đồ bỏ vào trong tủ lạnh thôi, cũng không phải chuyện gì khó khăn, cô không cần giúp tôi đâu.”

Khương Nghiên cười cười, cô không nói gì nữa, chỉ đứng ở một bên nhìn anh sắp xếp mọi thứ.

“Cô có thể ra phòng khách ngồi nghỉ một chút.” Anh mở miệng đề nghị.

“Tôi không sao, xem anh sắp xếp đồ đạc tôi mới biết cái gì để ở chỗ nào, đến lúc đó cần dùng đến cũng không mất công tìm nữa ngày, cũng không cần lại hỏi anh.” Cô lắc đầu nói.

Anh nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đem các thực phẩm bỏ vào trong tủ lạnh, đem các loại gia vị bỏ vào trong tủ bếp, cuối cùng là đem gà cuộn và thịt bò cuộn bỏ vào trong lò nướng.

“Cô muốn uống gì? Coca được không?” Anh mở tủ lạnh, lấy ra một lon coca rồi hỏi cô.

“Cho tôi nửa ly là được rồi, một lon tôi uống không hết.”

Hạ Phi Phàm gật đầu, cầm cốc đổ nửa ly coca đưa cho cô.

“Cảm ơn anh.”

Dứt lời, trong nhà đột nhiên rơi vào một mảnh trầm tĩnh, có chút lúng túng.

“Đúng rồi, trong phòng đọc sách có máy vi tính, tôi có thể dùng không?” Khương Nghiên cố gắng nghĩ ra câu gì đó để đánh vỡ sự trầm mặc đang bao trùm bốn phía khiến người ta buồn bực.

“Có thể, chút nữa tôi đưa mật khẩu cho cô.”

“Bên trong có gì quan trọng sao, để ngừa ngộ nhỡ, hay là anh chép ra một bản nữa đi.”

“Cũng không có gì quan trọng cả, mấy thứ quan trọng đều ở trong một cái máy khác. Tôi có hai cái laptop.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Lò nướng phát ra một tiếng “Đình!”, anh đứng dậy đi lấy bữa tối của hai người.

Khương Nghiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt quá, bữa tối rất cuộc cũng xong, thế là bọn họ có việc phải làm rồi, không cần ngồi nhìn nhau mà chẳng biết nói gì, như vậy rất lúng túng nha!

Chỉ có điều, nói đi lại phải nói lại, anh quả nhiên đối với cô không có nửa điểm hứng thú, nếu không tại sao lại không có một chút hiếu kỳ nào về cô, hai người độc thân ở chung với nhau, tại sao một câu anh cũng không hỏi về chuyện của cô?

Có hơi thất vọng.

Nhưng thôi, đúng là phúc đến thì ít, họa đến dồn dập. Ông trời cũng thương xót cô, khi cô rơi vào bước đường cùng thì được anh cho ở nhờ, tại sao cô còn có thể ảo tưởng chuyện cổ tích Cô bé lọ lem sẽ xảy ra trên người mình cơ chứ?

Làm người nên biết thấu tình đạt lý, làm gì cũng nên dè chừng thì vẫn hơn!

Cô sống chung nhà với Hạ Phi Phàm, khi mới bắt đầu cũng có chút xấu hổ, sau đó lại thuận lợi ngoài dự đoán của cô, tự nhiên như nước chảy thành sông, ngay cả bản thân cô cũng có cảm giác không thể tin được.

Cô cũng đã nghiêm túc suy nghĩ rất nhiều lần, cô và Hạ Quan Đình quen biết nhau, qua lại cũng gần một năm, nhưng cảm giác so với Hạ Phi Phàm mới quen vài ngày lại hoàn toàn khác biệt, chẳng lẽ cái này chính là duyên phận sao? Chỉ tiếc là cô và anh lại có duyên mà không có phận, bởi vì thái độ của Hạ Phi Phàm đối với cô chẳng khác gì là anh trai đối với em gái.

Ổ chung với anh đến ngày thứ mười, vết thương lớn vết thương nhỏ trên người Khương Nghiên cũng bắt đầu ăn da non, thỉnh thoảng lại ngứa ngứa khiến cô rất khó chịu, nhưng mà khó chịu nhất vẫn là bắp chân trái đang bó thạch cao của cô, ở đó gãi không tới chỗ ngứa, thật sự là bức cô đến muốn phát điên luôn.

Vì để dời đi lực chú ý, cô chỉ có thể liều mạng kiếm việc để làm.

Quét sân, lau sàn nhà, dọn dẹp lại phòng, những chuyện này lúc bình thường cô làm dễ như trở bàn tay, vậy mà bây giờ, với tình trạng này của cô lại có chút khó khăn. Nhưng giữa nhàn rỗi, hoảng hốt với có việc để làm để dời đi lực chú ý của mình, thì đây chính là cầu cũng không được.

Cô vô cùng vui vẻ đi tìm một cái khăn lau, vừa sửa sang lại các vật dụng vừa lau chùi nó, từ phòng khách sang phòng đọc sách, lại từ phòng đọc sách qua tới phòng ăn, sau đó là đến phòng bếp. Cô dọn dẹp mất nguyên cả buổi sáng, không phải nhà anh quá bừa bộn, mà là động tác của cô quá chậm.

Cô bận rộn đến mức quên nấu bữa trưa, không thể làm gì khác hơn là cho pizza vào lò vi sóng.

Ăn xong bữa trưa, nghỉ ngơi một chút, cô lại đứng dậy bắt đầu lau sàn nhà.

Lại nói công việc lau sàn nhà này so với công việc buổi sáng còn có tính khiêu chiến hơn nhiều, bởi vì lau sàn nhà phải di chuyển rất nhiều, mà chân trái của cô lại đang bó thạch cao. Nhưng mà, tục ngữ nói không sai, thiên hạ không có việc gì khó, chỉ sợ người không có lòng.

Quét sân? Cô nhớ trong nhà kho hình như có máy hút bụi. Chạy đi xem một chút, quả nhiên là ở đây, cho nên việc quét sân này rất nhanh đã được giải quyết. Về vấn đề lau sàn nhà, cô suy nghĩ thử mấy phương pháp, cuối cùng vẫn là nằm trên sàn nhà rồi dùng khăn lau là đơn giản nhất, quyết định như vậy đi.

Nhưng có nằm mơ cô cũng không nghĩ ra, khi cô đang vênh mông lên, quỳ trên sàn nhà trong phòng đọc sách lau sàn thì Hạ Phi Phàm đột nhiên lại về nhà.

“Cô đang làm gì vậy?”

Giọng nói của anh bất ngờ vang lên sau lưng cô khiến cô giật mình, ngã ngồi xuống sàn. Bởi vì cô vừa làm vừa mở TV, lại còn mở âm lượng rất lớn, cho nên không nghe thấy âm thanh có người mở cửa vào nhà.

“Sao anh lại về giờ này?” Cô vỗ vỗ ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi hỏi.

“Cô làm gì ở đây?” Anh không trả lời mà hỏi lại.

“Lau sàn nhà, anh không nhìn ra sao?” Cô nghi ngờ nhìn khăn lau trên tay mình, rồi lại nhìn sàn nhà mới lau xong vẫn còn chưa khô.

“Tôi đương nhiên là nhìn ra được, vấn đề là tại sao?”

“Tại sao lại muốn lau sàn nhà?”

Anh gật đầu, khẽ nhíu mày hỏi cô: “Cô cảm thấy sàn nhà nhà tôi rất dơ sao? Nếu là như vậy, tôi sẽ nói công ty vệ sinh đổi từ hai tuần dọn dẹp một lần thành một tuần đến dọn dẹp một lần.”

“Ý của anh là, anh thuê người đến quét dọn hai tuần một lần?” Cô mở to hai mắt.

“Đúng vậy, vào thứ sáu, hai tuần đến một lần.”

“Chẳng trách nhà anh lại sạch sẽ như vậy!” Cô búng tỉnh hiểu ra.

“Sạch sẽ? Vậy tại sao cô còn phải lau sàn nhà?” Anh không hiểu.

“Tôi thấy nhàm chán chứ sao!”

Hạ Phi Phàm không thể phản bác được. Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ gặp cô gái nào giống như vậy, rõ ràng có thể trà tới đưa tay, cơm tới há mồm, nhưng cô lại nói muốn tự nấu cơm, rõ ràng mỗi ngày có thể nằm trong phòng máy lạnh, xem ti vi, truy cập internet, chân đang bó thạch cao cũng không quan tâm, lại quỳ trên mặt đất lau sàn nhà, chỉ vì cô cảm thấy nhàm chán.

“Làm sao anh lại về giờ này?” Cô hỏi anh, bởi vì cô biết rõ bây giờ còn chưa đến giờ tan tầm.

“Tôi về thay quần áo.”

“Ồ, vậy anh nhanh đi thay đi, tôi tiếp tục lau sàn nhà.”

“Không cần lau, thứ sáu sẽ có người của công ty vệ sinh đến lau.” Anh nhú mồm, không ngờ sau khi cô biết anh có thuê người đến dọn dẹp nhà rồi mà vẫn muốn tiếp tục lau sàn nhà.

“Anh có thể gọi cho họ nói tuần này không cần tới, tiết kiệm được tiền công một lần quét dọn.”

“Tiền quét dọn là cố định, tôi trả cho công ty vệ sinh theo tháng, coi như bọn họ tuần này không cần tới thì vẫn phải trả đủ tiền dọn dẹp tháng này.”

“Sao có chuyện như vậy được.” Cô hét lên.

“Trên hợp đồng đã ghi rõ.”

Khương Nghiên nhú mồm.

“Anh có thể thanh lý hợp đồng với họ được không? Anh nói với họ là anh đi công tác ở nước ngoài vài tháng ấy. Bây giờ tôi ở đây, sắp tới cũng rảnh rồi không có việc gì làm, tôi sẽ giúp anh dọn dẹp nhà cửa, miễn phí!” Cô xung phong nhận việc nói.

“Cô đang bị thương, cô không thể nghỉ ngơi cho nhanh khỏe được hay sao?” Hạ Phi Phàm bắt đắc dĩ thở dài, hoài nghi, rốt cuộc cô có biết tình trạng hiện tại của mình là gì không?

“Tôi muốn tìm chút việc để làm, nếu không sẽ rất nhàm chán.” Cô cũng rất bắt đắc dĩ mà!

“Cô có thể xem ti vi, cũng có thể lên mạng.”

“Nhưng cũng không thể mỗi ngày đều như vậy mà”

“Tại sao lại không thể?”

“Tôi không thể mà” Đây cũng không phải chuyện mười ngày hay nửa tháng, mà là hai, ba tháng đó! Khương Nghiên âm thầm gào khóc ở trong lòng.

“Không phải cô nói muốn tự nấu cơm sao? Tôi nghe người ta nói chuẩn bị ba bữa cơm cũng mệt lắm rồi, sao cô vẫn còn có thể kêu nhàm chán chứ?”

“Có phải là ngày nào tôi cũng phải chuẩn bị ba bữa cơm cho cả gia đình đâu cơ chứ, chỉ là nấu ột mình tôi. Một người có thể ăn được bao nhiêu, thỉnh thoảng muốn ăn phong phú hơn một chút thì cùng lắm cũng chỉ làm thêm hai, ba món thôi, như vậy cũng không tốn bao nhiêu thời gian cả.”

Hạ Phi Phàm đột nhiên cảm thấy đầu mình có chút đau. “Giờ tôi phải quay lại công ty rồi, buổi tối còn phải gặp khách hàng, chuyện này chờ tối tôi về rồi nói tiếp, hoặc là để hôm nào có thời gian thì chúng ta bàn bạc lại. Tôi phải về phòng thay quần áo rồi.”

“Đó, anh mau về phòng thay quần áo đi, tôi cũng phải tiếp tục lau sàn nhà rồi.”

Anh xoay người, thân thể có chút chứng nhấc, im lặng rời khỏi phòng đọc sách.

Sao anh lại đụng phải một cô gái kỳ quái như thế này chứ? Anh hoàn toàn không biết phải hình dung về cô như thế nào nữa!!!

Cô gái kỳ quái! Khương Nghiên kỳ quái!

Cả buổi tối, Hạ Phi Phàm ăn cơm cùng khách hàng Hàn Quốc, thỉnh thoảng anh lại ngáy ra, cũng may đối phương không nhận ra, nếu không nửa năm hợp tác có thể vì anh không tập trung mà bị hủy bỏ rồi.

Chính anh cũng không hiểu tại sao vào giờ phút quan trọng như thế này anh lại có thể thất thần được, còn có một chút tức giận.

Mấy năm nay cha anh luôn đem quyền thừa kế ra uy hiếp anh, anh muốn chứng minh cho ông ấy thấy, anh cũng không cần tiền của ông ấy, anh có thể tự gây dựng sự nghiệp của mình, mỗi ngày đều trêu qua vô cùng khó khăn.

Anh cố gắng bảy năm, cuối cùng cũng có một công ty thuộc về mình, một ngôi nhà thuộc về mình, xe thuộc về mình, mặc dù những thứ này so với gia tài Bạc Vạn của cha anh thì căn bản là chẳng đáng gì, nhưng anh vẫn rất tự hào, bởi vì tất cả những thứ này đều do dựa vào sự cố gắng và nỗ lực của anh mà có được.

Công việc đối với cuộc sống hiện tại của anh mà nói, chỉ đặt sau sinh mạng của anh thôi, càng cao hơn bất luận việc gì, bao gồm cả cha anh, tình yêu hay hôn nhân....

Nhưng mà, rốt cuộc vì sao anh lại thất thần trong khi đang cùng khách hàng quan trọng bàn chuyện hợp tác đây?

Thật tốt, lần hợp tác lần này cũng thuận lợi ký hợp đồng, nếu không, anh thật sự sẽ tự trách bản thân đến chết, và cả thủ phạm hại anh thất thần - Khương Nghiên nữa.

Anh thật sự không biết nên hình dung về cô gái đang ở tạm ở nhà anh như thế nào nữa, mới đầu khi anh đồng ý cho cô ở lại, trừ trách nhiệm ra cũng không có bất kỳ ẩn ý nào.

Bởi vì trước đây anh một mình tới Đài Loan, anh hiểu rất rõ cảm giác không nơi nương tựa, nhất là khi ngã bệnh mà không có ai ở bên cạnh, như vậy sẽ rất khổ tâm. Cũng vì vậy, khi biết hoàn cảnh của cô, lại nhìn thấy cô đứng một mình cô độc trước cửa bệnh viện, anh cứ đứng mãi ở đó nhìn cô mà không rời đi được, cuối cùng anh đi về phía cô, hơn nữa còn nói với cô, nếu tin tưởng anh thì đến ở nhà của anh.

Chỉ là, sự can đảm và sự kỳ lạ của cô ngược lại lại nằm ngoài dự đoán của anh.

Lớn mật cũng không cần nói, bởi vì không phải cô gái nào xinh đẹp như cô, hơn nữa còn được dạy dỗ rất chu đáo như cô lại dám cùng một người đàn ông xa lạ về nhà sống chung, dù sao cũng phải có chút lo ngại và bận tâm mới đúng, nhưng cô lại giống như hoàn toàn tin tưởng anh, quả thật rất to gan.

Về phần kỳ lạ, chỉ có thể nói cô đã hoàn toàn phá vỡ cách nhìn của anh về những cô gái trẻ tuổi thời nay, để cho anh nhìn thấy con gái thời đại này ngoài ham hư vinh, ham ăn lại lười biếng cũng có một người đẹp người đẹp cả nết, thật ra cô cũng là một gái tài mao song toàn, một cô gái hiền thực, dịu dàng.

Nói thật, khi biết cô biết nấu ăn anh đã rất kinh diễm, không ngờ chuyện dọn dẹp nhà cửa cô cũng rất đảm đang, so với nhân viên chuyên nghiệp của công ty vệ sinh còn lợi hại hơn rất nhiều. Chỉ có một việc làm cho anh nhức đầu lại không biết làm thế nào chính là, cô hình như không ý thức được mình đang bị thương thì phải, hơn nữa anh cho cô ở lại cũng không phải vì muốn có một nhân viên làm vệ sinh miễn phí.

Tóm lại, để cho cô vừa lê chân đang bó bột vừa làm việc nhà thì anh tuyệt đối không cho phép, cô tự xuống bếp là nấu những món cô thích ăn thì anh không có gì để nói, nhưng giúp anh quét dọn nhà cửa thì tuyệt đối không được, cho dù cô cảm thấy nhàm chán, ở nhà rảnh rỗi tùy ý muốn làm một chút anh cũng không đồng ý.

Nhưng mà anh còn phải đi làm, để cô một mình đợi ở nhà, cô muốn làm thì anh làm sao mà quản được đây????

Nhàm chán chính là trọng điểm, anh phải giúp cô nghĩ biện pháp giết thời gian mới được.

Hạ Phi Phàm chính là vì nghĩ vấn đề này mà cả buổi tối cứ ngẩn ra. Có chuyện gì có thể để cô giết thời gian cho đỡ nhàm chán đây? Tốt nhất là những công việc không cần vận động, không cần di chuyển, lấy động não là chính, phải động tay động chân thì miễn đi.

Rốt cuộc là làm gì đây?

Anh không ngừng suy nghĩ, đến tối, khi bước vào cửa nhà rồi mà anh vẫn chưa tìm được một đáp án hài lòng.

“Anh đã về rồi!” Nhìn thấy anh ở cửa, Khương Nghiên đang ngồi trong phòng khách xem ti vì quay lại mỉm cười nói.

“Cô đang đợi tôi? Muốn tiếp tục thảo luận chuyện buổi chiều sao?” Anh gật đầu, hỏi cô.

“Không phải. Chuyện này cũng không vội, ngày mai anh còn phải đi làm mà, mau mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, hôm nào có thời gian thì chúng ta nói tiếp chuyện buổi chiều.” Cô vội vàng lắc đầu. Cũng đã mười giờ rồi, cô là người không phận sự tuyệt đối không muốn chiếm thời gian nghỉ ngơi của anh.

Nhìn cô không để tâm, không tức giận, khiến anh cả cả đêm thất thần mấy lần, mãi chết bao nhiêu tế bào não, Hạ Phi Phàm đột nhiên cảm thấy, mình thật ngốc.

“Tôi thích việc hôm nay không để tới ngày mai.” Anh nhìn Khương Nghiên rồi nói, sau đó đi vào phòng khách, đặt mông ngồi xuống ghế sa-lon.

“Chúng ta buổi chiều nói đến đâu rồi?” Anh hỏi cô.

“Anh nên đi tắm rửa trước đi!” Cô vẫn còn cố chấp, cảm thấy hôm nay anh làm việc cả ngày đã mệt lắm rồi, buổi tối còn phải đi gặp khách hàng, nên nghỉ ngơi sớm một chút thì hơn.

“Không cần. Chúng ta giải quyết xong vấn đề buổi chiều đã.” Anh cự tuyệt, anh có cảm giác giống như đang hành động theo cảm tính, nhưng lại không thể khống chế được hành vi của mình.

“Thật ra thì chuyện này cũng không vội mà.”

“Nhưng vẫn phải giải quyết. Tôi nói rõ lập trường của tôi trước, mặc dù tôi cho cô ở lại nhà của tôi, nhưng tôi cũng chưa từng nghĩ tới muốn cô báo đáp lại, cho nên cô nói cô phải giúp tôi dọn dẹp nhà cửa là chuyện tôi tuyệt đối không đồng ý.” Anh nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

“Nhưng chuyện này cũng không phải là báo đáp gì, mà là tôi quá nhàm chán...”

“Nhàm chán cũng không được làm chuyện này nữa.” Anh như đinh đóng cột cắt ngang lời cô. “Đừng quên, cô đang bị thương, còn phải chống gậy mới có thể đi lại được.”

“Nhưng.....”

“Giúp tôi quét dọn nhà cửa đến hôm nay là chừng, tôi tuyệt đối không đồng ý. Dĩ nhiên, tôi không ở nhà nên cũng không có biện pháp trông nom cô, nhưng hợp đồng tôi đã ký với công ty vệ sinh thì cứ như vậy mà làm, cô muốn chiếm công việc của họ thì tôi cũng không còn gì để nói.”

Khương Nghiên nghe xong, mặt mày lập tức ỉu xiu. Cô thật vất vả mới tìm được việc có thể làm để giết thời gian, từ giờ lại tiếp tục nhàm chán rồi, aiz...

“Thật sự nhàm chán như vậy sao?” Nhìn cô mặt ủ mày ê, bộ dạng khóc không ra nước mắt, Hạ Phi Phàm nhìn không được mở miệng hỏi cô.

Cô buồn bực gật đầu, xong cũng không muốn nói gì nữa.

“Trừ việc quét dọn nhà cửa, chẳng lẽ, thật sự không có chuyện khác để cho cô có thể giết thời gian sao?”

“Tôi nghĩ không ra”

“Lên mạng chơi trò chơi?”

“Không có hứng thú.” Cô lắc đầu.

“Đọc sách?”

“Không thích.” Cô tiếp tục lắc đầu.

“Hay là đi dạo trên blog hay mấy trang mạng xã hội ấy! Bên trong có rất nhiều thứ có thể xem. Đúng rồi, không phải cô biết nấu ăn sao? Có thể nghiên cứu sách dạy nấu ăn, cô cũng đừng nói là không thích hay không có hứng thú nữa nha!” Anh tràn đầy hi vọng nhìn cô.

“Thích, có hứng thú, nhưng chỉ là nghiên cứu, cũng không được thực hành sẽ rất dễ buồn bực, không bằng không cần nghiên cứu.” Cô thở dài lắc đầu.

“Sao lại không thể thực hành? Là thiếu dụng cụ hay thiếu thực phẩm, thiếu thứ gì cô có thể nói với tôi, tôi sẽ mua những đồ vật cần thiết về cho cô.” Anh nhanh chóng nói.

“Không phải như vậy.”

“Không phải?” Anh ngẩn người, không hiểu liên câu mà: “Vậy thì vì sao?”

“Một mình tôi có thể ăn được bao nhiêu? Nấu ra cũng không ăn hết, chi bằng đừng nấu, không cần lãng phí thực phẩm.” Khương Nghiên nghiêm túc nói, trong nháy mắt, Hạ Phi Phàm lại ngây ra, nhất thời không thể phản bác được.

4. Chương 4

Vì để cho Khương Nghiên có việc để làm, cũng để cho cô không cảm thấy nhàm chán nữa, Hạ Phi Phàm quyết định sau này sẽ về nhà ăn cơm tối vào thứ ba và thứ năm hàng tuần, cho dù anh không làm xong việc ở công ty cũng sẽ đứng giờ tan tầm về nhà ăn cơm tối với cô.

Sau khi Khương Nghiên biết được chuyện này, cô lập tức có cảm giác như được sống lại, bởi vì sao ư, chỉ có một lý do duy nhất, cô có thể chuyên tâm nghiên cứu sách dạy nấu ăn, sẽ mang mỗi một món ăn cô nấu thưởng thức cùng với anh.

Tuy nói một tuần chỉ có hai ngày, nhưng như vậy cũng đủ để cô không còn cảm thấy nhàm chán rồi.

Hạ Phi Phàm quyết định chuyện này ở buổi tối ngày thứ ba, ngày hôm sau cô liền bận tối mắt tối mũi, bởi vì cô không chỉ phải nghiên cứu sách dạy nấu ăn, còn phải xem xem trong nhà có những gia vị gì có thể dùng, còn thiếu gia vị gì, thiếu thực phẩm gì, rồi lên một danh sách để khi Hạ Phi Phàm về sẽ đưa cho anh, nhờ anh mua giúp, cô bận đến mức bữa trưa và bữa tối đều nấu mỳ ăn liền.

A, Có việc để làm, cảm giác thật là tốt!

Đến thứ năm, dường như cả ngày cô đều bận rộn trong phòng bếp, đây là lần đầu tiên cô nấu cơm cho anh ăn, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, về mặt trang trí cũng vô cùng công phu.

Cô dự định sẽ chuẩn bị bốn món mặn và một món canh, cánh gà tẩm mật ong, thịt kho tàu, bắp cải xào cay, rau trộn thịt bò và canh trứng cà chua.

Những món ăn này nhìn rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng mà, không bột sao gột lên hồ, tủ lạnh chỉ còn những thực phẩm này có thể dùng, cô cũng không còn cách nào!

Hạ Phi Phàm nói với cô khoảng bảy giờ anh sẽ về đến nhà, cho nên cô tính đúng thời gian anh về để nấu cơm.

Vừa mới đẩy cửa ra, xông vào mũi là mùi thơm của thức ăn, Hạ Phi Phàm đột nhiên hít vào một hơi thật sâu.

Thơm quá!

Ngửi mùi thơm của thức ăn khiến người ta thèm nhỏ dãi, Hạ Phi Phàm mau chóng đi thẳng về phía phòng bếp, sau đó đứng lại bên cạnh bàn ăn, nửa bước cũng không bước tiếp.

Trên bàn ăn có ba món, nhìn rất đẹp mắt, xem ra ăn sẽ rất ngon. Nước miếng của anh cũng bắt đầu nhỏ xuống rồi, anh hoàn toàn không thể khống chế được.

Trút bắp cải xào cay ra đĩa, Khương Nghiên xoay người muốn đem món ăn cuối cùng đến đặt trên bàn ăn, lúc này cô mới phát hiện ra anh.

“Anh đã về rồi, vừa đúng lúc tôi cũng nấu xong, anh mau đi rửa tay thay quần áo đi, chờ tôi múc canh, lấy chén đũa là có thể ăn cơm.” Cô mỉm cười nói với anh.

“Thoạt nhìn có vẻ rất ngon.” Anh xúc động nói.

“Tôi đảm bảo không chỉ có vậy đâu, thực tế, ăn cũng rất ngon.” Cô vô cùng tin tưởng vào tài nấu nướng của mình.

“Tôi không phải có ý đó.” Hạ Phi Phàm lúng túng nói. Thật ra anh không biết nói chuyện, rõ ràng là khen cô, kết quả lời nói ra lại chỉ làm cho người ta hiểu lầm.

“Tôi biết mà, tôi chỉ đùa anh thôi.” Cô mỉm cười, sau đó giục anh, “Nhanh đi rửa tay thay quần áo đi, tôi đói lắm rồi.”

“Được.” Anh lập tức gạt đầu, xoay người sải bước đi như bay về phía phòng ngủ thay quần áo.

Chỉ một lát sau, anh lại giống như lốc xoáy trở lại bàn ăn, Khương Nghiên chỉ kịp múc canh, chén dưa cũng chưa kịp lấy.

“Anh chờ một chút, tôi lấy chén.....”

“Tôi lấy giúp cô.” Anh vội vàng nói, sau đó nhanh chóng đứng dậy lấy chén bát cơm cho hai người.

“Anh giúp tôi bưng canh đặt lên bàn được không?” Cô nhìn anh bới cơm, nhỏ giọng nhờ anh giúp một tay. Những món kia cô có thể dùng một tay để bưng, còn canh thì cô không có cách nào rồi, chỉ có thể nhờ anh giúp thôi.”

Anh không nói gì, lập tức bưng tô canh đặt lên bàn, sau đó vui vẻ hỏi, “Còn cần tôi giúp gì nữa không?”

“Không có, có thể ăn cơm rồi.” Cô cười nói, hai người cùng nhau ngồi vào bàn, bắt đầu bữa tối của hai người.

Mặc dù cô vẫn tươi cười, vẻ mặt tràn đầy tự tin, nhưng kỳ thật, cô rất hồi hộp, cô sợ thức ăn cô nấu không hợp khẩu vị của anh. Cho nên từ khi anh bắt đầu cầm đũa lên, cô vẫn cẩn thận chú ý từng biểu hiện trên mặt anh.

Thấy anh lần lượt thử hết năm món ăn trên bàn, sau khi anh ném qua, cô không nhịn được vội vàng hỏi: “Thế nào???”

“Ngon lắm.” Hạ Phi Phàm giơ ngón tay cái về phía cô, cho cô một đáp án.

Cô lập tức cười vô cùng hạnh phúc, vui vẻ nói: “Ngon sao, vậy ăn nhiều một chút.”

Anh gạt đầu thật mạnh, bắt đầu ăn cơm, dưa và miệng không ngừng chạm vào nhau, nháy mắt anh đã ăn hết một chén cơm, không chút do dự đứng dậy bới chén cơm thứ hai.

Nhìn dáng vẻ này của anh, Khương Nghiên vui vẻ cười đến hai mắt cũng híp lại rồi...

Sau khi ăn xong, để thể hiện sự cảm tạ của anh cũng như để đảm bảo sự công bằng, Hạ Phi Phàm kiên trì nhận trách nhiệm rửa chén, cô không tranh với anh, ngoan ngoãn đi đến phòng khách nghỉ ngơi.

Một lát sau rửa chén xong, anh cũng đi đến phòng khách, ngồi trên ghế sofa.

“Bây giờ tôi có chút hối hận.” Anh bày tỏ với cô.

“Hối hận cái gì? Cô không hiểu nhìn anh rồi hỏi.

“Hối hận chỉ nói thứ ba và thứ năm mới về nhà ăn cơm tối, phải nói là mỗi ngày đều về.” Anh nghiêm túc nói, khiến cô ngẩng người, tiếp theo không nhịn được liền bật cười.

“Không ngờ anh cũng sẽ nói chuyện cười.” Cô cười ha ha nói.

“Tôi nói thật.” Hạ Phi Phàm nghiêm mặt, “Tôi không ngờ cô không những biết nấu, mà mỗi món cô nấu đều rất ngon, đã lâu rồi tôi không ăn no như hôm nay.”

“Thì ra là từ trước đến nay anh vẫn cho rằng tôi nói láo sao?” Khương Nghiên dở khóc dở cười.

“Không phải như thế, mà là trình độ so với nhận thức là hai chuyện hoàn toàn khác biệt. Tôi cho là cô nói biết nấu ăn, chỉ là nấu mấy món đơn giản, ví dụ như xào rau, chiên trứng,... không ngờ cánh gà tẩm mật ong, thịt kho tàu cô cũng biết nấu, hơn nữa còn rất ngon nữa.” Anh giải thích.

“Nói thẳng ra là, lúc trước anh cảm thấy tôi nói biết nấu ăn là nói khoác đúng không?” Cô hừ hừ.

“Được, tôi xin lỗi.” Anh lập tức giơ hai tay lên đầu hàng nhận lỗi.

Cô mỉm cười, nói: “Thật ra thì mỗi ngày anh đều về nhà ăn cơm tối cũng không sao cả, dù sao tôi cũng đều nấu cơm, chỉ là nấu nhiều hơn một chút thôi, không sao cả.”

“Mặc dù rất muốn, nhưng chắc là không được rồi.” Anh lắc đầu nói.

“Tại sao?”

“Nếu có một mình cô ăn cơm, cô cũng đâu có nấu nhiều món như hôm nay đâu đúng không, như vậy rất phí công đi. Mặc dù cô nói không sao, nhưng kỳ thật vẫn là có sao, tôi cũng không muốn gây phiền phức cho người khác như vậy.”

“Tôi không thấy phiền phức mà.”

Hạ Phi Phàm lắc đầu một cái, “Thật ra thì còn công việc của tôi nữa, tôi không thể nào mỗi ngày đều đứng giờ tan sở được. Cho nên vẫn như trước, thứ ba và thứ năm tôi sẽ về nhà ăn cơm tối, sau đó nếu như cô thật sự không thấy phiền phức, thì chủ nhật thỉnh thoảng cô lại vào bếp nấu cho tôi ăn no nê, như vậy tôi cũng vô cùng cảm kích rồi.”

“OK. Không thành vấn đề.” Cô lập tức đồng ý, “Chỉ là, anh có thể đi mua giúp tôi một chút đồ không?”

“Cô cần mua gì?”

“Ở đây, tôi đã viết ra đây rồi.” Cô lấy danh sách những thứ cần mua trên bàn trà đưa cho anh.

Anh nhận lấy tờ giấy rồi nhìn một chút, ngay sau đó gật đầu đồng ý, “OK, giao cho tôi.”

“Nếu như anh muốn ăn món gì, cũng có thể nói trước với tôi, nói tên món ăn cũng được, tôi sẽ nói cho anh cần mua thêm cái gì.”

“Được.” Anh gật đầu lên tiếng.

“Thường nhờ anh đi mua thực phẩm, anh có cảm thấy phiền phức không?” Cô ngượng ngùng hỏi.

“Không bằng cô hỏi tôi một câu khác đi.” Anh nhìn cô nói.

“Hỏi gì?”

“Hỏi tôi mỗi ngày ăn ba bữa cơm có thấy phiền phức hay không?”

“Hả? Vậy là có ý tứ gì?” Cô ngây ngốc, không hiểu nhìn anh.

“Ý là vấn đề này cô cần bản không cần hỏi, cũng chỉ là mua thức ăn mà thôi, còn cô phải bận rộn rửa rau, thái thịt, nấu món ăn, nấu cơm,...một đống chuyện, nếu như tôi chỉ mua một chút thực phẩm đã cảm thấy phiền phức, như vậy cũng không cần phải ăn cơm, bị chết đói cũng đáng lắm.”

“Tôi phát hiện anh còn khá hài hước.” Khương Nghiên vừa cười vừa nói. Cô còn tưởng anh là khúc gỗ, không ngờ lại hài hước như vậy.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

“Tóm lại anh không thấy phiền phức thì tốt rồi.” Cô cười nói.

Hai người yên lặng ngồi xem thời sự trong phòng khách, sau đó, Hạ Phi Phàm đột nhiên hỏi cô, “Mấy ngày nay cô có gọi về nhà không?”

Khương Nghiên ngẩn ra một chút, không ngờ anh đột nhiên lại hỏi như thế.

“Nếu như không muốn trả lời cũng không sao, tôi chỉ thuận hỏi một chút thôi.” Đại khái giống như cảm thấy mình đã hỏi vấn đề không nên hỏi, anh nhanh chóng bổ sung.

“Tôi có gọi ấy người bạn báo bình an, nhưng không gọi về nhà.” Cô từ từ mở miệng.

“Bạn của cô có nói cho cô biết gần đây ở nhà như thế nào không?”

“Có.”

“Ba mẹ cô thế nào?”

“Rất tốt. Nghe nói giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.” Cô cười khổ nói.

“Cô có buồn không?” Anh nhìn cô không chớp mắt.

Khương Nghiên lại ngẩn ra một chút, nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Cô bắt đầu nhìn anh, khẽ nhếch môi thừa nhận, “Có một chút”

“Nhìn dáng vẻ của cô không phải chỉ có một chút, mà là rất nhiều.” Anh thẳng thắn nói.

Cô cười khỏ, một lát sau mới mở miệng: “Tôi vẫn cho là ba mẹ thấy tôi trốn nhà đi sẽ đau lòng, không ngờ lại hờ hững, xem như chưa xảy ra chuyện gì. Cha mẹ tôi đã từng nhắn tin cho tôi, nếu như tôi không trở về thì họ sẽ coi như chưa từng có đứa con gái như tôi, tôi vẫn cho là họ chỉ nhất thời tức giận mà nhắn như vậy, không ngờ.....” Cô nói xong lắc đầu, không biết mình còn có thể nói gì.

“Có lẽ họ tức giận mới có thể nói như vậy, cô đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Nếu như bọn họ chỉ nói lời đó với một mình tôi, thì tôi cũng sẽ nghĩ như anh, nhưng họ cũng nói như vậy với đồng nghiệp trong công ty tôi, tôi liền hiểu họ không phải nhất thời tức giận mà nói lấy, mà là đã quyết định làm như vậy rồi, không phải sao?” Cô căn bản chưa từng nghĩ cha mẹ mình sẽ tuyệt tình như thế, chỉ là một lần làm trái lời họ thôi, lại khiến cho bọn họ không muốn nhìn mặt cô.

Con gái cũng không cần.

“Sau khi biết chuyện thành ra thế này, cô vẫn không muốn về nhà sao?” Hạ Phi Phạm trầm mặc một lúc, không nhịn được liền hỏi cô.

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới cô muốn rời khỏi nhà anh, anh lại cảm thấy là lạ, có một loại cảm giác không nói lên lời.

Có phải là không bỏ được tài nấu nướng của cô không? Anh đoán, dù sao anh cũng mới nếm một chút ngọt mà thôi, còn chưa có chân chính hưởng thụ, cô đã phải rời đi, cho nên anh mới cảm thấy không bỏ được, cảm thấy không cam lòng. Chắc là như vậy rồi.

Khuông Nghiên lắc đầu một cái.

“Cái gì?” Sợ là mình hoa mắt nhìn nhầm, anh không tự chủ lên tiếng hỏi cô, cũng không phát hiện ra mình đang nín thở chờ đợi đáp án của cô.

“Không về.” Cô mở miệng trả lời.

Hạ Phi Phạm lập tức thở ra một hơi, trong lòng lại thấy vui vẻ. Cô không đi, vậy thì tốt rồi!

“Tôi có thể hỏi tại sao không?” Sau một lúc im lặng, anh do dự mở miệng hỏi. Cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản, với tính cách của cô sẽ không bỏ mặc việc cha mẹ muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô mới đúng chứ.

Rốt cuộc lúc đầu cô vì chuyện gì mà phải trốn nhà đi đây? Anh đột nhiên có chút kinh ngạc.

Khuông Nghiên nhìn anh một cái, ngay sau đó cúi đầu trầm mặc không nói.

“Không muốn nói cũng không sao.” Hạ Phi Phạm đành tìm một lối thoát.

“Trốn hôn.” Cô đột nhiên nhỏ giọng trả lời.

“Cái gì?” Anh nghe không rõ.

“Tôi vì muốn trốn hôn nên mới trốn đi.” Cô ngẩng đầu nhìn anh nói, “Ngày anh lái xe đụng vào tôi, chính là ngày tôi kết hôn.”

Hạ Phi Phạm lú lẫm nhìn cô, bị cô dọa cho ngây người.

Rất thái quá, thật sự là quá thái quá rồi!

Hôm sau, Hạ Phi Phạm đến công ty đi làm, một mình ngồi trong phòng làm việc nghĩ về chuyện này, càng nghĩ càng không thể nào chấp nhận được, anh cảm thấy quá thái quá rồi.

Cô bao nhiêu tuổi rồi? Nếu như anh nhớ không nhầm năm sinh trên chứng minh nhân của cô thì cô năm nay cô cũng mới có hai mươi lăm tuổi chứ mấy? Cô còn trẻ như vậy mà phải kết hôn, sau đó lại trốn hôn, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cô sao lại phải trốn hôn?

Anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vừa nghi ngờ lại vừa không hiểu, chính là không thể giải thích được. A

~Anh lại đang chứa chấp một cô dâu mới, vốn là muốn kết hôn sau đó lại trốn hôn, có một vị hôn phu suýt chút nữa thì bước vào lễ đường thành hôn, một vị hôn phu.....

Đã bàn đến chuyện kết hôn, chỉ thiếu chút nữa là hai người sẽ cùng bước vào lễ đường, có lẽ tình cảm của hai người rất sâu đậm, quan hệ rất thân mật đi! Nếu không làm sao lại muốn kết hôn?

Bọn họ quen biết nhau như thế nào, qua lại bao lâu mới quyết định kết hôn, có phải cô rất thích người đàn ông kia không? Chắc là rất thích, nếu không thì làm sao lại muốn kết hôn với người đó? Nhưng nếu như vậy, tại sao cô còn muốn trốn hôn đây?

Anh nghĩ không ra, không có cách nào không chế mình đừng suy nghĩ nữa, bỗng dưng anh nổi giận, cứ miên man suy nghĩ khiến cho anh không thể nào tập trung vào công việc.

Cốc. Cốc. Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Anh tức giận quát to.

“Tổng giám đốc, bên ngoài có Lý Lệ Trân tiểu thư muốn gặp anh, nhưng không có hẹn trước, anh có muốn gặp cô ấy không?” Thư ký Khâu lễ phép.

“Không hẹn trước thì tôi không gặp. Còn chuyện gì nữa không?” Anh tức giận nói.

“Còn cái này, bản kế hoạch này là do Tiểu Vu nhờ tôi chuyển cho anh.” Khâu thư ký cẩn thận đưa bản kế hoạch trên tay cho anh.

“Anh ta đâu? Sao không tự mình đem tới? Cô là thư ký của cậu ta hay là thư ký của tôi?” Anh rống giận nói.

Khâu thư ký nhất thời đóng băng, hoàn toàn không dám nói chuyện. Hôm nay Tổng giám đốc bị làm sao vậy? Giống như ăn phải hỏa dược vậy, thật là đáng sợ!

Nhìn thư ký của mình đang run lấy bầy, Hạ Phi Phàm hít sâu một hơi, nói: “Không còn chuyện gì thì cô ra ngoài đi.”

Giống như nhận được lệnh đặc xá, Thư ký Khâu lập tức quay đầu bước ra khỏi phòng làm việc của anh.

Hạ Phi Phàm thở dài, anh biết anh làm như vậy là giận chó đánh mèo, nhưng lại không có cách nào không chế hành vi của mình.

Anh thế này là sao? Không nghĩ ra vì sao Khương Nghiên phải trốn hôn nên tức giận sao? Nếu thật sự muốn biết câu trả lời, trực tiếp đi hỏi cô chẳng phải là được rồi sao?

Hơn nữa, nói thẳng ra, chuyện này căn bản không liên quan đến anh, anh quản nhiều như vậy làm cái gì chứ? Không giải thích được! A

~Giận dùng dùng, anh mở bản kế hoạch thư ký vừa đưa cho anh ra xem, năm phút sau không nhìn được nhắc điện thoại bấm nút gọi nội tuyến, găm thét muốn thư ký Khâu gọi Tiểu Vu lập tức đến phòng làm việc của anh.

Tiểu Vu đáng thương, hoàn toàn không biết mình bị anh giận chó đánh mèo, trong vòng mười lăm phút bị Tổng giám đốc mắng xối xả, khóc không ra nước mắt, rất đáng thương.

Thứ năm, ba giờ chiều, Khương Nghiên ngồi một mình trong phòng khách nhà Hạ Phi Phàm bất đắc dĩ thở dài.

Chớp mắt một cái, lại tới thứ năm rồi.

Nhớ lại thứ năm tuần trước, cô lần đầu tiên xuống bếp nấu cơm cho Hạ Phi Phàm, bận rộn cả một ngày trong phòng bếp, cuối cùng cũng nhận được những câu khen ngợi hết lời, chủ và khách đều vui vẻ. Nhưng vốn vốn mới có một tuần mà thôi, tại sao chuyện lại tới nước này rồi?

Cô nhớ ngày hôm đó anh ăn rất vui vẻ, còn lộ ra bộ dạng không thể đợi đến lần tiếp theo cô vào bếp, cho nên anh cũng rất mong đợi mau đến chủ nhật, để cô xuống bếp một lần nữa, để cho anh ăn no nê.

Kết quả? Vất vả mới đến ngày Chủ nhật, thế nhưng anh lại liên tục tăng ca hai ngày, khiến cho cô trở thành anh hùng không có đất dụng võ.

Điều này cũng coi như thôi, đến thứ ba, khi cô đang khí thế bùng bùng chuẩn bị xuống bếp nấu cơm thì anh được tin nhắn anh phải tăng ca, không thể về nhà ăn cơm tối với cô, khiến cô sáu bữa của hai ngày kế tiếp đều ăn những món ăn giống nhau, hết cách rồi, món ăn cũng đã chọn, thực phẩm đã làm, rau đã rửa, thịt cũng đã rửa rồi, không nấu cũng không được.

Hôm nay lại là thứ năm, là ngày anh sẽ về nhà ăn cơm tối với cô.

Chỉ là liên tiếp hai lần bị anh thả chim bồ câu, cô đột nhiên lại không biết rốt cuộc mình có nên nấu cơm hay không, muốn nấu nhưng lại do dự...do dự....tất cả đều là do dự.

Thật ra thì cô căn bản không cần do dự, cứ nấu là được, cho dù anh tiếp tục không thể trở về ăn tối với cô, đó cũng không phải là lỗi của cô.

Nhưng vấn đề là, nếu như cô biết rõ 90% anh sẽ không về ăn tối với cô! Vậy thì cô còn phải nấu làm gì?

Khương Nghiên bắt giắc lại thở dài.

Tuy nói không có chứng cứ, tuy nói đây chẳng qua chỉ là trực giác của cô, nhưng cô cảm nhận được Hạ Phi Phàm liên tục nói phải tăng ca căn bản là kiếm cớ, anh chỉ là không muốn ngồi cùng một bàn cơm với cô mà thôi.

Bằng chứng xác thực nhất chính là một tuần này anh vẫn tránh cô, lại ít chủ động nói chuyện với cô, cho dù cô chủ động nói chuyện, anh cũng dùng những câu đơn giản nhất trả lời vấn đề của cô, chốc lát sau liền trở về phòng, rất ít ngồi cùng cô.

Mấy ngày nay cô không ngừng suy nghĩ về nguyên nhân khiến anh thay đổi như vậy, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ còn một khả năng duy nhất, đó chính là hành động trốn hôn của cô khiến anh chán ghét cô.

Anh nhất định là cảm thấy cô rất xấu xa, nghĩ cô là một kỳ dị đúng không? Nếu không sẽ làm sao làm ra chuyện trốn hôn như thế này?

Cô không trách anh nghĩ như vậy, chẳng qua là cảm thấy có chút buồn phiền, bởi vì anh không hiểu rõ hoàn cảnh của cô, cứ như vậy kết tội cô, khiến cô cảm thấy bị tổn thương.

Sau đó cô bắt đầu nghĩ, nếu chủ nhà nhìn cô không vừa mắt, người ở tạm như cô có phải hay không cũng nên rời đi, không nên tiếp tục ở lại đây quấy nhiễu nhà của anh? Mặc dù chân của cô vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng những vết thương ngoài da cũng đã tốt lên nhiều rồi, cô cũng đã quen với việc chống gậy đi bộ, muốn một mình sống qua ngày cũng không phải là việc gì khó.

Cho nên, cũng đến lúc cô phải rời đi rồi

~Bởi vì đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, Khương Nghiên căn bản không để ý đến thời gian, đến khi bóng tối bao trùm cả căn phòng cô cũng bất tri bất giác không nhận ra.

Kết.

Khi cửa chính truyền đến tiếng mở cửa, cô mới giật mình tỉnh lại, nhanh chóng quay đầu nhìn thấy Hạ Phi Phàm đẩy cửa đi vào thì cô liền ngây ngốc, sau đó bật dậy khỏi ghế salon, vẻ mặt hoảng hốt không biết làm thế nào.

“Xin lỗi anh, tôi không biết hôm nay anh lại về ăn tối,.....Tôi chưa nấu cơm tối, làm thế nào đây? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Cô áy náy nhìn anh, không ngừng nói xin lỗi.

“Nếu chưa nấu thì bỏ pizza và lò vi sóng hoặc nấu mì ăn liền ăn là được, cô không cần phải nói xin lỗi.” Anh đóng cửa chính lại, bật đèn phòng khách lên.

“Không cần ăn pizza hoặc mì ăn liền, tôi nấu mì rất nhanh, chỉ cần nửa giờ là đủ rồi.” Khương Nghiên nhanh chóng đề nghị, nói xong mới nhớ ra chưa hỏi ý kiến của anh, “Ăn mì có được không?” Cô dè dặt hỏi một câu.

Anh gật đầu.

“Chờ tôi nửa giờ, chỉ cần nửa giờ thôi.” Cô chỉ thiếu không giơ tay lên thề thôi, lập tức chống gậy nhanh chóng đi đến phòng bếp.

Hạ Phi Phàm nhìn thấy cô đi quá nhanh, sợ cô ngã, không do dự liền vươn tay ra định chạy đến đỡ, đột nhiên anh nhũu mày, sau đó lại xoay người trở về phòng, không quay đầu lại nữa.

Nửa giờ sau, khi anh từ phòng ngủ đi ra, trong nhà đã tràn ngập mùi thơm của thức ăn, làm tâm tình uất ức khó hiểu của anh cũng tốt lên vài phần, anh lập tức đi về phía phòng ăn.

“Anh đến rồi, tôi đang định đi gọi anh.” Khương Nghiên nói với anh, trên mặt vẫn không giấu được sự lúng túng và áy náy.

“Làm phiền cô rồi.” Hạ Phi Phàm đáp lại.

“Tôi không thấy phiền mà.” Khương Nghiên lắc đầu cười cười. Anh khách sáo khiến cô càng thêm xác định, bây giờ là lúc cô nên rời đi. “Anh mau ngồi xuống đi, để nguội ăn sẽ không ngon đâu.” Cô lại cười nói.

Anh không trả lời, chỉ im lặng kéo ghế ra ngồi xuống, rồi lại im lặng ăn mì.

Ăn rất ngon, tài nấu nướng của cô thật không chê vào đâu được, món ăn đơn giản như vậy nhưng cô lại có thể nấu đủ sắc vị hương. Hạ Phi Phàm thầm than thở.

“Ăn ngon không? Mặc dù chỉ là món ăn đơn giản nhưng đây lại là món sở trường của tôi đó, vì tôi hay nấu mì nhất mà, ha ha.” Khương Nghiên tiếp tục cười nói, hi vọng sẽ ăn bữa cơm cuối cùng với anh trong một không khí thật vui vẻ.

Hạ Phi Phàm vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu ăn mì.

Trong lòng cô thầm thở dài, nhìn dáng vẻ hi vọng của cô tám phần là muốn rơi vào khoảng không rồi.

Nhưng ít nhất thì anh vẫn nguyện ý ăn món ăn do cô nấu, nguyện ý ngồi cùng một bàn với cô ăn bữa tối, như vậy còn chưa đủ sao? Cô lại rơi vào mạch suy nghĩ của mình, không nói chuyện với anh nữa.

Trên bàn ăn một mảnh trầm tĩnh, không khí lúng túng làm người ta hít thở không thông.

Khương Nghiên liếc chết nhẩn nại, vẫn nhìn đến khi anh ăn no buông chén đĩa xuống chuẩn bị đứng dậy cô mới mở miệng nói: “Hạ Phi Phàm, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi trong thời gian qua, tôi muốn rời đi.”

Anh bỗng dừng lại, nhìn về phía cô.

“Cô vừa nói gì?” Anh hoài nghi mình nghe lầm. Rời đi? Chân của cô còn đang bó thạch cao, cô không có việc làm, cũng không có chỗ để đi, cô muốn đi đến chỗ nào? Anh hẳn là nghe lầm rồi đúng chứ?

“Tôi định ngày mai sẽ rời đi, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi những ngày qua.” Cô nói.

Không phải anh nghe lầm, mà là cô thật sự muốn đi.

“Chân của cô vẫn còn chưa lành hẳn.” Anh theo phản xạ nhắc nhở cô.

“Bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.” Cô mím môi mỉm cười.

Thật sự là đã khá hơn nhiều rồi, nhưng nghĩ đến cô một mình ở ngoài chống gậy đi thuê phòng vẫn có chút khó khăn, tại sao cô đột nhiên lại muốn rời đi, chẳng lẽ cô quyết định quay về nhà sao?

“Cô quyết định về nhà kết hôn sao?” Anh không nhịn được, trực tiếp hỏi.

Khương Nghiên hơi ngẩn ra, không khỏi cười khổ, cô thầm nghĩ, quả nhiên là anh vì chuyện cô trốn hôn mà trở nên ghét cô.

“Anh nghĩ là tôi nên về nhà sao?” Cô nhìn anh hỏi.

Hạ Phi Phàm không trả lời, thật ra thì cô cũng không mong anh trả lời, bởi vì thái độ này của anh cũng đã sớm cho cô đáp án rồi.

“Không, tôi cũng không tính về nhà, càng không thể về kết hôn. Nếu như muốn kết hôn, ban đầu tôi sẽ không lựa chọn trốn hôn.” Cô nói cho anh biết quyết định của mình, anh không vừa mắt với cô đến mức nào cũng tùy anh vậy, dù sao cô cũng nên rời khỏi đây rồi.

Nghe được câu trả lời của cô, Hạ Phi Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù không biết tại sao mình lại có loại phản ứng này, nhưng bây giờ anh thấy tâm trạng của anh vô cùng tốt.

“Nếu cô không muốn về nhà, vậy thì tiếp tục ở lại đây đi, chờ chân cô tháo bột rồi lại nói tiếp.” Anh quả quyết nói ra quyết định của mình.

Nhưng —

“Cứ quyết định như vậy đi.” Anh cắt ngang lời cô, sau đó đứng dậy đi lấy thêm một chén mì, khẩu vị cũng rất tốt a.

5. Chương 5

Khuông Nghiên có cảm giác tâm trạng gần đây của cô giống như ngồi tàu siêu tốc, lúc lên cao, lúc xuống thấp, lúc lao xuống, lúc lại từ từ đi lên, cũng không biết tiếp theo sẽ là lên cao, hay xuống thấp nữa. Cũng may, trái tim của cô không tệ lắm, không bị bệnh tim.

Nhưng mà nói thật, cô thật sự không hiểu rốt cuộc trong lòng Hạ Phi Phàm đang nghĩ cái gì?

Vẫn tưởng rằng anh ghét cô, hận không thể đuổi cô đi sớm một chút, muốn nhắm mắt làm ngơ, kết quả, lúc cô nói muốn rời đi lại bị anh giữ lại, thật không hiểu ra sao cả, không ngờ sau đó, thái độ của anh với cô lại giống như lúc ban đầu, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thứ bảy là ngày nghỉ, anh ở nhà, thậm chí còn chủ động mở miệng hỏi cô muốn nấu món gì cho anh ăn, sau đó còn vô cùng hào hứng ra ngoài mua đồ, khiến cô mờ mịt, không hiểu rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì?

Chỉ có điều, sau cơn mưa trời lại sáng, cảm giác thật tốt.

“Reng reng...”

Chuông điện thoại bàn ở bên cạnh đột nhiên vang lên, dọa cô nhảy dựng lên, cô xem số điện thoại hiển thị trên màn hình, là số điện thoại của công ty anh, là anh.

Cô nhớ, lần đầu tiên anh dùng số điện thoại này gọi cho cô thì cô không nghe máy, sau đó anh có gọi tiếp năm, sáu lần nữa nhưng cô vẫn không nghe máy nên đành bỏ cuộc, đến buổi tối về nhà, lấy về mặt khó hiểu, anh nhăn mày hỏi cô làm gì mà không nghe điện thoại.

Nhớ lại lại cảm thấy buồn cười.

“Alo” Cô nhắc điện thoại lên nghe.

“Đang làm gì vậy?”

“Hà?” Đột nhiên anh hỏi như vậy khiến cô ngây người, bởi vì thường ngày anh không vòng vo như vậy, mà hỏi thẳng vào vấn đề chính.

“Đang ngây người ra sao? Hay là đang ngủ trưa, tôi làm phiền cô sao?”

“Không phải, tôi không có thói quen ngủ trưa. Anh gọi điện tìm tôi có chuyện gì sao?” Cô hỏi anh.

“Không có chuyện gì thì không thể gọi điện thoại về sao?”

“Hà?” Cô lại ngây ra, cảm thấy hôm nay anh có chút kỳ quái, “Có phải anh có chuyện gì vui không?” Cô không nhận được hỏi anh.

“Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì hôm nay anh là lạ, không giống như thường ngày.” Cô nói.

“Khác với thường ngày?” Anh lẩm bẩm trong miệng.

“Đường như anh đang rất vui, nói chuyện rất sảng khoái, cho nên tôi mới hỏi có phải anh có chuyện gì vui không, thật có chuyện gì vui sao?”

Dừng lại một chút, cô tò mò hỏi: “Tôi đoán đúng rồi sao?”

“Đúng, tôi mới ký được một hợp đồng, giá trị của hợp đồng này còn nhiều hơn doanh thu nửa năm nay của công ty.” Anh tươi cười nói.

“Oa, chúc mừng anh, chúc mừng anh” cô hưng phấn nói, cũng vui vẻ thay anh.

“Gọi điện cho cô là muốn hỏi cô có muốn ăn gì hay không, buổi tối tôi sẽ mua về cùng ăn mừng.”

“Muốn ăn mừng cũng nên để tôi chuẩn bị mới đúng.” Cô nói với anh, sau đó nhanh chóng quyết định: “Tối nay anh có phải tăng ca không? Nếu như không thì về nhà ăn cơm tối, tôi sẽ nấu.”

“Hôm nay không phải thứ ba cũng không phải thứ năm mà.”

“Không phải nói là ăn mừng sao? Có liên quan gì đến thứ ba, thứ năm chứ? Anh về nhà ăn cơm tối được chứ?” Cô hỏi anh.

“Được.” Anh nhanh chóng trả lời, đồ ăn bên ngoài không ngon bằng cô nấu, nếu như cô đồng ý nấu, dĩ nhiên là tôi cầu cũng không được.”

“Cái gì mà cầu cũng không được, tôi là xin gì được này.” Cô cười nói.

Ở đầu dãy bên kia, anh khẽ cười một tiếng, nói: “Tối nay tôi sẽ về nhà ăn cơm, khoảng bảy giờ là sẽ về đến nhà.”

“Được, tôi chờ anh về.”

Sau khi cúp điện thoại, Khương Nghiên lập tức đứng lên khỏi ghế sa lon trong phòng khách, vô cùng hưng phấn đi về phía phòng bếp, mở tủ lạnh, lôi hết tất cả thực phẩm ra, đầu cô không ngừng chuyển động, cô vừa làm vừa tự hỏi, những thứ này có thể nấu được những món gì?

Măng tây....Còn có tôm trứng, có thể nấu măng tây với tôm trứng.

Khổ qua có thể xào với trứng muối, lần trước nấu còn dư một quả trứng muối, thật may, vừa đủ nấu.

Còn có đậu cô-ve có thể nấu với mắm ruốc, lần trước anh vừa ném liền giật mình, có thể thấy anh rất thích nó.

Ừm, bốn món mặn một món canh, hình như vẫn thiếu thiếu chút gì đó, hay làm thêm sườn xào chua ngọt đi, dù sao cũng là ăn mừng mà.

Còn canh? Nấu súp thịt bò cũng được lắm, dễ ăn lại ngon miệng.

Xác định xong thực đơn, cô lập tức bắt tay vào chuẩn bị, đồng thời cũng cảm tạ trời đất vì hôm nay không phải thứ tư cũng không phải thứ sáu, nếu qua thứ năm, cô thật sự không biết thực phẩm còn lại trong tủ có thể nấu được nhiều món như thế này không nữa.

Ướp thịt, nhặt rau, rửa rau, thái thức ăn, cô đều chuẩn bị đầu vào đấy, vô cùng bận rộn nhưng cô lại rất vui vẻ.

Thịt bò cũng cần phải ướp, rồi cần thời gian dài để chín, cô mở bếp nấu món này trước, sau đó nấu canh.

Thật ra thì canh cũng không cần nấu quá sớm, nhưng trong phòng bếp chỉ có hai cái bếp thôi, một cái đã chín bò rồi, nếu không nấu canh trước, cô thật sự cũng không biết làm sao để nấu những món khác.

5h45', hai nồi trên bếp đều đang sôi lăn tăn, một bên là nồi bò chín, một bên là nồi canh, Khương Nghiên nhìn đồng hồ để canh thời gian rồi đi gọt trái cây bỏ ra đĩa.

Leng keng, leng keng.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, dọa cô kinh ngạc đến ngây người.

Chương 5.2

Leng keng, leng keng.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, dọa cô kinh ngạc đến ngất người.

Sao lại có người nhấn chuông cửa? Cô ở đây đã hơn một tháng nhưng chưa bao giờ thấy chuông cửa vang lên, có người đi nhầm cửa nên bấm nhầm chuông cửa sao? Cô đoán một lát, quyết định không để ý đến nó.

Leng keng, leng keng.

Leng keng, leng keng, leng keng, leng keng, leng keng. Chuông cửa vẫn không ngừng vang lên thúc giục cô.

Trời ạ, có phải người này uống say rồi hay không, hay đầu óc có vấn đề, không ai ra mở cửa thì phải đi rồi chứ, sao cứ đứng đó bấm chuông cửa là sao?

Leng keng, leng keng, leng keng.

Khương Nghiên hít sâu một hơi, cuối cùng không nhịn được nữa bỏ dao gọt trái cây xuống, rửa tay, dùng khăn giấy lau khô tay rồi sau đó mới chống gậy đi ra cửa chính, nhòm qua “mắt mèo” để xem ai ở bên ngoài.

Cô cho là mình sẽ nhìn thấy một con quỷ say rượu, nếu không cũng phải là người già hoặc trẻ nhỏ, ai biết được lại nhìn thấy một cô gái trẻ xinh đẹp, ăn mặc rất thời thượng, nhưng đáng dấp xem ra cũng rất bình thường, cô nhất thời không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trò quỷ gì đây? Cô không thể giải thích được, mà chuông cửa vẫn liên tục vang lên “leng keng” từng tiếng, từng tiếng...

Cô thở ra một hơi, đưa tay mở cửa chính ra.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Cô nhìn người trước mặt hỏi.

Đối phương không trả lời câu hỏi của cô mà nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, sau đó mới chậm rãi hỏi: “Đây là nhà của Hạ Phi Phàm sao?”

Khương Nghiên ngăn người một lát, không ngờ đối phương đến đây tìm người, hơn nữa còn không tìm nhầm nhà.

“Đúng” Cô gật đầu, “Xin hỏi cô là – “

Bốp

Thình lình xuất hiện một bàn tay cắt ngang lời cô, cũng khiến mắt cô nổ đom đóm, đầu trống rỗng.

Cô ôm bên má bị đánh, kinh ngạc nhìn đối phương, “Cô là ai? Tại sao lại đánh tôi?”

“Tại sao? Hồ ly tinh không biết xấu hổ này, làm tiểu tam cướp bạn trai người khác lại còn dám hỏi tôi tại sao à?”

Cô gái trước mặt chanh chua chửi đổng hàm hừ tiếp tục xông về phía cô, cô ta giơ tay định tát cô một cái nữa, Khương Nghiên biến gậy thành vũ khí, cố gắng đứng vững, quơ quơ cây gậy về phía đối phương, thành công dọa cô ta lùi lại vài bước.

“Tôi không phải tiểu tam, càng không cướp bạn trai của ai hết.” Cô lạnh lùng nói, vừa tức giận lại vừa không hiểu chuyện gì.

“Hạ Phi Phàm là bạn trai của tôi.” Đối phương hét lớn.

Khương Nghiên không khỏi ngăn người. Hạ Phi Phàm là bạn trai của cô ấy sao?

“Cô đã vào nhà của bạn trai tôi rồi, còn dám nói không phải tiểu tam, không cướp bạn trai của người khác? Cô là hồ ly tinh không biết xấu hổ!” Cô gái kia tiếp tục hét lên.

“Tôi chỉ là bạn của anh ấy thôi.” Khương Nghiên hoàn hồn nói, thật ra thì cô vẫn thấy có chút mơ hồ.

Cô gái trước mặt cô thật sự là bạn gái của Hạ Phi Phàm sao? Cô nhớ anh từng nói với cô anh không có bạn gái mà. Là ai đang nói dối cô?

“Bạn bè? Ha ha” Cô gái kia không tin trợn mắt cười lớn, sau đó ra ra lệnh cho cô. “Tôi muốn cô lập tức đi khỏi nhà bạn trai tôi, mang cả đồ của cô đi hết đi.”

“Tôi mặc kệ cô có phải là bạn gái của Hạ Phi Phàm hay không, đây là nhà của anh ấy, không phải nhà của cô, cô không có quyền ra lệnh cho tôi, không có quyền bắt tôi làm bất cứ chuyện gì.” Khương Nghiên trầm giọng nói, cô đang rất rối loạn nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ, cô không phải là tiểu tam giống như lời cô ta nói, cũng không bắt cứ chuyện gì trái với thuần phong mỹ tục, cô tuyệt đối không cho phép cô ta ức hiếp mình.

“Hồ ly tinh không biết xấu hổ!”

Cô ta lại giơ tay lên muốn đánh cô, trước lạ sau quen, cô lập tức giơ gây lên cản cô ta lại.

“Cô đừng có tới đây, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô.” Khương Nghiên lạnh lùng cảnh cáo, sau đó lui lại phía sau, nhanh chóng đóng cửa, khóa trái.

Ầm! Ầm! Ầm! Bên tai là những tiếng đập cửa mạnh truyền tới từ cửa chính, cô gái bên ngoài vẫn kêu gào, mắng chửi: “Mở cửa, hồ ly tinh không biết xấu hổ, tiểu tam, lại dám cướp bạn trai của tôi, hồ ly tinh, đề tiện! Mở cửa, tôi nói cô có nghe hay không? Mở cửa?”

Ầm! Ầm! Ầm

Leng keng, leng keng, leng keng.

Đột nhiên Khương Nghiên cảm thấy cô gái đứng ngoài cửa căn bản là người điên, nếu như cô ta thật sự là bạn gái của Hạ Phi Phàm, cô không ngại làm tiểu tam một lần để cứu Hạ Phi Phàm, bởi vì cô gái đứng ngoài cửa căn bản không xứng với anh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Leng keng, leng keng, leng keng.

“Mở cửa, đồ không biết xấu hổ, hồ ly tinh, mau mở cửa ra cho tôi.”

Cô gái ngoài cửa vẫn tiếp tục mắng chửi, cô quyết định không để ý đến cô ta nữa, dù sao một lát nữa Hạ Phi Phàm sẽ về, nếu như cô ta vẫn chưa đi thì để cho anh giải quyết đi, không liên quan đến cô.

Cô chống gậy đi vào phòng bếp tiếp tục nấu bữa tối, dù đã tự nhủ chuyện này không liên quan đến cô nhưng cô vẫn không nhịn được nghĩ xem rốt cuộc cô gái ở ngoài cửa có quan hệ thế nào với Hạ Phi Phàm?

Cô gái kia là bạn gái của anh sao? Anh không thể nào lại gạt cô được! Anh gạt cô thì có lợi gì cho anh chứ?

Nhưng nói đi nói lại, nhìn anh không giống một người đàn ông không có bạn gái gì hết, chẳng lẽ cô gái bên ngoài thật sự là bạn gái của anh sao? Anh thích cô ấy ở điểm gì chứ? Diện mạo? Không phải rồi, cô ta cũng bình thường thôi mà, không phải như vậy.....

Không! Cô gái kia tuyệt đối không phải bạn gái của anh, mắt của anh không thể nào lại kém như vậy được, cho dù anh là người quan tâm về bề ngoài cũng không thể thế được. Ít nhất, cô còn xinh đẹp hơn cô gái bên ngoài kia, nếu anh muốn nhìn mặt mà bắt hình dong thì anh sẽ chọn cô chứ?

Đang miên man suy nghĩ, chợt cô ngửi thấy một mùi khét khét.

“A.” Cô hét to một tiếng.

Món ăn bị cháy mất rồi.Hạ Phi Phàm vừa bước vào nhà xông vào mũi anh ngoài mùi thơm của thức ăn còn có một mùi khét khét. Anh khê nhăn mày, nhất thời không thể tưởng tượng nổi cảm giác của mình lúc này.

“Có món nào tiêu rồi hả?” Anh đi về phía phòng bếp, không nhịn được chế nhạo cô một chút.

“Anh thích ăn đậu cô-ve nấu với mắm ruốc.” Khương Nghiên quay đầu lại chờ câu trả lời chắc chắn của anh.

“Sao lại thế này?” Hạ Phi Phàm kinh ngạc thốt lên. Anh rất thích món ăn này, hơn nữa, đậu phải cô nấu món này lần đầu tiên đâu, sao có thể làm cháy nó được? “Cô đang đùa à?”

“Không phải, tôi không nói đùa.”

“Nhưng làm sao lại bị như vậy?” Anh vẫn không tin lắm.

“Tại tôi mãi suy nghĩ một chuyện.” Cô quay lưng về phía anh rồi mới nói, trút món cuối cùng - khổ qua xào trứng muối ra đĩa sứ.

“Cô nghĩ chuyện gì?” Hạ Phi Phàm nghi ngờ hỏi, anh cũng không tin cô sẽ ngẩn người trong lúc nấu ăn, chắc chắn hôm nay có xảy ra chuyện gì đó mà anh không biết.

“Anh không gặp sao?” Cô nói, đặt chảo mới vừa xào trứng dưới vòi nước, rửa sạch.

“Gặp gì?” Anh nghi ngờ hỏi.

“Bạn gái của anh.”

“Cái gì?” Hạ Phi Phàm ngạc nhiên, hình như anh nghe lầm. “Cô vừa nói gì? Nói lại một lần nữa đi.”

“Bạn gái của anh.” Khương Nghiên xoay người lại, đối mặt với anh.

“Tôi có bạn — ” anh đột nhiên dừng lại, chỉ vì nhìn thấy một bên má sưng đỏ của cô.

Vừa rồi cô quay đầu nhìn anh chỉ lộ ra một nửa bên mặt, cho nên anh không nhìn thấy, nhưng mà hiện tại...

“Mặt của cô bị làm sao vậy?” Anh nhẹ nhàng hỏi, trái tim nhất thời tràn đầy lửa giận.

“Mặt? Mặt của tôi làm sao?” Theo bản năng, Khương Nghiên đưa tay sờ sờ bên má bị đánh lúc nãy, nghi ngờ hỏi lại.

“Cô đi soi gương đi.”

Trùng mắt nhìn anh, cô nghi ngờ đi vào phòng tắm soi gương, ngay sau đó bị một bên má vừa đỏ vừa sưng của mình dọa cho giật mình. Ông trời ơi, sao mặt của cô lại biến thành như vậy, sưng đến mức này cũng quá khoa trương rồi! Khó trách anh lại hỏi cô đã xảy ra chuyện gì?

“Bị ai đánh hay sao?” Anh đứng sau lưng cô, nhìn cô ở trong gương, lạnh giọng hỏi.

Khương Nghiên khẽ thở dài một cái. Cô vốn dĩ không có ý định nói ra chuyện mình bị đánh, nhưng mà bây giờ, xem ra không muốn nói cũng không được rồi.

“Đi ăn cơm trước đi, chúng ta ăn no rồi nói sau.” Cô nói.

“Nói trước, nếu không tôi sẽ ăn không ngon.” Anh kiên trì nói.

“Nói ra anh sẽ càng ăn không ngon.” Cô xoay người mặt đối mặt nhìn anh. “Tôi khổ cực nấu một bàn thức ăn để cùng anh ăn mừng, anh nói ăn không vào không phải rất không nể mặt tôi rồi sao?” Cô làm bộ hung dữ nói.

Bỗng nhiên Hạ Phi Phàm phát hiện ra mình hoàn toàn không phải đối thủ của cô, ngay cả ý định phản kháng lại anh cũng không có, chỉ có thể ngoan ngoãn cùng cô quay lại phòng ăn, giúp cô bới cơm.

Mặc dù anh vừa mới nói cô không nói trước thì anh sẽ ăn không ngon, nhưng những món cô nấu thật sự rất ngon, tuy thiếu món đậu cô-ve nấu mắm ruốc khiến anh giật nảy mình kia, anh vẫn ăn hết hai chén cơm lớn khiến đầu bếp Khương Nghiên vô cùng phấn khởi, rất có cảm giác thành công, mặt mày hớn hớn, vui sướng.

Theo thường lệ, sau khi ăn xong sẽ do Hạ Phi Phàm dọn dẹp chiến trường và rửa chén đĩa, sau đó hai người đến phòng khách, tiếp tục nói về chủ đề trước khi ăn cơm đang dang dở.

“Bị ai đánh hay sao?” Anh không muốn lãng phí thời gian, vừa ngồi xuống lập tức mở miệng hỏi cô.

“Để tôi ăn một miếng trái cây trước đã được không?” Khương Nghiên dờ khóc dờ cười nói.

Hạ Phi Phàm nhú chặt lông mày nhìn cô, anh không nói gì nữa, có chút khó hiểu, cô bị người ta đánh sao còn có thể tâm bình khí hòa như vậy?

(Chú thích: tâm bình khí hòa: bình tĩnh, từ tốn, phong thái tự nhiên)

Rốt cuộc người đánh cô là người như thế nào? Anh thật không nghĩ ra được, nhưng nếu cô nói với anh là do cô không cẩn thận vấp té, anh tuyệt đối không tin, bởi vì bên má của cô còn hằn rõ năm dấu ngón tay, hằn rõ đến mức khiến anh chỉ muốn lập tức chạy đi bắt người đã đánh cô, có liên tục bạt tai đối phương mười cái cũng không khiến anh hết giận được.

“Ăn xong rồi sao? Vậy có thể nói rồi?” Thấy cô đã ăn liên tục hai miếng trái cây, anh không nhịn nổi tiếp tục hỏi tới.

Khương Nghiên khẽ thở dài một cái, không trốn được rồi, phục anh luôn.

“Bạn gái của anh.” Cô nói.

Trước khi ăn cơm cô đã nói hai lần, đây là lần thứ ba anh nghe được cô nói bốn chữ này, có thể thấy không phải cô nói dối, cũng không phải anh nghe lầm, vậy là, vậy là có một cô gái tự xưng là bạn gái của anh, hơn nữa còn chạy đến đây ra tay đánh cô!

“Tôi không có bạn gái.” Hạ Phi Phàm chăm chú nhìn cô.

“Nhưng cô ấy nói cô ấy là bạn gái của anh.” Khương Nghiên nhịn không được liền nhú mày.

“Vậy tôi nói cô là bạn gái của tôi thì cô chính là bạn gái của tôi sao?” Anh hỏi ngược lại.

Khương Nghiên ngạc nhiên nhìn anh, không ngờ anh lại đưa ra ví dụ như vậy.

“Tôi nói lại một lần nữa, tôi không có bạn gái. Cho nên, nếu như có một cô gái không biết ở đâu chạy tới đây muốn đánh cô, cô cũng không cần giống như hôm nay đứng ngây ra cho người ta đánh, có biết không?” Anh tức giận nói, vừa giận cô để người ta đánh, vừa giận chính mình không làm gì được để cô gặp chuyện như vậy.

“Cũng không phải là tôi đứng ngây ra cho người ta đánh mà, lúc đó quá bất ngờ nên mới không kịp đỡ, cho nên mới bị một bạt tai này.” Cô bất đắc dĩ cười khổ.

“Cô ta tên gì?” Anh nhất định phải bắt được cô gái kỳ quái này.

“Cô ta tên gì?” Anh nhất định phải bắt được cô gái kỳ quái này.

“Cô ấy chưa nói.”

“Nhìn cô ta như thế nào?”

“Đại khái là cao hơn tôi khoảng 5, 6 cm, nhưng tôi không xác định được giày cao gót của cô ấy cao bao nhiêu, tôi không để ý. Tóc dài uốn quăn, trang điểm rất đậm, vòng tai cũng rất lớn, ăn mặc rất thời thượng, cảm giác cô ấy còn rất trẻ.” Cô rất ít khi miêu tả về ngoài của người khác.

“Cô ta mặc loại quần áo gì?”

“Đầm không tay chấm bi bó eo, cổ chữ V, vòng một nơ nang nhìn rất đẹp mắt, là kiểu đàn ông các anh thích nhất!”

Về điểm thích nhất này, anh hoàn toàn không đưa ra bất cứ lời bình nào, tiếp tục hỏi tới: “Đầm màu gì?”

“Đầm trắng chấm bi đen”

“Tôi biết rồi.” Hạ Phi Phàm gật đầu, sau đó liền đứng dậy đi về phía cửa chính.

“Anh đi đâu vậy?” Khương Nghiên không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Tôi tới phòng bảo vệ.”

Hỏi cô căn bản không lấy được thông tin gì có ích, anh tới phòng bảo vệ xem băng ghi hình thì tốt hơn. Huống chi, người này không phải là người sống trong khu chung cư này nhưng lại có thể tùy tiện ra vào nơi này, thậm chí còn ra tay đánh người, nếu như anh thật sự muốn truy cứu trách nhiệm, bảo vệ của khu chung cư này tuyệt đối khó chối được tội.

Dựa vào chữ lý này, Hạ Phi Phàm dễ dàng khiến bảo vệ giúp anh tìm ra cô gái kia.

Thì ra là cô ta lợi dụng lúc gần tối khi các hộ gia đình thường xuyên ra vào mà lén vào khu chung cư, sau đó lại thuận lợi đi thang máy tới lầu nhà anh, vì vậy, dù không có thể từ chuyên dụng trong tay, cô ta vẫn có thể vào được.

Anh rất tức giận, bởi vì anh nhận ra cô gái trên màn hình kia là ai.

Lục Giai Phân, thiên kim nhị đại tiểu thư Hào Môn, cũng là con gái của ông chủ công ty hôm nay ký hợp đồng với công ty anh.

Cô gái này từ lần đầu tiên gặp anh đã không che dấu việc cô ta có cảm tình với anh, thậm chí còn chủ động hẹn anh rất nhiều lần, anh vì nể mặt cha cô ta nên cũng miễn cưỡng đến nơi hẹn hai lần, sau đó đều kiếm cớ từ chối.

Anh cho là thái độ của mình đã rất rõ ràng, không ngờ cô gái kia lại ngang ngược đến mức này.

Chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, anh thề với trời.

Khương Nghiên có nằm mơ cũng không ngờ được trong vòng hai mươi tư giờ lại gặp cô gái điên kia những hai lần, khi Hạ Phi Phàm tan sở về nhà đột nhiên dẫn theo một cô gái, cô trừ ngây ngốc nhìn ra vẫn là ngây ngốc nhìn.

“Hạ Phi Phàm, anh làm vậy là có ý gì? Anh nói là trong nhà anh không có ai mà.” Lục Giai Phân sầm mặt chất vấn.

“Không nói như vậy cô sẽ chịu tới đây sao?” Anh một chút áy náy cũng không có.

“Cho nên, anh lừa em tới đây là muốn làm cái gì?” Nếu không phải sự thật đã bày ở trước mắt, Lục Giai Nhân tuyệt đối không tin Hạ Phi Phàm – một người đàn ông cương trực, không a dua nịnh bợ lại lấy cớ là hẹn hò rồi lừa cô tới nơi này.

“Tôi muốn gì? Tôi muốn cô xin lỗi Khương Nghiên về chuyện cô đã làm ngày hôm qua.”

Vì cô ta? Lục Giai Phân giận quá thành cười giễu cợt, “Hà hà...Tại sao?”

“Nếu như cô không muốn xin lỗi cũng được, vậy thì ngoan ngoãn nhận một cái tát, dùng cái tát trả cái tát.”

“Hạ Phi Phàm, anh dám nói với tôi như vậy? Đừng quên công ty anh còn phải ký hợp đồng với công ty của cha tôi!”

“Chẳng lẽ cha cô không nói cho cô biết, hợp đồng đã ký xong rồi sao?”

“Cái gì? Chuyện này xảy ra khi nào?” Lục Giai Phân vô cùng kinh ngạc.

“Ngày hôm qua.”

“Cho nên anh mới dám cư xử không cần kiêng kỵ gì có đúng hay không, bởi vì hợp đồng đã ký xong rồi? Tôi nói cho anh biết, tôi có thể làm cho cha tôi đổi ý bất cứ lúc nào, hủy bỏ hợp đồng với công ty nhỏ của anh là chuyện vô cùng dễ dàng, không tin anh có thể thử xem” Cô ngạo nghễ uy hiếp nói.

Như vậy Khương Nghiên mới biết cô gái trước mặt này là thiên kim tiểu thư của công ty ký hợp đồng với công ty của Hạ Phi Phàm ngày hôm qua. Không thể đắc tội với cô gái này! Đó là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu cô khi cô biết chuyện này.

“Hạ Phi Phàm, bỏ qua đi..., dù sao tôi cũng không bị thương tích gì.” Cô mở miệng khuyên anh.

“Cô có thể cho qua được, nhưng tôi không thể.” Hạ Phi Phàm nhìn cô nói, sau đó lại dời mắt sang Lục Giai Phân, hạ tối hậu thư: “Nói xin lỗi với Khương Nghiên hoặc là nhận một cái tát, cô tự chọn đi.”

“Tôi cũng không tin anh dám tát tôi.” Lục Giai Phân hất cằm lên.

“Ý của cô là, cô chọn một cái tát để trả cái tát cô đã tát Khương Nghiên ngày hôm qua?” Anh đi đến trước mặt cô ta, xác nhận lại một lần nữa.

“Đúng, có bản lĩnh thì hãy tát tôi nha, tôi muốn xem ai dám tát tôi!” Cô vừa dứt lời, liền nhận một cái tát.

Bốp!

Hạ Phi Phàm ra tay mau lẹ lại quả quyết, khiến Khương Nghiên muốn ngăn anh nhưng lại không ngăn kịp. “Anh lại dám tát tôi?” Lục Giai Nhân ôm một bên má, ánh mắt cô ta khó tin lại đầy căm hận nhìn chăm chăm vào anh.

“Tôi cho cô chọn, cô cũng đã chọn, tôi nghĩ không nên để cô thấy thất vọng thôi.” Hạ Phi Phàm mặt không đổi sắc nói.

“Tôi sẽ khiến anh phải trả giá thật lớn vì hôm nay anh đã tát tôi” Cô cắn răng nghiến lợi thề.

“Cô có thể đi rồi.” Anh bất vi sở động, hạ lệnh đuổi khách.

“Tôi sẽ khiến anh hối hận không kịp, để anh phải quỳ xuống nhận lỗi với tôi, cầu xin tôi tha thứ! Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh, tôi sẽ khiến anh thân bại danh liệt, khiến anh không có chỗ đứng trên thương trường, khiến anh giống như con chuột ai gặp cũng muốn đánh –” Lục Giai Nhân giận đến mức không thể kiềm chế nổi mà nguyên rửa anh, cả đời này cô chưa từng phải chịu loại ô nhục như thế này.

Hạ Phi Phàm thật sự không còn kiên nhẫn nữa, dứt khoát nắm chặt cánh tay của cô ta, kéo cô ta về phía cửa chính, mở cửa, đẩy cô ta ra khỏi nhà, rồi dứt khoát đóng cửa chính lại, khóa cửa.

Lỗ tai cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Khương Nghiên chết lặng, há hốc mồm tròn mắt nhìn...

6. Chương 6

“Sao anh lại làm như vậy?” Khương Nghiên cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, lo lắng hỏi anh.

“Tại sao?” Hạ Phi Phàm bị câu hỏi của cô làm cho ngẩn người.

“Nếu biết thân phận của cô ấy thì anh không nên đắc tội với cô ấy mới đúng, rốt cuộc là tại sao anh lại làm như vậy?” Cô hối hận muốn chết, nếu biết trước chuyện sẽ phát triển thành như vậy, tối hôm qua cô sẽ không nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, thật sự là ngàn vàng khó mua biết trước.

Bây giờ nên làm gì? Nếu đúng như lời cô gái kia nói, cô ấy có thể khiến cha mình thay đổi quyết định, vậy thì, Hạ Phi Phàm mất đi hợp đồng mới ký ngày hôm qua là chuyện nhỏ, nếu đối phương thật sự tính toán trả thù, trong tương lai chèn ép công ty của Hạ Phi Phàm khắp nơi, đó mới là chuyện lớn.

Làm thế nào? Đến cùng là bây giờ nên làm gì đây? Nếu như bây giờ lập tức đi tìm cô gái kia nói xin lỗi với cô ấy, cô ấy có thể đại nhân đại lượng bỏ qua chuyện này sao? Rất có thể là không, nhưng phải thử một lần.

“Đi, chúng ta đi xin lỗi, có lẽ còn có thể cứu được.” Cô nhanh chóng đưa ra đề nghị.

“Đừng lo lắng.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Anh bảo tôi làm sao không lo lắng cho được?” Cô không kìm nổi kích động kêu lên, “Tất cả đều là do tôi gây ra, nếu không phải vì tôi thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nếu như công ty của anh bị người ta gây khó khăn, anh nói tôi nên làm cái gì?”

“Yên tâm, ngay cả như vậy tôi cũng sẽ không trách cô, cũng không bắt cô phải chịu trách nhiệm.” Hạ Phi Phàm vẫn ung dung, đáng vẻ thản nhiên.

“Rốt cuộc tại sao anh phải làm như vậy? Người bị đánh là tôi cũng không phải là anh...anh căn bản không cần phải làm đến nước này, huống chi tôi đã nói thôi rồi, tại sao anh lại cố gắng làm cho chuyện đến nước này?” Cô dùng sức hít sâu, không hiểu nổi cũng không đoán được nên hỏi anh.

“Không biết.” Anh trầm mặc một chút, thành thật trả lời.

“Cái gì?”

Khương Nghiên ngẩn ngơ, không ngờ sẽ nghe được đáp án khiến người ta ngỡ người như vậy, “Cái gì gọi là không biết?”

“Nếu như tôi biết thì có thể trả lời là không biết được sao?” Anh có chút phiền muộn.

“Bây giờ tôi không có tâm trạng nghe anh nói vòng vo.” Cô nhủ chặt lông mày, nghiêm túc nhìn anh.

“Chẳng qua là cảm thấy rất tức giận, nếu không đem tức giận trong lòng phát tiết ra ngoài mà để nó tích tụ trong lòng thì sẽ sinh bệnh mất.” Anh nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi biểu đạt tâm trạng của mình.

“Nhưng mà anh tức giận cái gì?” Khương Nghiên nghi ngờ hỏi.

“Cô ta không nên đánh cô.” Anh tức giận nói.

“Cho nên, bởi vì tôi bị đánh nên anh mới tức giận và mất khống chế như vậy, thậm chí không tiếc lấy tương lai của công ty mà chính mình khổ cực khai sáng làm tiền đánh cược, chỉ vì đòi lại công bằng cho tôi?” Cô thận trọng hỏi, cảm giác tim mình dường như đập càng lúc càng nhanh.

Anh đột nhiên sững sốt.

“Hạ Phi Phàm, có phải anh thích tôi hay không?” Cô nhìn anh không chớp mắt, bắt giác hỏi.

Bỗng nhiên hai mắt mở lớn, Hạ Phi Phàm đứng im nhìn cô. Thích cô? Anh thích cô?

Anh hơi giật mình, nhưng hình như đó là bình tĩnh hiểu ra. Bởi vì cô bị đánh mà tức giận đến mức không thể kiềm chế được, thấy cô vui vẻ anh cũng thấy thoải mái, thấy cô buồn bã anh cũng buồn bực không thôi, đây có phải chính là thích không?

Hiện tại rốt cuộc anh cũng hiểu rõ, tại sao sau khi nghe được nguyên nhân cô rời nhà đi là trốn hôn anh lại khiếp sợ cùng khó chịu như vậy. Bởi vì thời điểm đó, có thể anh đã có tình cảm với cô rồi, kết quả lại biết được cô là hoa đã có chủ, anh có thể không giận được sao? Sau đó cô kiên quyết nói không quay về nhà, tâm trạng của anh cũng theo đó xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, sáng tỏ thông suốt.

Hồi tưởng lại, anh quả thật chính là một kẻ ngốc, một chuyện rõ ràng như vậy, tại sao lại để đến tình trạng này mới hậu tri hậu giác nhận ra, thật đúng là đại ngốc mà!

Nếu đã xác định được tình cảm của mình, anh cũng không lãng phí thời gian nữa, gọn gàng dứt khoát thừa nhận và thổ lộ mới là tác phong của anh.

“Đúng. Anh thích em. Cho nên, em nguyện ý làm bạn gái của anh sao?” Anh nhìn chằm chằm vào cô, chăm chú hỏi.

Khương Nghiên trừng to hai mắt mà nhìn anh, không ngờ anh đột nhiên lại nói như vậy, không ngờ anh lại thẳng thắn thổ lộ với cô. Nhưng mà, cô rất vui, thật sự rất vui!

Cô mỉm cười gật đầu, cảm giác mặt mình dường như rất nóng, cô thẹn thùng sao???

“Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta là người yêu đúng không?” Anh nhìn cô không chớp mắt, xác nhận lại một lần nữa.

“Ừ.” Cô xấu hổ gật đầu một cái.

“Anh phải xác định thêm mới được.”

“Hả?” Cô không hiểu nhìn anh, nhìn anh đi về phía mình, nhìn anh dừng lại trước mặt cô, sau đó đột nhiên anh cúi đầu xuống hôn cô.

Cô kinh ngạc mở lớn hai mắt, khẩn trương không biết làm thế nào, cũng không dám thở mạnh, cảm giác tất cả mọi thứ xung quanh đều cách cô rất xa, chỉ còn lại anh ở ngay trước mặt cô, cảm nhận được bờ môi anh ở ngay trên môi cô khiến trái tim nai con của cô đập rộn lên, mềm nhũn.

Đây là nụ hôn đầu của cô, lại quá bất ngờ, tay chân cô luống cuống. Chỉ có điều, nụ hôn này tới nhanh mà đi còn nhanh hơn, khi đầu cô vẫn đang trống rỗng, tay chân luống cuống không biết để ở đâu thì anh đã ngẩng đầu lên, rời khỏi bờ môi cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, bắt tri bắt giác đưa tay khẽ chạm lên cánh môi mới vừa bị hôn, cảm giác giữa được môi anh đặt lên và tay cô chạm vào là hoàn toàn khác nhau. Đầu là khẽ chạm, nhưng tại sao lại có thể có

sự khác biệt lớn đến như vậy? Cô không tự chủ ngẩng lên nhìn đôi môi anh, miên man suy nghĩ về vấn đề này.

“Vẫn chưa thỏa mãn sao?” Đột nhiên giọng trầm thấp của anh vang lên bên tai.

“Hả?” Tầm mắt của cô từ đôi môi anh chuyển sang đôi mắt của anh, sau đó phát hiện anh đang nghiêng người về phía mình, một giây sau, cô lại bị anh hôn.

Vẫn chưa thỏa mãn sao? Lời anh vừa nói vang vọng trong đầu cô, cô nhất thời hiểu ra, đồng thời cũng muốn gọi “Trời ạ”.

Cô không có nghĩ như vậy có được không? Cô muốn kháng nghị có được không? Đáng tiếc, vì bị anh hôn nên cô không có cách nào mở miệng, hơn nữa, phương thức hôn lần này của anh hoàn toàn khác với vừa rồi, không phải là khẽ chạm vào mà là lưu luyến không rời, môi của anh, đầu lưỡi của anh.....

Cô dần dần thấy hoa mắt, còn có khó thở, cả người nhũn ra vô lực.

Không biết đã qua bao lâu, khi ý thức của cô khôi phục lại bình thường thì phát hiện ra mình đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách, người còn tựa sát vào anh, mà anh lại giống như mèo ăn vụng, cười hả hê nhìn cô.

“Em ngắt đi.” Anh nói cho cô biết, sau đó hả hê nhếch miệng bổ sung: “Bị anh hôn đến hôn mê bất tỉnh.”

Mặt Khương Nghiên đỏ bừng trong nháy mắt. Người đàn ông này..... không mở bình thì ai mà biết trong bình có cái gì hả?

“Mấy giờ rồi? Em nên chuẩn bị bữa tối thôi.” Cô thoát khỏi ngực anh, đang định đứng dậy thì eo bị anh ôm chặt, không thể cử động được.

“Đừng vội, tối nay gọi đồ ăn ở ngoài là được.”

“Không được, hôm nay là thứ năm, em muốn nấu bữa tối.” Cô kiên trì nói.

“Em đang xấu hổ?” Hạ Phi Phàm bỗng nhiên nói ra, chỉ một câu mà có thể khiến cô không giãi giụa nữa.

“Em không có.” Cô không phục, nhỏ giọng nói.

“Vậy là sợ anh?”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh. Sợ anh?

“Không, nói ra ngay cả em cũng không tin, nhưng thực sự em chưa bao giờ sợ anh, kể cả lúc đầu khi em mới biết anh, em không biết tại sao, nhưng lúc đó em cũng không sợ anh, thật sự không thể tưởng tượng nổi.” Cô nhìn anh nói.

“Cho nên em mới dám cùng một người đàn ông xa lạ lần đầu tiên gặp mặt về nhà?”

“Không, thật ra lúc đó là em cùng đường nên mới có thể phóng túng một lần.” Cô lắc đầu nói: “Hành lý bị cướp mất, bị xe đụng gãy chân, đi lại bất tiện, không có chỗ ở, muốn gọi điện thoại nhờ bạn bè giúp đỡ nhưng số điện thoại lại nằm trong túi hành lý bị cướp đi rồi, căn bản là không còn cửa để cầu cứu. Thật may là sau đó được anh giúp đỡ, nếu không rất có thể em sẽ lưu lạc đầu đường xó chợ.”

“Rơi vào tình huống như vậy rồi, em vẫn không muốn về nhà sao?” Anh hỏi cô.

“Có nghĩ đến, nhưng chỉ là muốn mà thôi, giữa cùng đường và tuyệt vọng vẫn có sự khác biệt, dù sao thì lúc đó vẫn chưa tới tuyệt vọng.” Cô cười nói.

“Có thể nói cho anh biết tại sao phải trốn hôn không? Đối với người đàn ông kia, em thật sự đã không còn thương anh ta nữa sao?” Hạ Phi Phàm trầm mặc một lát, rồi cuộc vẫn không nhin được mà hỏi cô.

Mặc dù anh không biểu hiện ra ngoài, nhưng người đàn ông đã từng có hôn ước với cô kia, đối với anh mà nói tựa như một cái xương cá mắc trong cổ họng vậy, trừ phi được lấy ra, nếu không anh vĩnh viễn không có cách nào coi như không có được.

“Em chưa từng yêu anh ta, ngay cả một giây cũng không.” Khương Nghiên nhìn thẳng vào mắt anh nói cho anh biết.

Hạ Phi Phàm ngạc nhiên nhìn cô. Đáp án này nằm ngoài dự đoán của anh! Không yêu, vậy tại sao lại quyết định kết hôn với anh ta đây?

“Anh không tin phải không?”

“Không phải không tin, mà là rất khó tin. Không yêu tại sao lại quyết định kết hôn? Chẳng lẽ là hôn nhân kinh tế? Em là thiên kim Hào Môn?” Anh chợt phát hiện mình không biết gì về xuất thân bối cảnh của cô, chỉ là cô đối với anh cũng không thua kém bao nhiêu là được.

(Chú thích: Hào Môn: nhà giàu có, có địa vị).

“Không phải.” Khương Nghiên trả lời.

“Nhưng anh phải.”

“Phải cái gì.” Cô ngạc nhiên, không hiểu hỏi lại.

“Xuất thân Hào Môn.” Anh nói cho cô biết, “Nhưng chuyện về gia đình anh sau này sẽ từ từ kể cho em nghe, trước hết anh muốn làm rõ nguyên nhân em trốn hôn, còn nữa, nếu như ngay cả một giây em cũng không yêu cái tên kia, tại sao còn phải kết hôn với anh ta?”

Khương Nghiên kinh ngạc há mồm, không ngờ anh lại là thiếu gia Hào Môn. Cô nhớ anh từng nói, người nhà của anh đều ở Mỹ, chỉ có mình anh ở Đài Loan, cho nên, dù anh thật sự có xuất thân Hào Môn thì cũng là ở nước Mỹ kia chứ? Cũng may là vậy, nếu không chuyện cùng anh qua lại, cô thật sự cần suy nghĩ lại một lần nữa, bởi vì cô không muốn xuất hiện trên tuần san nhiều chuyện [báo lá cải].

“Nguyên nhân trốn hôn cũng là vì em căn bản không yêu anh ta, không cách nào chấp nhận cuộc sống hôn nhân với anh ta, cho nên em mới trốn hôn.”

“Nếu không thương hán, tại sao lúc đầu lại đồng ý lời cầu hôn của hán?”

“Em chưa từng đồng ý, người đồng ý là cha mẹ em.” Khương Nghiên khổ sở nói: “Thực tế, từ qua lại cho đến chuyện kết hôn, tất cả đều không phải do em đồng ý, mà là cha mẹ em, em căn bản không có quyền quyết định.”

“Tại sao lại có chuyện như vậy? Chuyện này quá bất hợp lý rồi. Chẳng lẽ em không phải là con ruột của bọn họ, bọn họ muốn bán con gái cầu vinh sao?” Hạ Phi Phàm khó tin nói. Đã là thời đại này rồi, tại sao cha mẹ vẫn không quan tâm đến ý nguyện của con gái ruột?

“Không thể nào!” Khương Nghiên kinh ngạc hét lên.

Không phải con ruột? Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, cũng không tin sẽ có khả năng này.

Từ nhỏ đến lớn, mặc dù cha mẹ quản thúc cô rất nhiều, nhưng họ rất thương cô, rất tốt với cô, thậm chí còn không tiếc tiền của cho cô học Piano, vẽ tranh, khiêu vũ, học nấu ăn, tuy có thể là cô có tố chất hơn so với những người khác, nhưng tất cả những điều đó đều là cha mẹ cô cho cô, làm sao bọn họ lại không phải là cha mẹ ruột của cô được? Không thể nào, không thể nào!

“Anh không có ý gì khác, chỉ vì anh không nghĩ ra tại sao bây giờ vẫn còn những bậc cha mẹ lại ép con gái mình lấy một người mà cô ấy không yêu.”

“Bọn họ cũng không ép buộc em.” Khương Nghiên không nhịn được liền bênh vực cha mẹ mình. “Là tại em, ban đầu em không cự tuyệt nên chuyện mới có thể biến thành như vậy.”

“Lúc đầu em không cự tuyệt? Vậy sau đó, từ lúc bàn hôn sự đến ngày em bỏ nhà đi, em cũng không tỏ rõ là em cự tuyệt cuộc hôn nhân này sao?”

Cô nhất thời không phản bác được.

“Sở dĩ em đã đến bước đường cùng cũng không muốn về nhà, là vì trốn tránh cuộc hôn nhân này, không chỉ có vậy, mà em còn trốn tránh cả cha mẹ em nữa đúng không? Bởi vì em biết chỉ cần em về nhà, bọn họ vẫn

sẽ ép buộc em kết hôn với người đó, cho nên mới không muốn về nhà, không, không phải không muốn, mà là em không thể về. Anh nói đúng không?”

Hạ Phi Phàm tâm sáng như gương, sau khi Khương Nghiên nói cho anh biết cô bị buộc phải qua lại với người đàn ông kia rồi đến chuyện hôn nhân của cô, anh liền dễ dàng nghĩ thông suốt mọi chuyện sau đó. Còn về phần Khương Nghiên rốt cuộc có phải là con ruột của họ hay không, anh cũng không muốn đoán.

Anh chỉ xác định được một việc, đó chính là từ nay về sau, anh tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ lấy danh nghĩa là cha mẹ mà ép buộc Khương Nghiên làm bất kỳ chuyện gì mà cô không muốn, tuyệt đối không!

Khương Nghiên không biết phải nói gì, bởi vì anh nói cái gì cũng đúng.

“Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng em biết cha mẹ em rất hài lòng về tiền tài và quyền thế của nhà họ Hà, cho nên em mới nghĩ, ít nhất cũng phải ở bên ngoài bốn, năm tháng mới có thể về nhà, bởi vì thời gian em ở ngoài càng lâu thì cơ hội cứu vãn hôn sự này càng nhỏ.” Cô thở dài nói với anh.

“Nhà họ Hà là Hào Môn sao?”

“Miễn cưỡng có thể xem là như thế! Ít nhất thì bọn họ cũng có nhiều tiền.”

“Còn người đàn ông kia?”

“Hà Quan Đình sao? Em cũng không biết nhiều về anh ta, nhưng em biết anh ta có công ty riêng, còn công ty anh ta ở đâu, kinh doanh lĩnh vực gì thì em không biết.”

“Lúc gặp nhau hai người cũng không nói mấy chuyện này sao?”

“Không nói, cũng có thể lúc đó em đang nghĩ chuyện khác nên không để ý anh ta nói gì! Tóm lại, em không thích anh ta, thậm chí còn có chút ghét anh ta là được rồi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh ta có điểm giống cha mẹ em, đều không hỏi ý kiến của em đã tự ý quyết định tất cả. Em không phải con rồi, em có cảm giác, có suy nghĩ, có sở thích riêng.” Khương Nghiên càng nói càng tức giận, cô dừng lại lấy hơi mới nói tiếp, “Trừ chuyện này ra, còn một điểm quan trọng nhất, khi đang qua lại với em, bên cạnh anh ta còn có cô gái khác...”

“Làm sao em biết?” Hạ Phi Phàm che miệng hỏi.

“Em nhìn thấy không phải chỉ một lần.”

Trong nháy mắt, Hạ Phi Phàm cảm thấy chiếc xương cá mắc trong cổ họng anh biến mất, bởi vì vào giờ phút này, vẻ mặt cô rất bình tĩnh, còn có nét không chấp nhận được và chán ghét, không có cảm giác phẫn nộ, tựa như cô đang kể chuyện của người khác.

Xem ra cô đối với người đàn ông thiếu chút nữa kết hôn với cô kia, thật sự là không có một chút xú cảm tình nào.

Anh yên tâm rồi!

Sau khi hai người chính thức trở thành người yêu, cuộc sống cũng không có gì thay đổi, nếu gắng phải tìm ra điểm gì đó khác biệt, thì đó chính là Hạ Phi Phàm tan sở rất đúng giờ, trừ phi cần thiết, anh rất ít khi ở lại công ty làm thêm giờ mà đem công việc còn dang dở về nhà làm. Vì vậy, từ từ Khương Nghiên cũng hiểu rõ hơn về tính chất công việc cũng như nghiệp vụ ở công ty của anh, cũng dựa vào năng lực của mình bắt đầu làm trợ thủ hỗ trợ anh.

Cô vẫn rất lo lắng về chuyện Hạ Phi Phàm vì cô mà đắc tội với con gái nhà họ Lục, bắt quá người trong cuộc lại tuyệt đối không để tâm, chỉ lấy “thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng” để trả lời cô, khiến cô cũng bất lực.

Nhưng kỳ lạ là, chuyện cô lo lắng cũng không xảy ra, hợp đồng hợp tác giữa hai công ty cũng không bị hủy bỏ, vì Lục tiểu thư với những lời lẽ cay cú ngoan độc kia cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa, sự kiện đó giống như thuyền đi trên nước không để lại bất kỳ dấu vết nào.

“Có phải anh đã sớm biết kết quả sẽ như vậy rồi không?” Nhịn được một lát, rốt cuộc Khương Nghiên vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi anh.

“Kết quả gì?” Cô nói không đầu không đuôi, Hạ Phi Phàm dừng động tác rửa chén lại, mặt mờ mịt, anh quay đầu hỏi ngược lại.

“Chuyện anh đánh cô gái họ Lục đó.”

“Em vẫn nghĩ đến chuyện này sao?” Anh bưng tỉnh hiểu ra.

“Bởi vì em thấy rất lạ, nghe giọng ngoan độc của cô gái kia thì không giống như cô ta đang phô trương thanh thế, cáo mượn oai hùm, nhưng sao đến giờ cũng không thấy hành động gì?” Khương Nghiên ngồi trên ghế bàn ăn, nghĩ mãi không ra, nói.

“Bởi vì cha cô ta cũng không ngu xuẩn, mắt nhìn cũng xa hơn người bình thường.” Anh quay lưng về phía cô, tiếp tục rửa chén.

“Vậy là có ý gì?” Cô không hiểu.

“Ông ta biết lai lịch của anh, biết thế lực sau lưng anh. Mặc dù nhìn anh bây giờ giống như đã cắt đứt liên lạc với gia đình anh ở Mỹ, nhưng tương lai thì không ai có thể đảm bảo được sẽ như thế nào.” Anh thông thả giải thích, tay nhanh lẹ, cẩn thận xếp chén đĩa mới rửa xong vào bên trong máy sấy chén bát, bấm nút hẹn thời gian sau đó mới quay lại nhìn cô: “Anh nghĩ, đại khái ông ta cũng nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần thấy có làm vậy cũng không giải quyết được chuyện gì, dù sao thì thêm một người bạn có thế lực còn tốt hơn nhiều so với có thêm một kẻ thù mạnh hơn mình.”

“Cho nên, anh biết kết quả sẽ như vậy nên mới dám tát cô ấy sao?” Cô mở to mắt hỏi, trong giọng nói không giấu được kinh ngạc.

“Em thất vọng sao?” Anh cười như không cười nhìn cô.

“Quả nhiên là không gian không phải thương nhân, làm chuyện gì cũng tính toán rõ ràng.” Cô hừ hừ nói.

“Đây là do sau đó anh nghĩ lại mới ngộ ra, chứ lúc đó anh tức giận đến công tâm rồi, nào còn tâm tư để nghĩ đến hậu quả, em không thể hiểu lắm anh được.” Anh lau khô tay, vừa đi về phía cô vừa nói.

[Chú thích: công tâm: vì đau khổ phần nộ mà hôn mê là nộ khí công tâm, vì bị thương bị bỏng nguy đến tính mạng mà hôn mê là hoả khí công tâm hoặc độc khí công tâm, cách gọi của Đông y]

Khương Nghiên thấy lòng ngọt ngào, mỉm cười với anh. Hai người cùng nhau đi đến phòng khách.

“Đúng rồi, vừa rồi anh nói cắt đứt liên lạc với gia đình ở Mỹ là sao?” Cô ngồi xuống ghế sa-lon trong phòng khách, không nhịn được mà hỏi anh.

Trước đây anh chỉ nói với cô là cha anh có rất nhiều tiền, ông ấy là chủ tịch một tập đoàn lớn, công ty con trải khắp bờ Đông. Anh là do vợ ba sinh ra, vợ hai của cha anh sinh được hai người con, tổng cộng cha anh có sáu người con, anh là con của vợ bé nên cũng tự do tự tại.

Chỉ có điều, nhìn dáng vẻ và tình trạng hiện tại của anh, cô biết những chuyện này và “tự do tự tại” là có chênh lệch nha.

“Thật ra cũng không có gì.” Hạ Phi Phàm nhún vai một cái, đưa tay lấy hộp điều khiển ti vi, kết quả, điều khiển ti vi lại bị cô cướp mất.

“Không có gì là sao?” Cô truy hỏi đến cùng, nhất định không để cho anh lảng sang chuyện khác.

Nhìn vẻ mặt hỏi đến cùng của cô, anh thở dài một cái, rốt cuộc đành trả lời, “Anh từng nói với em anh có sáu anh chị em cùng cha khác mẹ, em còn nhớ chứ?”

Khương Nghiên gật đầu.

“Ở nhà có tiền lại đông con cái, thường sẽ diễn ra Hào Môn tranh sản, cha anh vì dự phòng chuyện này, đồng thời cũng vì phòng ngừa con cái ăn chơi trác táng nên sớm đã tuyên bố sẽ chia tài sản dựa vào năng

lực của mỗi người. Vì vậy, từ nhỏ đến lớn, anh sống trong hoàn cảnh đấu đá y hệt Tiểu Lý Tàng Dao, tình cảm giữa anh chị em trong nhà tựa hồ không đạt được mức như tay với chân.”

“Anh vô cùng chán ghét loại cảm giác này, anh thấy cách làm này của cha anh căn bản là đầu đuôi lẫn lộn, nhưng vì ở trong nhà, mẹ anh có địa vị hèn mọn nhất, anh chỉ còn cách cố gắng chứng minh năng lực của mình. Sau đó mẹ anh bị bệnh rồi qua đời, anh không còn lưu luyến gì nữa nên quyết định rời khỏi nơi đáng ghét đó.” Anh nói tóm tắt cho cô nghe.

Khương Nghiên hơi khiếp sợ, mặc dù chuyện như vậy cũng coi như nhìn mãi quen mắt, nhưng khi đó lại là chuyện của người bên cạnh mình, hơn nữa còn là người cùng chung nhịp thở với cô, loại cảm giác này thật không có ngôn từ nào diễn tả được.

“Cha anh không ngăn cản anh sao?” Cô hỏi anh.

“Hủy bỏ quyền thừa kế của anh có coi là ngăn cản anh không?” Hạ Phi Phàm giễu cợt nói. “Tuy có chút buồn cười, nhưng anh đã quyết định rời khỏi đó, dĩ nhiên là anh không để tâm tới tiền của ông ấy rồi, ông ấy lấy quyền thừa kế ra ngăn cản anh thì tính là gì? Thật sự là muốn giữ anh lại sao? Nghĩ một chút thì cũng chỉ là muốn răn đe, làm là để cho những người khác nhìn mà thôi!”

Cô không biết nên nói gì, chỉ có thể đổi đề tài.

“Sau khi rời đi anh không trở về lần nào sao?”

“Không có.” Anh lắc đầu.

“Cũng không liên lạc với họ sao?”

“Anh có một em gái khác mẹ nhưng bằng tuổi với anh, cô ấy là người thân với anh nhất trong số các anh chị em trong nhà, anh chỉ liên lạc với mình cô ấy. Năm ngoái cô ấy còn đến Đài Loan thăm anh, nhà họ Lục có lẽ cùng vì chuyện này nên mới biết được thân thế của anh.”

“Từ khi anh rời nhà đi đến giờ là bao lâu rồi?”

“Tám năm.”

“Anh không muốn về nhà sao?”

“Không muốn.” Anh không do dự mà trả lời ngay.

“Vào những dịp lễ tết, một mình anh không thấy hiu quạnh sao?” Cô nắm tay anh.

“Trước kia công việc bận bịu nên không cảm thấy, giờ có em ở bên anh thì lại càng không.” Anh mỉm cười ôm cô vào trong ngực, trên mặt không có nửa điểm u buồn, chỉ có hài lòng và vui vẻ.

“Cảm thấy tiền không phải thứ tốt đẹp gì.” Giang hai tay ôm lấy anh, Khương Nghiên dựa vào ngực anh cảm thán nói.

“Tiền đương nhiên là tốt, chỉ cần không để tiền làm mờ mắt là được.” Anh cải chính lời của cô.

“Vấn đề là người nhà của chúng ta có vẻ như đều bị tiền làm mờ mắt rồi, anh nói phải làm sao bây giờ?”

“Rau trộn thôi.” Anh đáp lại.

“Anh còn tâm trạng để nói đùa sao?” Cô không nhịn được đánh nhẹ vào ngực anh.

“Người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa với rất nhiều người, không phải chúng ta nói làm sao thì có thể làm như vậy. Chuyện duy nhất chúng ta có thể làm được chính là phải vững tâm, không thông đồng với người khác làm bậy.” Anh bình tĩnh bày tỏ.

“Anh khiến em không còn gì để nói.”

“Nếu không còn lời nào để nói, vậy thì chúng ta sẽ làm chuyện khác.” Anh cúi đầu nhìn cô, cười mỉa hoặc đề nghị.

“Chuyện gì?” Cô tò mò.

“Chuyện này.” Anh nói xong liền cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Tim Khương Nghiên đập mạnh, trong lòng ngọt ngào ngây ngất.

Cô quên sau khi hai người chính thức là người yêu còn có một điểm khác nữa, đó là anh trở nên cực kỳ sắc, động một chút là ôm cô, hôn cô, ăn đậu hũ của cô, thậm chí còn có vài lần suýt chút nữa là cô bị anh ăn sạch rồi, so với hình tượng nghiêm trang, cương trực trước kia, thật sự kém rất xa.... Nhưng, cô rất thích!

Tối nay....

Cũng theo anh vậy. A.. xấu hổ!

7. Chương 7

Vậy là đã ba tháng trôi qua, cuối cùng Khương Nghiên cũng có thể tháo bỏ khối thạch cao ở chân, lấy lại được tự do, cô cảm động đến lệ nóng quanh tròng, khiến cho người cùng cô đến bệnh viện – Hạ Phi Phàm – cũng bật cười.

“Được rồi, tiếp theo em muốn làm gì? Ăn bữa tiệc lớn ăn mừng lấy lại tự do, hay đi dạo phố mua đồ, hoặc là – ” rời khỏi phòng bệnh, sau khi ngồi lên xe anh liền mở miệng hỏi cô, mặc kệ hôm nay cô muốn làm chuyện gì anh cũng chiều theo ý cô.

“Chúng ta đến công ty của anh.” Khương Nghiên lại hào hứng bùng bùng cắt đứt lời anh.

“Đến công ty của anh?” Anh kinh ngạc một lát, nghi ngờ hỏi.

“Bây giờ là giờ làm việc, anh là ông chủ sao có thể tùy tiện trốn việc được chứ? Cẩn thận không “thượng bất chính, hạ tắc loạn” đó.” Cô cười mỉ mỉ nhạo báng anh.

Hạ Phi Phàm nhất thời cảm thấy trong lòng ảm áp.

“Em đừng lo lắng nhiều như vậy, anh không ở công ty một ngày, công ty cũng không phá sản được.” Anh dịu dàng nói.

“Thật ra không phải em lo lắng, mà là em có lòng riêng á.” Cô cười tà mỉ nói.

Anh bật cười, hơi ngạc nhiên hỏi: “Lòng riêng gì hả?”

“Thân là bạn gái của ông chủ, em phải tới công ty để tìm một người đáng tin cậy làm tài xế cho em chứ.” Có làm bộ suy ngẫm, trả lời.

“Đây là logic gì thế?” Anh dở khóc dở cười hỏi lại.

“Logic phòng tiểu tam.” Cô cười tủm tỉm nhìn anh.

“Ở đâu ra tiểu tam chứ?” Anh thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

“Em cũng không biết, nhưng để ngừa vạn nhất, cẩn thận vẫn tốt hơn.” Cô thành thật nói.

“Em khiến anh không thể phản bác lại được.” Anh bất đắc dĩ nhìn cô một lúc lâu, chỉ khạc ra được một câu này.

Nhìn vẻ mặt đang tức giận nhưng vẫn làm như không có gì, lại còn bất đắc dĩ thờ dài, Khương Nghiên không nhịn được nữa liền phì cười, cười đến cả người nghiêng trước ngã sau, cô đang rất vui vẻ.

“Em trêu anh.” Hạ Phi Phàm chậm chạp cuối cùng cũng hiểu ra là mình bị cô trêu chọc.

“Không có mà, có lòng riêng là thật, còn về chuyện phòng tiểu tam thì trước đó em chưa nghĩ tới, giờ nghĩ lại thấy chuyện này cũng cần được coi trọng, làm thế nào đây?” Cô vừa cười vừa nói, không biết là thật hay là giả.

“Lòng riêng gì?” Anh quyết định bỏ rơi đoạn tiểu tam kia.

“Muốn dựa vào quan hệ đi cửa sau tìm một công việc.” Cô gọn gàng, dứt khoát nói ra mục đích của mình.

“Muốn đến công ty anh làm việc?” Anh hơi kinh ngạc.

“Không hoan nghênh em sao?”

“Không phải là anh không hoan nghênh, chỉ là, em muốn làm việc ngay sao? Em thật là, chân mới tháo thạch cao không được nửa giờ đồng hồ đã không đợi được muốn tìm việc rồi sao?” Anh nhúu mày.

“Không có việc làm thì sẽ không có thu nhập nha, em đã ở trong nhà ba tháng không làm việc rồi, tiền gửi ngân hàng cũng chỉ còn mấy đồng lẻ.” Cô bắt đầu dĩ thử dài.

“Em mua cái gì?” Anh kinh ngạc hỏi. Ba tháng qua, cô ở nhà anh không dùng gì đến tiền mới đúng chứ? Chẳng lẽ cô cũng mua hàng qua Internet, nhàn rồi không có chuyện gì làm, mỗi ngày đều lên internet mua đồ để chán hưng nền kinh tế sao?

“Em không mua gì cả..., nhưng có một ít chi phí phải đóng.”

“Chi phí gì?”

“Phí bảo hiểm, còn một khoản chi phí định kỳ khác.”

Hạ Phi Phàm đột nhiên không biết nên nói gì, bởi vì anh không thể nói anh đóng giúp cô hoặc anh đưa tiền cho cô được, hơn nữa, anh có nói cô cũng sẽ không đồng ý, trừ khi –

“Nếu không em gả cho anh cũng tốt lắm, như vậy mặc kệ là phí bảo hiểm hay phí định kỳ, anh đều có thể đóng giúp em.” Anh nửa thật nửa đùa đề nghị.

“Đây là anh đang cầu hôn em sao?” Cô cười như không cười hỏi ngược lại anh, coi nó như anh đang nói giỡn.

“Nếu là thật?” Về mặt anh đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Khương Nghiên thở mạnh, cô hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị tâm lý cho tình huống này.

Sở dĩ cô cho rằng đó là nói giỡn, bởi vì bọn họ chỉ mới quen biết nhau ba tháng, chính thức làm người yêu còn chưa đến hai tháng, hai người chưa từng gặp người nhà hoặc bạn bè của đối phương, đơn giản mà nói thì chính là chưa đầu vào đầu cả. Cầu hôn? Cô có cảm giác nó còn cách rất xa.

Dĩ nhiên, nếu như lấy quan hệ thân mật giữa hai người họ mà nói thì bọn họ đã sớm có thể kết hôn làm vợ chồng rồi, nhưng vấn đề là người hiện đại có suy nghĩ thoáng đãng về chuyện quan hệ tình dục, nam nữ lên giường xảy ra quan hệ cũng không đại biểu cho cái gì, chỉ cần anh tình tới nguyện là được, cô cũng không thể vì mình đã trao “lần đầu tiên” của cô cho anh mà cả ngày ảo tưởng đến chuyện anh cầu hôn với cô.

Trên thực tế, bây giờ cô vô cùng hưởng thụ cảm giác nói chuyện yêu đương với anh, còn chuyện kết hôn này, cũng không biết là vì còn sợ hay vì dư âm của chuyện cũ mà cô chưa từng nghĩ đến.

“Tại sao lại không nói chuyện?” Sự trầm mặc của cô khiến anh lo lắng.

“Anh nghiêm túc sao?” Khương Nghiên nhìn anh không chuyển mắt.

“Đúng vậy” Anh im lặng một lát mới trả lời, trái tim anh giờ khắc này đang treo ngược giữa không trung, chờ lên Thiên đường hoặc rơi xuống Địa ngục.

“Chúng ta chính thức yêu nhau còn chưa đến hai tháng, anh chắc chắn là anh nghiêm túc sao?”

“Chắc chắn.”

“Thời gian ngắn như vậy làm sao anh có thể chắc chắn chứ?” Cô hỏi anh.

Hạ Phi Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi, từ từ buông lỏng trái tim, bởi vì nhìn tình hình này thì tạm thời cô sẽ không trả lời vấn đề của anh mà chỉ muốn hỏi ngược lại anh thôi.

“Cảm giác và trái tim của anh nói cho anh biết.” Anh nói.

“Trái tim của anh?”

“Trái tim anh nói cho anh biết, lí do ba mươi năm qua anh chưa từng động lòng với ai khác là vì đợi em xuất hiện.”

Trái tim của cô bắt giắc nhảy bang bang.

“Trái tim anh nói cho anh biết.” Anh chăm chú nhìn cô rồi nói tiếp: “Anh rời khỏi Mỹ để đến đây, chỉ vì trên mảnh đất này có em. Nó nói cho anh biết, hạnh phúc của anh cũng không phải do anh nắm giữ, mà nó nằm trong tay em, chỉ có ở cùng với em, anh mới có thể có được hạnh phúc.”

“Trái tim anh nói cho anh biết.” Anh chăm chú nhìn cô rồi nói tiếp: “Anh rời khỏi Mỹ để đến đây, chỉ vì trên mảnh đất này có em. Nó nói cho anh biết, hạnh phúc của anh cũng không phải do anh nắm giữ, mà nó nằm trong tay em, chỉ có ở cùng với em, anh mới có thể có được hạnh phúc.”

Khương Nghiên kích động, hốc mắt mơ hồ nóng lên, giọng khàn khàn: “Em cảm thấy anh chính là một tình thánh, lúc trước còn giả bộ ngây ngô.”

“Lời anh nói đều là thật.”

“Em thấy anh giả heo ăn cỏ thì có.”

“Anh chưa bao giờ coi em là cỏ, cũng chưa bao giờ liên tưởng sẽ ở chung với cỏ, anh thề.”

Cô ngẩn ra, không nhịn được phì cười.

“Đáng ghét.” Cô cười, vung tay về phía anh định đánh anh một cái lại bị anh túm được.

“Em còn chưa cho anh một đáp án.” Anh bình tĩnh, ánh mắt thâm tình nhìn cô, căng thẳng đến nín thở.

“Em cần suy nghĩ thêm một chút nữa.” Cô nhìn anh, chậm rãi trả lời.

Ánh mắt Hạ Phi Phàm nhất thời lộ rõ sự thất vọng. Đây không phải đáp án mà anh muốn nghe, mặc dù nó so với việc bị cự tuyệt thì tốt hơn rất nhiều, nhưng anh vẫn bị đả kích.

Tuy nói việc anh cầu hôn có hơi bất thành linh, cũng không chuẩn bị hoa tươi, nhẫn, bữa tối dưới nến gì đó, nhưng trong tiềm thức anh vẫn cho rằng cô sẽ đồng ý, vì hai người họ đi chung với nhau, cảm giác ấy thật tốt, tự nhiên y hệt như một đôi trời sinh, lại thêm điều kiện của anh cũng không kém, không có lý do gì khiến cô không đồng ý mới đúng chứ!

Nhưng cô lại nói cô cần suy nghĩ thêm, rốt cuộc là –

“Em muốn nghĩ gì chứ?” Anh bắt giắc nói ra nghi vấn trong lòng.

“Nghĩ xem anh rốt cuộc có yêu em hay không a.” Cô làm bộ phiền não nói: “Cho đến bây giờ em cũng chưa nghe thấy chính miệng anh nói ra ba chữ kia – ”

“Anh yêu em” anh không đợi cô nói hết câu, lập tức nói.

Khương Nghiên không kìm nổi nở nụ cười, trong lòng thật vui vẻ.

“Sao em lại cười?” Anh không hiểu hỏi lại.

“Phản ứng của anh thật đáng yêu.” Cô vừa cười vừa nói.

Anh nhất thời không nói nên lời.

“Em đồng ý” Cô tủm tỉm cười nhìn anh, đột nhiên mở miệng trả lời làm cho anh ngây ra như phỗng.

“Cái...cái gì?” Anh cả lăm hỏi lại, sợ tai mình nghe nhầm hoặc hiểu lầm ý của cô.

“Được, em đồng ý, đồng ý lời cầu hôn của anh.” Hình như cô đã hiểu anh đang không chắc chắn điều gì, cô nói liên tiếp ba câu trả lời để anh hiểu ý của cô.

Hạ Phi Phàm kinh ngạc nhìn cô, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên phản ứng thế nào. Cô ấy đồng ý? Cô ấy đồng ý rồi!

Nhưng mới vừa rồi không phải cô ấy nói muốn suy nghĩ thêm sao? Làm sao trong nháy mắt lại đồng ý? Không phải anh đang nằm mơ đấy chứ?

“Sao anh lại ngần ra rồi?” Cô khẽ vuốt mặt anh, sau đó nghiêng người hôn lên môi anh. “Em đồng ý rồi, anh không vui sao? Vậy câu trả lời này không tính nữa, em phải nghĩ thêm mới được.”

“Không được.” Anh lập tức kêu lên, nắm chặt tay của cô, anh nhìn thẳng vào hai mắt cô không cho phép cô cự tuyệt, “Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh sẽ phải lấy anh, không được nói phải suy nghĩ thêm nữa.” Vừa nói xong, anh nhấn mạnh giọng nói của mình: “Biết không?”

Cô mỉm cười nhìn anh, không trả lời.

“Biết không?” Anh nhìn cô chăm chú rồi hỏi lại, thúc giục cô trả lời, tựa như không nghe được câu trả lời thì anh sẽ tiếp tục hỏi.

“Em biết rồi.” Cô cười đáp lại.

Anh đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó coi như không có gì, hài lòng gật đầu một cái, “Rất tốt.”

Khương Nghiên đã cố gắng kiềm chế rồi nhưng vẫn không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Rốt cuộc là em đang cười cái gì?” Hạ Phi Phàm bất đắc dĩ hỏi. Anh vẫn luôn nghiêm túc nói chuyện với cô, vậy mà cô lại chỉ cười, giống như anh đang kể chuyện cười cho cô nghe vậy, chuyện này là sao đây?

“Phản ứng của anh, mỗi một phản ứng đều rất buồn cười.” Cô cười đến khó có thể dừng lại được.

Anh nhớ lại từng phản ứng của mình lúc này, quả nhiên là so với bộ dáng cẩn trọng, quả quyết thường ngày thì đúng là như hai người khác nhau vậy, chẳng trách cô lại cười suốt như thế.

Nhưng anh căng thẳng và lo lắng như vậy mà cô lại chỉ cười, thực sự cũng hơi quá đáng, nhất định phải trừng phạt mới được.

“Lại cười anh, không thể tha cho em được.” Anh cố làm ra vẻ nghiêm nghị nói, sau đó kéo cô lại gần mình, cúi đầu, hung hăng hôn môi của cô.

Từ lần trốn hôn kia, Khương Nghiên cũng đã quyết định hôn nhân của mình phải do mình quyết định, cho dù phải mang tội bất hiếu cũng không thể để cha mẹ quyết định thay mình.

Cho nên khi Hạ Phi Phàm hỏi cô có nên đến gặp cha mẹ cô trước khi chuẩn bị hôn lễ hay không thì cô liền trả lời là không mà không có chút do dự nào.

Cô hiểu rất rõ cha mẹ mình, sợ rằng bọn họ sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô như vậy, nếu lúc này Hạ Phi Phàm xuất hiện trước mặt bọn họ cô cũng có thể hình dung ra được kết quả sẽ như thế nào.

Nếu gặp mặt thì cả hai bên sẽ không vui, khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, hơn nữa còn có nhà họ Hà lúc nào cũng giương giương mắt hổ, không biết có đột nhiên làm ra chuyện gì làm người ta nhức đầu hay không, cô nghĩ tới nghĩ lui liền quyết định tiền trạm hậu tẩu.

Chỉ cần cô kết hôn với Hạ Phi Phàm trước, hai người thành vợ thành chồng rồi, mặc kệ cha mẹ cô phản đối như thế nào, nhà họ Hà tìm cách cản trở ra sao cũng không thể thay đổi được sự thật – cô đã là vợ của Hạ Phi Phàm – này.

Cô nói cho anh nghe suy nghĩ này của mình, kết quả anh lại hôn cô “chụt” một cái rồi chỉ nói một câu:

“Vậy bắt đầu chuẩn bị làm hộ chiếu và visa thôi.” Anh nói.

“Tại sao đột nhiên anh lại muốn em làm hộ chiếu và visa?” Cô mặt mờ mịt hỏi. Nếu như là vì tuần trăng mật cũng không cần gấp như vậy chứ? Đến lúc đó giao cho công ty du lịch làm không phải tốt hơn sao? Cô nghĩ ngơ ngẩn.

“Không phải quyết định phải kết hôn trước sao?”

“Có liên quan gì đến việc làm hộ chiếu và visa?”

“Em yêu, mặc dù hiện tại anh có giấy tạm trú, nhưng trên hộ chiếu anh vẫn là có quốc tịch Mĩ, anh là một người ngoại quốc, cho nên em phải cùng anh đến Mĩ để kết hôn.” Anh nói xong, mỉm cười hôn lên môi người bên cạnh đang ngây ra như phỗng.

Khương Nghiên bị kinh ngạc rồi, vì căn bản cô chưa từng nghĩ tới chuyện anh là người ngoại quốc.

Bộ dáng là người phương Đông, nói tiếng Trung lưu loát, tài liệu trong công ty đa phần cũng đều là tiếng Trung, có xe, có nhà, có công ty, như vậy có chỗ nào giống một người có quốc tịch Mỹ chứ? Đúng là gát người mà!

“Chúng ta không thể kết hôn ở Đài Loan được sao anh?” Cô hỏi anh.

“Trình tự phiền toái hơn rất nhiều, hơn nữa anh cũng phải về Mỹ một chuyến để lấy một vài văn kiện quan trọng. Nếu đã phải đi, chi bằng em đi cùng anh đến Mỹ kết hôn sẽ dễ dàng hơn, đến lúc đó chúng ta lấy giấy chứng nhận rồi về Đài Loan đăng ký kết hôn là được.”

“Sao anh lại biết những chuyện này?” Cô vừa tò mò vừa buồn bực.

“Em cho rằng anh cầu hôn em là giả sao? Nếu như cầu hôn, sau đó dĩ nhiên sẽ là kết hôn, đương nhiên anh phải tìm hiểu chuyện này cho rõ rồi.” Anh bắt đầu dĩ liếc cô một cái.

“Cho nên chúng ta thật sự phải đến Mỹ kết hôn sao?”

“Em không muốn đi sao?” Anh không trả lời mà hỏi lại.

“Muốn.” Cô nhanh chóng kêu lên, hưng phấn nói: “Em chưa bao giờ ra nước ngoài cả.”

“Ôi! Đứa bé đáng thương.” Anh sờ sờ đầu của cô.

Vì thế hai người đều bận rộn, Khương Nghiên bận lo làm hộ chiếu, visa để ra nước ngoài, còn Hạ Phi Phàm thì sắp xếp chuyện ở công ty, tránh cho sau này khi từ Mỹ trở về sẽ phải loay hoay đến sứt đầu bể trán.

Hai tuần lễ sau, hai người bọn họ rút cuộc cũng lên máy bay bay đến Mỹ, theo kế hoạch đi kết hôn.

Bọn họ ở Mỹ vãn vãn hết nửa tháng.

Khương Nghiên vẫn tưởng rằng kết hôn xong, có giấy đăng ký kết hôn rồi bọn họ sẽ lập tức đáp máy bay về Đài Loan, vì dù sao anh cũng là linh hồn của công ty, không thể đi quá lâu được.

Dù thế nào cô cũng không ngờ, bọn họ chuẩn bị đầy đủ tài liệu xong, quả thật là có lên máy bay, nhưng lại không phải quay về Đài Loan, mà là đến Tây Mỹ.

Tuần trăng mật của bọn họ, anh dẫn cô đến San Francisco, Las Vegas, lại đi thăm bảy đại kỳ quan Thế giới, công viên Disneyland, còn đi Hollywood, cô chơi rất vui vẻ, vui đến quên cả trời đất.

Trên máy bay lúc quay về, anh đột nhiên nhận lỗi với cô, “Xin lỗi em.”

“Sao đột nhiên anh lại nói xin lỗi em?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Anh chưa hỏi em tuần trăng mật em muốn đi đâu mà đã tự ý quyết định rồi.”

“Anh nói gì vậy, nước Mỹ là địa bàn của anh, chỗ nào có món ngon, cảnh đẹp, em đều không biết, dĩ nhiên là phải hỏi anh rồi, do anh quyết định cũng là chuyện đương nhiên, sao anh lại nói xin lỗi với em?” Cô bật cười.

“Ý của anh là tuần trăng mật lại ở Mỹ mà không phải là những nước khác, anh xin lỗi.”

“Đi Mỹ và đi những nước khác có gì khác biệt sao?” Cô vẫn không thể nào hiểu được rốt cuộc anh đang muốn biểu đạt điều gì. “Đối với em mà nói, đi nước nào cũng tốt, bởi vì em chưa từng tới nước nào cả. Huống chi đây lại là lần đầu tiên em ra nước ngoài, đương nhiên sẽ chọn nước mà ông xã em đã sinh ra và lớn lên rồi, anh chọn hưởng tuần trăng mật ở Mỹ hoàn toàn rất vừa lòng em.” Cô nói xong nghiêng người hôn lên môi anh. “Cảm ơn anh, ông xã, em thật sự rất vui.”

Sau khi nghe cô nói như vậy, Hạ Phi Phàm mới buông lỏng mặt mày xuống.

“Lần tới chúng ta sắp xếp thời gian ra nước ngoài chơi, bất kể em chọn đi nước nào anh cũng đồng ý hết.” Anh cam kết.

“Lần tới?” Hai mắt cô sáng rỡ, lập tức thốt lên: “Lúc nào thì?”

Hạ Phi Phàm ngẩn người ra một lát, gương mặt không khỏi lộ ra một chút xấu hổ: “Cái này thì anh cũng chưa biết, có thể sẽ cần một ít thời gian để sắp xếp...” Dừng lại, anh không nhận được nhận lỗi với cô, “Xin lỗi em.”

“Sao anh lại nói xin lỗi nữa rồi? Lần này vừa ra nước ngoài là đi hết nửa tháng, mặc dù chơi rất vui nhưng em cũng rất nhớ những món ăn vặt của Đài Loan và cả cửa hàng tiện lợi 24h nữa, em không nghĩ là mình sẽ ra nước ngoài. Xem xem nào, chúng ta lên kế hoạch một chút đi, nếu như có thời gian, cứ cách ba năm hoặc năm năm chúng ta sẽ ra nước ngoài một lần, như vậy đến lần thứ mười là chúng ta đã già không đi nổi nữa rồi.”

Cô cười hì hì nói.

“Chúng ta có thể đi du lịch ở các nước lân cận mà, hơn nữa hàng năm chúng ta có thể tham gia các chuyến du lịch năm ngày, mười ngày hoặc nửa tháng, sao lại lên kế hoạch ba năm hay năm năm mới có thể đi một lần chứ.” Anh giải thích với cô.

“Có thể sao?” Cô không muốn biểu hiện mình quá hưng phấn, nhưng hai mắt cô vẫn mở to, sáng lấp lánh.

“Ừ, hàng năm công ty đều tổ chức cho nhân viên đi du lịch.” Anh trịnh trọng gật đầu.

Khương Nghiên lập tức ỉu xiu. Tổ chức cho nhân viên đi du lịch... cô cho rằng...

Bất chợt, Hạ Phi Phàm cúi đầu cười trộm.

“Anh cười cái gì vậy? Có chuyện gì buồn cười chứ?” Cô nghi ngờ, quay đầu nhìn về phía các hành khách khác trên máy bay.

Không nhìn thấy hình ảnh gì gây cười mà.

“Phản ứng của em.” Anh tươi cười nói.

Nháy mắt Khương Nghiên liền hiểu anh đang cười mình, cô cau mũi nhìn anh, đáng vẻ dễ thương đến nỗi làm cho anh không nhận được mà đưa tay kéo cô lại gần, nhiệt tình hôn lên môi cô, một lúc lâu sau mới buông cô ra.

Mặt của cô ửng hồng, cô phải chớp mắt đến mấy lần mới hồi phục lại tinh thần, đột nhiên cô nhớ ra bọn họ đang ở đâu. Cô bất giác liếc mắt nhìn chung quanh một lượt, chỉ thấy một bà cụ có đôi mắt hiền hậu đang nhìn chăm chăm ra cửa, một nữ tiếp viên hàng không mặt đỏ bừng, trên mặt thoáng có vẻ lúng túng, còn có một cô bé tầm 7, 8 tuổi đang mở to đôi mắt tròn xoe, nhìn hai người bọn họ không dời mắt.

Trời ạ, quả nhiên là bị nhìn thấy rồi, hơn nữa số người nhìn thấy sợ là không chỉ có ba người này. Chẳng lẽ tất cả mọi người xung quanh đều nhìn thấy nụ hôn nóng bỏng của họ sao?

Trời ạ, trời ạ, trời ạ, còn bao lâu nữa máy bay mới có thể hạ cánh chứ, cô nhớ không nhầm thì còn đến tám giờ nữa? Trong khoảng thời gian này, tất cả những người này có dùng ánh mắt khác thường mà nhìn lên bọn họ hay không đây?

Trời ạ, ngượng quá, mất mặt quá, xấu hổ quá đi, ông xã muốn hôn cô tại sao lại không nhìn xem bọn họ đang ở đâu, mà cô cũng vậy, tại sao lại quên hết mọi thứ xung quanh, đáp trả anh nhiệt tình như vậy? Cô thật sự rất muốn đào một cái hang để chui vào.

Đào hang có lẽ là chuyện không thể, nhưng cô còn có một tấm màn.

Cô lập tức lấy màn trùm lên đỉnh đầu, che kín mặt.

“Sao vậy? Em muốn ngủ rồi sao?” Giọng anh vang lên bên tai.

“Ừ.” Cô lúng túng trả lời.

“Tiếc quá.”

“Tiếc cái gì?” Cô không nhận được vén màn lên, để lộ ra gương mặt ngượng ngùng nhìn anh.

“Tiếc là chúng ta không ở nhà.” Giọng anh tràn đầy tiếc hận.

“Anh có ý gì?” Cô vẫn không hiểu.

“Tiếc là không ở trong nhà, nếu không trước lúc ngủ có thể vận động nha.” Anh nghiêng người về phía cô, ghé sát vào tai cô, mờ ám nói.

Nháy mắt, Khương Nghiên mặt đỏ tới tận mang tai, cô lườm anh một cái rồi trằm mền lại, ngoảnh mặt làm ngơ.

Vang lên bên tai vẫn là tiếng cười trầm thấp của anh, cô cũng không chịu thua: “Sắc lang.” Sau đó mới nhắm mắt lại ngủ.

Chương 7.4

Ngồi trên máy bay chính là ăn với ngủ, rồi lại ăn rồi ngủ, tinh thần tốt thì có thể xem vài bộ phim, thời gian rồi cũng qua rất nhanh.

Lại một lần nữa đứng trên mảnh đất Đài Loan này, Khương Nghiên vẫn còn rất xúc động, tuy cô rời khỏi đây cũng chỉ mới nửa tháng mà thôi, nhưng cảm giác trước và sau thật sự khác nhau rất nhiều, vì bây giờ cô đã có một gia đình thuộc về mình, cô đã là phụ nữ có chồng rồi.

Đây là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời cô, tương lai tràn đầy hy vọng đang chờ cô.

“Đi thôi, em còn đứng đó làm gì vậy?” Ông xã kéo hành lý đi tới trước mặt cô hỏi.

Cô mỉm cười lắc đầu, tiến lên một bước nắm tay anh, hai người sánh bước về phía cửa ra.

Về nhà nghỉ ngơi một đêm, hôm sau hai người mang tất cả giấy tờ đã chuẩn bị đầy đủ đến Ủy Ban Nhân Dân đăng ký kết hôn, sau đó mới cùng nhau đến công ty đi làm.

Nhân viên của công ty thấy hai người trở về, tất cả đều nhiệt tình chào đón, dĩ nhiên là có một nửa trong số đó cũng chỉ vì muốn xem xem hai người đi Mĩ mang quà gì về cho bọn họ.

Sau khi trò chuyện náo nhiệt với mọi người được một lát, Hạ Phi Phàm nhanh chân chui vào phòng làm việc của mình, dù sao cũng còn quá nhiều công việc đang chờ anh xử lý.

Trái lại, Khương Nghiên trên danh nghĩa là nhân viên, nhưng kỳ thật cũng giống như bà chủ đang đi làm, vừa giúp mọi người trong văn phòng làm chút chuyện, vừa lưu loát kể ọi người nghe về vẻ đẹp của những điểm đến trong hành trình của hai người, hai người đi những đâu, nhìn thấy những gì, trên đường đi xảy ra những chuyện lý thú gì... Đợi chút.

Cô kể rất hào hứng, mọi người trong công ty cũng nghe rất say sưa, liên tục phát ra những tiếng than thở tiếc nuối.

Có điều, còn có một loại âm thanh khác cũng không hèn mà cũng không dám phát ra, chỉ có thể lấy ánh mắt không thể tưởng tượng nổi và vẻ mặt vừa gặp quỷ truyền cho nhau.

Trong mắt bọn họ phần lớn là đang truyền tin tức này –

Người bà chủ nói thật sự là ông chủ sao? Không thể tưởng tượng nổi!

Mình nghĩ tuyệt đối là người yêu trong mắt là Tây Thi, còn không chính là gặp quỷ.

Cứ như hai người ấy, thật khó mà tin được.

Trong mắt mọi người, ông chủ của bọn họ mặc dù tuổi còn trẻ nhưng rất chín chắn, nghiêm túc, cương trực lại kiên cường, không có nửa điểm giống người thích đùa giỡn. Vậy mà ông chủ trong lời của bà chủ lại trở thành dịu dàng, săn sóc, hào phóng, khảng khái, hài hước, thật đúng là một người yêu hoàn mỹ, quả thực khiến người ta không thể không than thở, nhưng lại không thể thốt nên lời!

Nói tóm lại, mặc dù không thể nào tưởng tượng ra được hình ảnh đó, nhưng xem như nghe truyện cười một chút cũng không sao.

Quan trọng hơn là, bà chủ bình dị dễ gần làm ọi người rất yêu mến, không có chút áp lực nào. Trước đây, bọn họ rất sợ cô lên làm bà chủ rồi sẽ vênh mặt, hắt hàm sai khiến bọn họ, bày ra bộ dáng có tư thái hơn người, hiện tại như vậy, bọn họ rốt cuộc cũng có thể yên tâm rồi.

Reng....

Điện thoại nội bộ trên bàn thư ký Khâu đột nhiên vang lên, là ông chủ gọi.

“Dạ, ông chủ.” Cô vội vàng nghe máy.

“Gọi bà chủ tới phòng làm việc của tôi.” Ông chủ ra lệnh.

“Vâng” cô lập tức nhận lệnh, cúp điện thoại liền quay đầu về phía đối diện chỗ Khương Nghiên đang ngồi, nói: “Bà chủ, ông chủ mời bà chủ đến phòng làm việc của ông chủ.”

“Có chuyện gì sao?” Khương Nghiên nghi ngờ hỏi. Cô và các đồng nghiệp đang tám chuyện rất vui vẻ đấy.

“Tôi không biết.” Thư ký Khâu thành thật trả lời.

Khương Nghiên nhú mày, lưỡi phải đứng dậy nên cô dùng điện thoại nội bộ gọi cho anh, còn mở cả loa ngoài, cô hỏi: “Anh có chuyện gì vậy?”

“Anh nhớ em lắm.”

Gương mặt cô nháy mắt đỏ bừng, cô dùng tốc độ nhanh nhất ngắt điện thoại.

Cô hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên nhìn các đồng nghiệp xung quanh, chỉ có thể cúi đầu, cô nói với tốc độ nhanh nhất có thể rồi đứng lên: “Mình đi đến phòng làm việc của ông chủ.” Sau đó chạy như bay rời khỏi hiện trường.

A a a, mắc cỡ chết đi được.

A a a a a a —

8. Chương 8

Tránh được một lúc, không thể tránh được cả đời.

Sau khi trốn nhà đi được năm tháng, rốt cuộc Khương Nghiên cũng quyết định về nhà đối mặt với hậu quả của việc trốn hôn, cô thấp thỏm đứng trước cửa nhà, tay vẫn nắm chặt chìa khóa cửa, cô vốn định tự mở cửa bước vào, nhưng không hiểu vì sao vừa bước đến chỗ này lại không có cách nào bước tiếp một bước cuối cùng.

“Có muốn anh nhấn chuông dùm em không?” Ông xã đứng bên cạnh hỏi cô.

Cô lắc đầu.

Thứ bảy là ngày nghỉ, nếu cha mẹ không ra ngoài thì bình thường vào lúc này mẹ đang ngủ trưa trong phòng, cha đang xem ti vi ở phòng khách, nói là xem ti vi nhưng thật ra là ti vi nhìn cha mới đúng. Nếu bây giờ nhấn chuông cửa sẽ âm ỉ đến bọn họ.

“Đưa chìa khóa cửa cho anh, anh mở giúp em.” Hạ Phi Phàm đưa tay nói.

Cô lắc đầu một cái, sau đó hít sâu một hơi, bước lên trước một bước, tra chìa khóa vào ổ khóa trên cửa chính, vặn tay.

Rắc, rắc...

Khóa cửa đã được mở, cô lại hít thêm một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi đẩy cửa ra, bước vào trong nhà.

Quả nhiên cha cô đang nằm ngủ say trên ghế salon trong phòng khách để ti vi nhìn mình, trong phòng khách đột nhiên có thêm hai người cha cũng không hề hay biết gì. Về phần mẹ...

Khương Nghiên quay đầu nhìn về phía phòng ngủ của cha mẹ, đúng lúc đó mẹ cô cũng từ phòng ngủ bước ra, hai ánh mắt giao nhau.

Mẹ nhìn cô chằm chằm, sắc mặt vô cùng khó coi, nét mặt lạnh lẽo vô tình.

“Cô là ai? Tại sao tùy tiện vào nhà người ta? Đi ra ngoài!” Mẹ lãnh khốc vô tình đuổi người.

“Mẹ —” Khương Nghiên khỏ sở mở miệng, chưa kịp nói đã bị cắt ngang.

“Tôi nói cô đi ra ngoài, cô không nghe thấy sao? Đi ra ngoài!”

“Có chuyện gì vậy?” Cha ngủ say trên ghế salon bị tiếng ồn ào đánh thức lập tức ngồi dậy, nhất thời không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Cha.” Khương Nghiên quay đầu lại gọi ông.

“Tiểu...Nghiên?” Ba từ từ trợn to hai mắt, giờ khắc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Tôi nói cô đi ra ngoài, cô có nghe hay không?” Mẹ lạnh lùng nói.

“Mẹ, chúng ta nói chuyện một chút được không mẹ?” Cô khỏ sở quay lại nhìn mẹ nói.

“Ai là mẹ cô? Từ lúc cô bỏ nhà đi để trốn hôn thì tôi đã không phải là mẹ của cô nữa rồi. Đi ra ngoài! Cái nhà này không chào đón cô.”

“Bà xã, bà bình tĩnh một chút, nghe xem Tiểu Nghiên muốn nói gì.” Cha nói giúp cho cô.

“Mặc kệ nó muốn nói cái gì tôi cũng không muốn nghe.” Mẹ nói xong liền xoay người bước vào phòng. “Rầm” một tiếng cửa phòng đã đóng lại.

“Tiểu Nghiên, con tới bên này ngồi đi, còn đây là?” Cha nhìn người đàn ông vẫn đứng bên cạnh cô, nghi ngờ hỏi.

“Cha, anh ấy tên là Hạ Phi Phàm, là chồng của con. Tháng trước chúng con đã đăng kí kết hôn rồi.” Khương Nghiên hăng hái giới thiệu.

“Con nói cái gì?” Cha nhất thời cao giọng, “Bà xã! Bà xã! Bà nhanh ra đây một chút, bà xã!” Ông hướng về phía phòng ngủ gọi to.

Khương Nghiên nhìn ông xã mình một cái, im lặng chờ đợi phản ứng tiếp theo của cha mẹ đối với việc cô đã kết hôn. Hạ Phi Phàm đưa tay nắm tay cô, vừa để an ủi cô, vừa để tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Cha kích động gọi lớn thành công khiến mẹ xuất hiện một lần nữa, có điều, biểu hiện trên mặt mẹ lạnh lùng hơn vừa rồi rất nhiều. “Gọi tôi làm gì?” Mẹ vô tình nói.

“Tiểu Nghiên đã kết hôn, con bé nói con bé đã kết hôn, gả cho người đàn ông này!” Cha chỉ vào Hạ Phi Phàm, kích động báo cáo.

Nháy mắt, mặt mẹ lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng không khí trong nhà.

“Cha cô nói là thật chứ?” Mẹ lạnh lùng hỏi cô.

“Đúng. Anh ấy là Hạ Phi Phàm, là chồng của con. Tháng trước chúng con đã đăng kí kết hôn rồi.” Khương Nghiên nhắc lại rõ ràng những gì đã nói với cha mình.

“Cô còn coi tôi là mẹ sao?” Mẹ vẫn lạnh nhạt hỏi cô.

“Con xin lỗi, mẹ. Con biết con làm như vậy là không đúng, là bất hiếu —”

“Trả lời câu hỏi của tôi, cô còn coi tôi là mẹ cô sao?” Mẹ cắt ngang lời cô.

“Vâng”

“Vậy lập tức ly hôn với cậu ta.” Mẹ ra lệnh.

“Mẹ!” Khương Nghiên không thể tin vào tai mình kêu to.

“Chỉ cần ngoan ngoãn ly hôn rồi về nhà, chuyện trốn hôn trước kia tôi có thể tha thứ cho cô, nếu không cô cũng không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi sẽ coi như chưa từng sinh ra đứa con gái là cô.” Mẹ nghiêm nghị nói xong, nhìn cô không chớp mắt hỏi: “Cô quyết định thế nào? Cô chỉ có một lựa chọn.”

Khương Nghiên mặt không còn chút máu, chấn động không nói nên lời.

Cô chưa từng nghĩ mẹ sẽ bức bách cô như vậy, cô cho rằng mọi chuyện đã đến nước này, mẹ cô sẽ giận, sẽ không tha thứ cho cô, nhưng sớm muộn gì nhất định mẹ cũng sẽ chịu chấp nhận chuyện này, dù sao sự thật chính là sự thật, không thể nào thay đổi được. Cô có nằm mơ cũng không ngờ được, mẹ không nói hai lời liền bắt cô phải ly hôn, hơn nữa còn mang chuyện đoạn tuyệt quan hệ mẹ con ra để ép cô!

Tại sao phải như vậy?

Tại sao phải như vậy?

Ít nhất mẹ cũng phải hỏi một chút, nghe một chút tình hình chung chứ? Ví dụ như, cô và Hạ Phi Phàm biết nhau như thế nào, anh là một người như thế nào, cô có cảm giác như thế nào với anh, cô yêu anh sao?

Yêu?

Không, cô thật ngốc, nếu như mẹ quan tâm chuyện cô có yêu đối phương hay không thì ban đầu đã không để ý đến cảm nhận của cô, cố ý gán ghép, bắt cô phải gả cho Hà Quan Đình rồi. Tại sao cô lại quên một chuyện quan trọng như vậy đây? Cô thật ngốc mà.

“Con sẽ không ly hôn.” Cô mở miệng nói.

“Tiểu Nghiên.” Ba kêu lên, trong giọng nói xen lẫn vẻ không thể tin được.

“Con sẽ không ly hôn.” Cô nhìn mẹ, nhắc lại rõ ràng một lần nữa.

“Tôi biết rồi, cô có thể đi, từ nay về sau chúng ta không có bất cứ quan hệ gì nữa, cô cũng không cần quay lại đây tìm chúng tôi.” Mẹ lãnh khốc vô tình nói với cô.

“Chờ một chút, hai người như vậy thì quá kỳ quái rồi.” Hạ Phi Phàm không nhịn được nữa liền lên tiếng, “Điều cha mẹ quan tâm nhất không phải là hạnh phúc của con cái sao? Ngay cả việc tại sao Khương Nghiên yêu con hai người cũng không hỏi, vừa mở miệng liền ép cô ấy phải ly hôn, vậy không phải quá kỳ quái rồi sao?”

“Đây là chuyện gia đình chúng tôi, không cần anh là người ngoài xen vào.” Cha lạnh lùng nói.

“Phi Phàm không phải người ngoài, anh ấy là chồng con.” Khương Nghiên quay đầu lại nói với cha mình, cô không ngờ cha cũng tỏ thái độ như vậy.

“Tiểu Nghiên, con nên nghe lời mẹ con, ly hôn với cậu ta đi. Con còn nhỏ, không biết cái gì mới là tốt nhất với mình, cha mẹ sẽ lại giúp con tìm một đối tượng tốt –”

“Một đối tượng...giống như Hà Quan Đình sao?” Cô không nhịn được lập tức cắt ngang, giọng càng nói càng lạnh, cảm giác như tuyệt vọng.

“Con rất ngạc nhiên tại sao cha mẹ vẫn luôn cảm thấy anh ta tốt, bởi vì anh ta có tiền có thế sao? Cha mẹ cảm thấy điều tốt nhất chính là có tiền sao? Con thật sự không hiểu, rốt cuộc là cha mẹ gả con gái hay là bán con gái vậy?”

“Tiểu Nghiên! Con nói bậy bạ gì đó?” Ba khiển trách.

“Chẳng lẽ con nói sai sao?” Khương Nghiên mặt không còn chút máu cười nhạt, cô kích động nói, “Hai người có từng quan tâm đến cảm nhận của con sao? Con thích anh ta không? Con có vui không? Con có muốn không? Con có hạnh phúc không? Những câu này hai người đã từng hỏi con sao? Không có! Cho dù con từng nói rõ là con không thích, con không vui, con không muốn, con không thể nào có hạnh phúc với anh ta được, hai người cũng ngoảnh mặt làm ngơ, cũng làm như không thấy. Nói thật, con thật sự hoài nghi, đến tận cùng hai người có phải cha mẹ ruột của con hay không, hay là con được nhận nuôi, hay như hai người nhạt được con ở đâu đó?”

Theo từng tiếng lòng của cô, không khí trong nhà từ từ rơi vào im lặng.

“Tiểu Nghiên, tại sao con có thể nói ra những lời này? Cha mẹ đối với con như thế nào, chẳng lẽ con lại không biết?” Một lát sau, giọng đau lòng của cha mới vang lên.

“Để cho nó đi, coi như nuôi không một đứa con gái.” Mẹ nói xong lập tức xoay người trở về phòng.

“Con đi đi, cha chưa từng nghĩ con có thể hiểu lầm chúng ta như vậy, con làm cha quá đau lòng rồi.” Ông đau lòng nói.

“Cha ——”

“Chúng ta đi thôi.” Hạ Phi Phàm bỗng nhiên lên tiếng, anh vẫn có cảm giác như mình đang xem một vở tuồng kịch.

“Ông xã?”

“Cha mẹ vợ cũng cần thời gian để tỉnh táo vào suy ngẫm lại, một thời gian nữa chúng ta quay lại sau.” Anh dịu dàng nói với cô.

Cô biết anh nói có lý, thật sự bọn họ đều cần một ít thời gian để tỉnh táo và cùng suy nghĩ lại.

Khương Nghiên hít sâu một hơi, cố nén nỗi đau, nỗi thất vọng và cảm giác khổ sở xuống đáy lòng, quay đầu nói với cha mình: “Cha, vậy một thời gian nữa tụi con sẽ quay lại.” Tổ rõ, cô và Hạ Phi Phàm sẽ không chia rời.

Vừa bước ra khỏi cửa nhà, Khương Nghiên liền rơi nước mắt.

Hạ Phi Phàm không nói gì, chỉ vỗ vỗ bả vai của cô, sau đó ôm chặt lấy cô để cô biết, cô không phải chỉ có một mình, anh luôn luôn ở bên cạnh cô.

Thật ra, không phải anh không có lời nào để nói, mà ngược lại, anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, chỉ có điều những lời đó nói ra sẽ chỉ làm bà xã của anh đau lòng hơn mà thôi, cho nên anh lựa chọn im lặng không nói.

Vừa rồi tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện xảy ra, anh càng chắc chắn hơn về điều mà anh hoài nghi, rằng bà xã anh không phải là con ruột của bọn họ, bởi vì từ trên hai người kia, anh không nhìn ra sự quan tâm của cha mẹ đối với con cái, chỉ cảm thấy cô bị uy hiếp, họ muốn có lợi ích, còn có, cô phải báo đáp ân của họ.

Sự phẫn nộ của hai người họ thật ra là vì tức giận, bọn họ đau lòng cũng là giả, họ không quan tâm đến cô một chút nào, cô rời nhà đi năm tháng sau mới trở về, bọn họ ngay cả một câu “Thời gian qua con đã ở đâu? Sống như thế nào? Có bị bệnh hay không?” cũng không muốn hỏi.

Cha anh là một thương nhân trọng lợi khinh biệt ly, sống thực tế lại ít tình cảm, cho dù là như thế, thỉnh thoảng cha anh cũng sẽ hỏi thăm, quan tâm đến con trai con gái của mình, nhưng ở hai người kia, anh hoàn toàn không cảm thấy một chút quan tâm và yêu mến.

Trừ điểm đó ra, bọn họ có thể tha thứ chuyện cô trốn hôn, chỉ cần cô lập tức ly hôn với anh, điểm này cũng làm người ta rất hoài nghi.

Bọn họ ngay cả nhân phẩm, tài sản, bối cảnh của người con rể là anh cũng không biết, vừa mở miệng liền muốn con gái họ phải ly hôn với anh, vậy không phải là rất kỳ quái sao? Chẳng lẽ là vì nhà họ Hà vẫn không muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này?

Không đúng, nếu đúng là như vậy thì vừa rồi bọn họ sẽ không nói “lại” giúp cô “tìm” một đối tượng tốt.

Vậy điểm mấu chốt là gì? Tại sao bọn họ mới liếc mắt một cái đã không chịu thừa nhận anh, chẳng lẽ là vì kế hoạch nhỏ của anh? Quần áo hôm nay anh mặc không phải hàng hiệu gì, tất cả đều là đồ mua ở cửa hàng bình ổn giá, vì vậy mà bọn họ vừa nhìn đã cho rằng anh thấp kém sao?

Điều này cũng dễ hiểu, quả đúng là người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của con gái mình, thậm chí một câu cũng không hỏi đã đem chuyện đoạn tuyệt quan hệ ra để uy hiếp Khương Nghiên, muốn cô ly hôn với anh, chỉ điểm này thôi cũng đã là tội không thể tha rồi.

Khương Nghiên nói vài ngày nữa sẽ quay lại, anh sẽ không ngăn cản cô mà sẽ cùng về với cô, nhưng trừ chuyện đó ra, anh sẽ không làm gì cả, không giải thích, không nịnh nọt, cũng không chạy đến lấy lòng bọn họ để bọn họ chấp nhận anh.

Cha mẹ vợ như vậy, anh thà rằng không có. Dĩ nhiên những lời này anh sẽ không nói với bà xã của mình, tự anh biết là được rồi.

“Xin lỗi anh.” Khương Nghiên đột nhiên nói.

“Tại sao lại muốn xin lỗi anh?” Anh dẫn cô vào một công viên gần đó, đỡ cô ngồi xuống một chiếc ghế dưới tán cây.

“Em không ngờ cha mẹ sẽ phản ứng như vậy, xin lỗi anh...” Cô lại nói xin lỗi anh lần nữa.

Hạ Phi Phàm lắc đầu một cái. Giờ khắc này, điều anh lo lắng nhất là tâm trạng và cảm nghĩ của cô chứ không phải cảm nhận của bản thân.

“Em thấy thế nào rồi?” Anh dịu dàng hỏi, vươn tay nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt trên mặt cô.

“Không tốt.” Khương Nghiên thành thật trả lời, nước mắt vừa mới ngưng chảy giờ đã tràn đầy hốc mắt, khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ.

“Em thật sự rất đau lòng, thật sự rất đau lòng.”

Anh ôm cô vào trong ngực, nghe cô vừa khóc vừa kể.

“Em cho rằng, qua việc phản kháng lần trước, ít nhiều gì bọn họ cũng sẽ thay đổi, có thể có chút thông cảm với việc em đã làm, có thể tôn trọng suy nghĩ của em, có thể ngồi xuống cùng em nói chuyện rõ ràng rồi mới quyết định, nhưng kết quả, bọn họ lại không thay đổi chút nào. Trước kia anh từng nói, em có thể không phải là con ruột của hai người họ, em rất khiếp sợ, em đã nói điều đó là không thể nào, nhưng hiện giờ em lại rất hoài nghi, thật ra, em có phải con ruột của họ hay không?” Nói xong, cô không kìm lại được, nước mắt lại lăn dài.

“Nếu bọn họ thật sự không phải là cha mẹ ruột của em, em sẽ không đau khổ như hiện giờ sao?” Anh chậm rãi hỏi.

Tiếng khóc của Khương Nghiên đột nhiên ngưng bật, bởi vì cô bị anh hỏi đến cả người ngáy ngẩn.

“Nếu như vậy sẽ dễ chịu hơn, em hãy coi như mình không phải là con ruột của bọn họ, mà là được họ nhận nuôi.” Hạ Phi Phàm nói tiếp, “Không cần họ tôn trọng em, không cần họ phải thông cảm cho việc em làm nữa, chỉ cần nghĩ bọn họ không hề có quan hệ ruột thịt gì với em, bọn họ chỉ nuôi em lớn mà thôi, vậy là đủ rồi.”

Anh tuyệt đối không muốn nói giúp hai người kia, thậm chí còn hy vọng cô có thể hận bọn họ đến mức đoạn tuyệt quan hệ, cả đời không qua lại với nhau, nhưng thật sự anh không có biện pháp trơ mắt nhìn cô đau lòng và khổ sở như vậy, cho nên mới miễn cưỡng nói những lời này, lần sau không thể nói như thế này nữa.

“Em chưa từng nghĩ bọn họ không phải là cha mẹ ruột của em.” Khương Nghiên khàn khàn nói.

“Chuyện con người không nghĩ tới cũng rất nhiều, giống như anh chưa từng nghĩ em lại có nhiều nước mắt như vậy, đến quần áo của anh cũng ướt hết rồi.” Anh giấu cợt cô.

“Em bây giờ không cười nổi nữa rồi.” Cô khịt mũi một cái nói.

“Bây giờ không cười nổi cũng không sao, anh hy vọng ngày mai, ngày mốt, mỗi một ngày trong tương lai đều có thể nhìn thấy em cười.” Anh ôm chặt cô, ngừng lại một lát mới nói tiếp: “Lúc em cười nhìn em rất đẹp, anh đã từng nói với em như vậy chưa?”

“Chưa!”

“Vậy bây giờ nói với em, em cười lên nhìn rất đẹp, mỗi lần nhìn thấy nụ cười của em anh cũng đều cảm thấy hạnh phúc. Cho nên anh có một nguyện vọng, hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nụ cười của em. Em có thể giúp anh đạt được tâm nguyện này ư, bà xã?”

“Ông xã...”

“Có thể không?” Anh lại hỏi một lần nữa.

“Được.” Cô khịt khịt mũi, cuối cùng cũng trả lời.

“Cảm ơn em.” Anh thỏa mãn nói, sau đó ôm cô đứng dậy, “Đi thôi, chúng ta đi hẹn hò.”

“Hẹn hò?” Cô mờ mịt hỏi.

“Em có muốn đi chỗ nào không? Hoặc đặc biệt muốn làm chuyện gì không?” Anh hỏi cô.

Khương Nghiên lắc đầu. Cho dù là chuyện anh đột nhiên nói muốn đi hẹn hò, hay là chuyện quan hệ sau này giữa cô và cha mẹ cô sẽ như thế nào, cô đều có chung một loại cảm giác – mờ mịt.

“Nếu vậy anh sẽ quyết định nhé?”

Cô hào hứng gật đầu.

Kết quả, anh nói muốn đi dạo một vòng, còn muốn cô làm người dẫn đường, nơi nào có món ngon, có chỗ để chơi anh cũng không biết, tất cả đều do cô đề cử, thấy cái gì mới lạ hay thú vị là mua ngay lập tức mà không xem nó có hữu dụng hay không, hại cô chỉ có mỗi việc cản anh xài tiền bậy bạ thôi cũng bận tới mất tối mũi.

Rốt cuộc cũng rời khỏi nơi khiến người ta đột nhiên phát bệnh thất tâm phong[1], anh còn nói muốn đi dạo tiếp, dĩ nhiên toàn bộ hành trình lại do cô làm hướng dẫn viên du lịch, nếu không sẽ nhìn thấy một con ruồi không đầu bay qua bay lại trước mặt, khiến cô vừa bực mình lại vừa buồn cười.

[1] Thất tâm phong: mất hết tâm trí

Sau đó anh lại bưng bưng khí thế nói muốn đi ngắm cảnh đêm ở núi Dương Minh, cô nói muốn lẩm rồi nên về nhà thôi, thế nhưng anh lại làm ra vẻ đáng thương nói, anh đến Đài Loan nhiều năm như vậy mà chưa từng được ngắm cảnh đêm ở núi Dương Minh, hại cô không thể không thỏa hiệp, không thể làm gì khác hơn là dẫn anh đến núi Dương Minh.

Chỉ có điều.... Chỉ có điều...

“Đây mà là hẹn hò sao? Chính là người nước ngoài muốn tham quan Đài Bắc thì có!” Ngồi trong một quán cà phê trên núi Dương Minh, Khương Nghiên tỏ vẻ bất đắc dĩ, dở khóc dở cười nhìn ông xã ngồi bên cạnh hỏi.

“Anh là người nước ngoài sao?” Hạ Phi Phàm cười mị mị trả lời.

“Ý của em là, không phải anh nói muốn đi hẹn hò sao? Sao em lại cảm thấy mình như hướng dẫn viên du lịch dẫn người nước ngoài đi tham quan Đài Bắc chứ? Đây gọi là loại hẹn hò gì?” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh đầy kháng nghị.

“Hướng dẫn viên du lịch làm sao có thể cùng khách du lịch xưng hô ông xã, bà xã được, còn được hưởng thụ miễn phí toàn bộ mọi thứ nữa.” Anh cười tủm tỉm nói.

“Cái này mà gọi là hưởng thụ sao? Ngược lại em cảm thấy em đang làm không công thì đúng hơn.” Cô hừ hừ phản bác.

“Vậy muốn anh trả lương cho em sao?” Anh nhú mày hỏi.

“Một trăm vạn.” Cô đưa tay đòi tiền. [Khoảng ba mươi mấy triệu D gì đó! Keke~]

“Được, thứ hai lập tức chuyển tiền vào thẻ của em.” Anh gật đầu đồng ý.

“Kiếm tiền thật là dễ.” Khương Nghiên tươi cười nói, vẻ mặt hài lòng.

“Vui như vậy sao? Vậy sẽ chuyển toàn bộ tiền trong tài khoản của anh cho em.”

“Ai muốn anh cho chứ, tự mình kiếm mới có cảm giác thành tựu. Hôm nay kiếm được một trăm vạn, em thật sự lợi hại.” Cô hả hê nói.

“Thật sự rất lợi hại a!” Hạ Phi Phàm mặt dở khóc dở cười, nhưng đáy mắt lại vô cùng dịu dàng và tràn đầy cưng chiều.

Hai người im lặng tựa sát vào nhau, lẳng lặng nhìn cảnh đêm Đài Bắc ngoài cửa sổ, chợt Khương Nghiên nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, ông xã.”

“Cảm ơn anh chuyện gì?”

“Đã phí tâm tư rồi đi lực chú ý của em.”

“Em biết?”

“Em vừa mới nghĩ thông suốt, nếu không làm sao lại bị anh đùa giỡn quay vòng vòng như vậy chứ?” Cô nói xong, tức giận quay đầu trừng mắt liếc anh một cái.

“Anh chỉ không hy vọng em vẫn đắm chìm trong ưu thương và phiền não mà thôi.”

“Cho nên em mới nói cảm ơn anh.”

“Tâm trạng em có khá hơn chút nào không?”

“Ừ. Ít nhất sẽ không khóc nữa, dù sao khóc cũng không thể làm nên chuyện gì, cũng không thể thay đổi được bất cứ chuyện gì.” Cô không nhịn được mà cười tự giễu, dừng lại một lát lại ngượng nghịu nói với anh: “Thật ra em rất ít khi khóc, hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, thật ngại quá.”

“Anh tình nguyện để em phát tiết hết đau khổ trong lòng ra ngoài, chứ không muốn em cứ dè nén nó trong lòng, có biết không?” Anh cúi đầu hôn lên huyệt Thái Dương của cô.

“Em biết.” Cô nhẹ nhàng đáp một tiếng, tiếp tục hỏi anh, “Chúng ta không phải nên về nhà rồi hả?”

“Là nên về nhà!” Hạ Phi Phàm nhìn đồng hồ đeo tay, mười phút nữa là mười một giờ rồi.

Hai người nắm tay nhau tới quây tính tiền, sau đó lái xe xuống núi.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, hơn nữa sắc trời lại đen như mực, Hạ Phi Phàm lái xe cực kỳ cẩn thận cho nên không phát hiện ra Khương Nghiên ngồi bên cạnh mình chân mày càng ngày càng nhíu chặt, đôi mắt lúc đóng lúc mở, có vẻ cô rất không thoải mái.

Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, lại rất muốn ới, tám phần là say xe rồi.

“Ông xã, có thể dừng xe nghỉ ngơi một chút được không?” Cô vẫn nhìn đến khi xe chạy đến vùng đất bằng phẳng mới hỏi anh.

“Em sao vậy?” Anh quay đầu hỏi cô.

“Em bị say xe.”

“Sao lại như vậy?” Anh kinh ngạc nói, nhanh chóng lái xe vào ven đường rồi dừng lại. “Rất không thoải mái sao?” Anh cởi dây an toàn ra, nhíu chặt chân mày, hỏi: “Anh nhớ em nói với anh em không bị say xe mà.”

Ở trên núi Dương Minh anh đã hỏi cô, hơn nữa lúc lên núi cũng không thấy cô bị say xe, tại sao lúc xuống núi lại say xe đây?

“Em nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.” Khương Nghiên nhắm mắt lại nói, nhìn cô không còn chút sức lực nào.

Cô chưa từng bị say xe, cũng không biết cảm giác khi say xe lại khó chịu như vậy. Nhưng mà đang yên đang lành, tại sao đột nhiên cô lại bị say xe? Có phải trong cà phê hoặc bánh kẹp cô mới ăn có chất gì đó không hợp với cô không, nếu không tại sao lúc lên núi cô không bị say xe, ăn những thứ đó xong, vừa xuống núi lại bị say xe cơ chứ?

Không thoải mái, thật sự rất không thoải mái, còn rất muốn ới nữa.

Khương Nghiên bất giác đưa tay che miệng, đồng thời không ngừng cổ nuốt phần nước miếng đang muốn trào ra xuống, cô muốn nén cái cảm giác muốn ới này xuống, nhưng lại hoàn toàn vô dụng.

“Ông xã, em muốn ới.” Cô mở miệng nói, thanh âm chưa dứt người đã nhanh chóng đẩy cửa xe chạy ra ngoài, vịn vào gốc cây rồi ới.

Hạ Phi Phàm cả kinh, cũng nhanh chóng xuống xe, nhưng lại không biết làm thế nào, chỉ có thể đứng một bên nhìn cô ới hết những thức ăn vừa mới ăn ở trên núi ra ngoài.

Một lát sau, anh nâng cô mặt không còn chút máu lên xe, ánh mắt vô cùng lo lắng, anh đưa tay sờ lên trán của cô, lại sờ sờ tay của cô, có chút lạnh lẽo.

“Em có muốn đi bệnh viện không?” Anh nhúu chặt chân mày hỏi, tuy rằng chỉ vì say xe mà vào phòng cấp cứu thì có phần hơi cường điệu quá, nhưng nhìn dáng vẻ cô như vậy, thật sự anh không đành lòng.

“Không!” Cô có chút không tin được nhìn anh, “Sau khi ới xong, em thấy tốt hơn nhiều rồi, không còn khổ sở như trước nữa.”

“Có thật không?” Anh vẫn lo lắng hỏi lại.

“Thật mà.” Cô đảm bảo.

“Vậy chúng ta tìm một nhà nghỉ có gara ô tô rồi nghỉ lại một đêm, ngày mai chúng ta mới về nhà.”

“Được.” Sau khi suy nghĩ một lát, Khương Nghiên gật đầu lên tiếng.

Từ đây về nhà phải mất hai giờ đồng hồ, cô không thể đảm bảo trên đường về nhà cô sẽ không ới nữa, chỉ bằng nghe lời của anh, ở Đài Bắc nghỉ ngơi một đêm rồi ngày mai quay về. Cũng may, ngày mai là chủ nhật, không cần phải đi làm.

Sau khi quyết định ở lại Đài Bắc nghỉ ngơi một đêm, Hạ Phi Phàm lập tức mở google tìm địa chỉ nhà nghỉ ở gần đây, anh tìm được một nhà nghỉ được đánh giá là cũng không tệ lắm, có gara để xe hơi.

Bọn họ đều cho rằng chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, tình trạng nôn mửa do say xe sẽ tự nhiên biến mất, thân thể cũng sẽ khỏe lại, nào ngờ sau khi Khương Nghiên tỉnh dậy, không những không có cảm giác thoải mái mà ngược lại còn ới thảm thiết hơn đêm hôm trước.

Hạ Phi Phàm bị dọa đến luống cuống chân tay, lập tức trả phòng bằng tốc độ nhanh nhất rồi chạy xe như bay chở cô đến phòng cấp cứu của bệnh viện.

9. Chương 9

Editor: Su Boice

Trời âm u lạnh lạnh...

Khương Nghiên tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, nhìn ra ngoài cửa sổ không thấy mặt trời, mấy ngày nay cô ở trong nhà đến cả người cứng ngắc, cô quyết định ra ngoài một lát, đi dạo bộ một chút cũng tốt. Còn về phần ông xã bảo vệ cô quá mức kia, nếu anh gọi điện thoại về nhà mà không tìm được cô thì sao đây???

Ừ, sau đó nhất định sẽ bị anh cảm rằm cả nửa ngày, nhưng chỉ cần cô coi như gió thoảng bên tai là được, dù sao kể từ sau khi cô mang thai, anh vẫn luôn như vậy, riết rồi cô cũng quen với việc nghe anh lải nhải suốt cả ngày.

Nghĩ đến dáng vẻ cầu nhàu của anh, Khương Nghiên bất đắc dĩ thở dài, cô cầm điện thoại di động, ví tiền và chìa khóa cửa chính rồi đi ra ngoài, mục tiêu chính là công viên nhỏ cách khu chung cư 500m.

Cô mang thai mới được mười tám tuần, bình thường phụ nữ mang thai ở tuần tuổi này vẫn chưa nhìn rõ bụng, còn cô thì đã thấy rõ bụng rồi, có thể là cô mang thai đôi.

Cũng vì nguyên nhân này mà ông xã của cô mới có phản ứng khoa trương đến vậy, không chỉ không cho phép cô đến công ty đi làm, mà còn không cho phép cô trở về Đài Bắc gặp cha mẹ, trừ khi chính tai anh nghe được cha mẹ cô mời anh và cô về đó chơi, nếu không mặc kệ cô viện cớ gì để đến Đài Bắc gặp cha mẹ, anh cũng không cho cô đi, anh luôn lấy “nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng” làm lý do để ngăn cô lại.

Thật ra cô cũng biết anh lo lắng như vậy không phải là không có lý, về gặp mặt cha mẹ thì tâm tình cô nhất định sẽ chịu ảnh hưởng, và nhất định sẽ ảnh hưởng gián tiếp đến thai nhi đang lớn lên từng ngày trong bụng, nhưng từ lần trước cô nói muốn về nhà thăm cha mẹ đến bây giờ cũng đã ba tháng rồi....

Vừa nghĩ tới đây, Khương Nghiên bất giác lại thở dài.

“Aiz – ”

“Cái cô này, phụ nữ có thai mà lại thờ dài, chẳng lẽ cháu không biết như vậy là không tốt cho đứa bé sao?”

Tại vì cô vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không phát hiện ra người này đã ngồi xuống bên cạnh mình từ lúc nào, cho nên đối phương đột nhiên lên tiếng khiến cô giật mình bồng tỉnh.

Người này cô đã từng gặp mấy lần trong công viên, mặc dù không nói chuyện với nhau nhưng cũng mỉm cười gật đầu chào hỏi mấy lần, cho nên không có cảm giác là người xa lạ.

“Chào bác” Cô mỉm cười nhìn đối phương chào hỏi.

“Ta thoát nhìn già như vậy sao?”

“À! Đó, không phải, không phải, cháu không biết, cháu không biết, cháu xin lỗi chú.” Khương Nghiên lắp bắp, vội vàng xin lỗi, cô cảm thấy rất lúng túng.

Nhìn đối phương đại khái cũng ngoài sáu mươi tuổi rồi, cô cảm thấy gọi là bác rất bình thường, nào biết đối phương lại có phản ứng như vậy, khiến cô nhất thời cảm thấy rất có lỗi, cảm giác như vừa làm việc gì đó sai trái.

“Ta thấy cháu ngồi một mình ở đây mặt mày ủ ê lại còn thờ dài, thế nào? Chồng cháu thừa dịp cháu mang thai, chạy ra ngoài ăn chơi đàn đúm à?”

Khương Nghiên ngẩn ngơ. Không ngờ bác, à không phải, không ngờ chú ấy đột nhiên lại nói như vậy, làm cho cô nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

“Bị ta đoán trúng rồi sao?” Chú ấy hỏi.

“Không phải như vậy đâu, không có chuyện này đâu.” Cô nhanh chóng hoàn hồn, lập tức dùng sức lắc đầu.

“Thật sự không có sao?”

“Đúng ạ!” Cô kiên định bảo đảm, không hy vọng có người hiểu lầm ông xã cô.

“Nếu vậy thì là cậu ta không đủ dịu dàng, không biết săn sóc, không thông cảm cháu mang thai cực khổ, bắt cháu làm một đồng việc nhà, cho nên cháu mới – ” chú tiếp tục suy đoán.

“Không phải đâu chú ơi, chồng cháu rất tốt với cháu, cực kỳ tốt ạ.” Khương Nghiên không nhịn được mà cắt ngang.

“Nếu cậu ta tốt với cháu như vậy, cháu còn ở đây than thở cái gì, nhìn bộ dáng cháu giống như một oán phụ vậy?”

Oán phụ? Khương Nghiên có cảm giác trán mình bỗng nhiên chảy xuống ba vạch đen, còn thêm một giọt mồ hôi lạnh.

“Chú ơi, cháu phiền não chuyện khác mà.” Cô dờ khóc dờ cười nói.

“Chuyện gì?”

“Chuyện này....” Không ngờ chú ấy lại hỏi rõ ràng ngọn nguồn như vậy, cô có chút lúng túng, không biết nên làm sao. Tại sao lại muốn cô nói ra? Huống chi, cô và chú ấy cũng không thể coi là quá thân thiết nha!

“Tại sao lại không nói lời nào, cháu xem thường người chú này sao? Ta nhìn cháu đáng vẻ đáng yêu lại đang mang thai nên mới nguyện ý ngồi xuống nghe cháu kể khổ, cháu đừng nghĩ ta rảnh rỗi như vậy, thời giờ của ta rất quý báu nên cháu nói mau đi.”

Thật sự Khương Nghiên không thể phản bác lại được. Làm thế nào cô lại gặp được người tốt nhất trong những người tốt vậy hả?

Có điều, cẩn thận suy nghĩ lại một chút cũng thấy không có gì không thể nói ra được, hơn nữa cô biết cô và cha mẹ cô rơi vào tình trạng này tất cả cũng là do cô và hai người họ không cùng một thể hệ, nên tư tưởng cũng khác nhau, quả thực không chắc chắn được điều gì.

Nhưng người chú trước mắt này cũng không giống, bất kể là về tuổi tác hay kinh nghiệm sống cũng hơn những người trẻ như cô và cha mẹ cô, quan niệm về chuyện này cũng không giống cô và cha mẹ cô, đúng không? Có lẽ cô nên tham khảo một chút về cách nhìn nhận hoặc đề nghị của chú ấy.

Nghĩ xong, cô không do dự nữa mà kể ra tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng thừa nhận việc kết hôn trước rồi mới thông báo cho cha mẹ là bất hiếu, là có phần vội vàng, nhưng cô cũng không hối hận, bởi vì ông xã của cô rất tốt với cô, hơn nữa cô cũng rất thích anh, nếu như giữa ông xã và cha mẹ cô, thực sự chỉ có thể chọn một, cô cũng không cần suy nghĩ thêm mà dứt khoát lựa chọn ông xã.

Chỉ là, nếu như có thể, cô vẫn hy vọng sẽ có được cả hai, cô không muốn mất đi bất kỳ bên nào.

Có phải cô quá tham lam không?

“Cho nên ý của cháu là, cha mẹ cháu không thích chồng cháu sao? Chồng cháu rất kém cỏi sao? Họ không thích chồng cháu ở điểm gì?” Sau khi nghe xong phiền não của cô, chú mở miệng hỏi.

“Vấn đề không phải ở ông xã của cháu mà là ở cha mẹ cháu. Mặc dù cháu không muốn nói như vậy, nhưng hai người họ ... rất tham lợi. Từ nhỏ đến lớn đều tận lực bồi dưỡng cháu, chính là muốn gả cháu cho nhà có tiền.” Cô khổ sở nói, càng ngày cô càng tin tưởng vào cái ý nghĩ này.

“Cho nên chồng cháu là một thằng nhóc nghèo rớt mồng tơi, không có tiền cũng không có thế sao?”

“Mặc kệ là có hay không, cháu hy vọng cha mẹ cháu chấp nhận con người anh ấy chứ không phải là bối cảnh của anh ấy. Cháu hy vọng cha mẹ cháu quan tâm đến cảm nhận của cháu, quan tâm xem cháu ở chung với anh ấy có vui vẻ hay không, có hạnh phúc hay không, anh ấy có yêu cháu hay không, là những thứ đó, chứ không phải anh ấy có tiền hay không.” Cô không còn kiểm soát được tâm tình của mình nữa, kích động nói.

“Trước tiên hãy bình tĩnh một chút, cháu quá kích động rồi.”

Nghe vậy, Khương Nghiên chậm rãi hít sâu, cuối cùng cũng hiểu rõ ông xã cô đã rất khổ tâm khi kiên trì không cho cô lên Đài Bắc rồi. Kể từ sau khi mang thai, tâm trạng của cô càng dễ bị kích động, hơn nữa còn là cực kỳ kích động.

“Phụ nữ có thai phải giữ tâm trạng vui vẻ, cháu một lát thì thở dài, một lát lại tức giận, đứa bé làm sao mà khỏe mạnh được hả? Cháu là một người mẹ thất bại” Chú nghiêm túc nhắc nhở.

“Cháu xin lỗi.” Khương Nghiên bất giác cúi thấp đầu xin lỗi.

“Ta phải đi rồi.” Chú đột nhiên đứng lên nói.

“Chú?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, cô còn tưởng mình có thể nghe được một lời khuyên từ chú ấy, ai ngờ chưa gì chú ấy đã nói chú ấy phải đi rồi?

“Đúng rồi, giờ tan tầm xe cộ rất nhiều, trên đường về nhà cẩn thận một chút.” Trước khi đi chú ân cần dặn dò, sau đó liền xoay người rời đi mà không quay đầu lại.

Khương Nghiên ngơ ngác ngồi yên tại chỗ, mãi lâu sau mới phục hồi tinh thần, có cảm giác không thể giải thích được. Nhưng trước khi nói ra cô cũng biết chú ấy không phải người xấu, cho nên cô cũng không cần phải lo lắng gì mới đúng.

Hít sâu một hơi, cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra nhìn một cái. Không có cuộc gọi nhỡ nào, có lẽ hôm nay ông xã cô hơi bận nên mới không có thời gian gọi điện thoại về kiểm tra cô.

Khóe miệng cô khẽ cong lên, để điện thoại di động vào túi xách, đứng dậy tản bộ về nhà.

“Xế chiều hôm nay em đi đâu vậy?”

Đột nhiên nghe thấy ông xã hỏi như vậy, cả người Khương Nghiên hơi cương cứng lại, ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại.

Anh tuyệt đối không có khả năng biết chiều nay cô có ra ngoài đi tản bộ, bởi vì cô đã kiểm tra rất kỹ rồi, trong khoảng thời gian cô ra ngoài, điện thoại di động và điện thoại bàn ở nhà đều không có cuộc gọi nhỡ nào, như vậy làm sao anh biết được chiều nay cô có ra ngoài chứ? Đây nhất định là cái bẫy!

“Không có mà, cả ngày hôm nay em đều ở trong nhà.” Cô trả lời.

“Em nói dối. Bảo vệ nói với anh, chiều hôm nay em có đi ra ngoài.” Hạ Phi Phàm kéo bà xã ngồi lên đùi của mình, ôm cái bụng càng ngày càng lớn của cô.

“Cái gì?” Khương Nghiên không nhận được khe khẽ một tiếng, ánh mắt không tin được nhìn anh chăm chăm: “Đừng nói với em, tất cả bảo vệ trong khu chung cư này đều là cơ sở ngầm của anh.”

“Điều này chứng tỏ chiều nay em thật sự đã ra ngoài, tại sao lại gạt anh nói em không đi ra ngoài?” Anh giơ tay đánh nhẹ một cái vào mông của cô, tỏ vẻ anh đang trừng phạt cô.

“Trước tiên anh hãy nói thật cho em biết đi, có phải anh nhờ bảo vệ trong khu chung cư làm giám thị ra vào của em không?”

“Cô gái ngốc, em là phạm nhân sao? Giám thị cái gì chứ?” Cái mông của cô lại bị đánh một cái.

“Nếu không có, làm sao anh biết hôm nay em có ra ngoài? Em kiểm tra điện thoại di động và điện thoại bàn ở nhà đều không có cuộc gọi nhỡ, anh cũng không thể đột xuất về nhà mà phát hiện ra em không có nhà, bởi vì nếu anh thật sự có về nhà mà lại không thấy em ở nhà, nhất định anh sẽ gọi điện thoại cho em. Cho nên, làm sao anh biết chiều nay em có ra ngoài?”

“Rất đơn giản, lúc về nhà anh có gặp một bảo vệ sắp tan ca, lúc chào hỏi chú ấy có nói chiều nay có gặp em, anh hỏi thêm một chút nên biết.”

“Chỉ vậy thôi?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, chỉ vậy thôi.”

Khương Nghiên há hốc mồm, không phản bác được nữa. Có phải cô rất ngốc không?

“Được rồi, bây giờ anh muốn em nói cho anh biết, tại sao em lại nói dối? Còn nữa, chiều nay em đã đi đâu vậy?” Anh nghiêm mặt, lại bày ra dáng vẻ sắp lên lớp.

“Em ra công viên tản bộ, về phần vì sao lại nói dối, không phải anh biết rất rõ sao? Còn không phải sợ anh vì chuyện nhỏ này mà cầu nhàu em cả đời sao?” Cô tức giận chu mỏ oác trách.

“Bà xã à —”

“Ông xã —” Giọng Khương Nghiên còn không nhẫn nại gấp trăm lần giọng anh.

“Bà xã —”

“Ông xã —”

“Bà xã —”

“Ông xã —”

Hạ Phi Phàm bỗng thở dài một cái, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không biết lúc nào mới dứt, anh quyết định nói vào trọng điểm. “Không phải là anh chuyện bé xé ra to, mà tình trạng của em khác với những phụ nữ có thai khác, em cũng biết mà. Đa số các phụ nữ có thai chỉ nghén có ba tháng đầu, em đã có thai mười tám tuần rồi vẫn thường ói đến chết đi sống lại, hơn nữa còn nghi ngờ là thai đôi, em nói đi, làm sao mà anh không lo lắng không cẩn thận cho được? Vậy em muốn đợi đến lúc xảy ra chuyện, hai chúng ta cùng hối hận không kịp sao?”

“Ông xã, em nói thật mà. Những lời này anh nói đại khái không dưới mười lần rồi, cho nên anh có thể không cần lặp lại nữa mà.” Khương Nghiên thở dài nói. Nhìn đi, đã nói nhất định anh sẽ cầu nhàu mà.

“Anh nói như vậy mà có tác dụng không? Vấn đề là em vào tái trái ra tai phải!” Anh nhú chặt chân mày, nghiêm túc nói.

“Em nào có vào tai trái ra tai phải chứ.” Cô kháng nghị.

“Nếu không có, tại sao lại còn làm chuyện khiến anh lo lắng?”

“Chỉ là ra công viên gần đây tản bộ thôi mà, rốt cuộc anh đang lo lắng cái gì chứ? Rõ ràng là tại anh chuyện bé xé ra to mà.” Cô nhỏ giọng quở trách anh.

“Xem ra, anh thật sự phải sửa lại phòng làm việc của anh ở công ty rồi, để em mỗi ngày cùng anh đến công ty, cùng anh tan tầm anh mới có thể yên tâm.”

“Em đầu hàng, em đầu hàng.” Cô lập tức nói. Làm như vậy lãng phí tiền là chuyện nhỏ, mất thể diện mới là chuyện lớn, cô nhất định sẽ bị toàn bộ nhân viên trong công ty cười nhạo đến chết à xem.

Đột nhiên, cô thật sự rất hối hận vì mình đã quá gần gũi với nhân viên trong công ty, nếu như cô có một phần hai, à không, nếu như cô có một phần ba uy nghiêm của ông xã cô thì cô sẽ không lo bị các nhân viên cười nhạo rồi, đúng là ngàn vàng khó mua sớm biết mà.

“Lần nào em cũng nói xin đầu hàng, nhưng đâu vẫn vào đấy. Lần này anh sẽ không mắc bẫy của em nữa.” Anh không chịu thỏa hiệp.

“Ông xã, cho em thêm một cơ hội nữa, một lần thôi là tốt rồi.” Cô làm nũng.

Anh lắc đầu cự tuyệt.

“Ông xã, đi mà, đi mà —” cô đưa tay ôm cổ của anh, dùng sức làm nũng.

“Không được.” Anh rất quyết tâm, hoàn toàn không có dấu hiệu bị dao động.

“Ông xã —”

“Em gọi ông xã cũng vô dụng.”

Cảm giác tựa như anh đang nói giỡn, nhưng Khương Nghiên biết lúc này ông xã của cô đang rất nghiêm túc, không có nửa điểm muốn đùa giỡn.

Đúng là hồngбет, tại sao lúc này anh lại phản ứng như vậy chứ?

Cô có nằm mơ cũng không ngờ, cô chỉ đến công viên tản bộ, nói chuyện phiếm một lát, lúc quay về cũng nói một ít chuyện nhiều chuyện với bảo vệ ở khu chung cư, vậy mà bảo vệ lại nói hết với ông xã của cô.

Chân mày khẽ nhíu lại, cô nhìn về mặt không biểu lộ gì của ông xã, Khương Nghiên thở dài ở trong lòng. Xem ra, cô phải dùng tuyệt chiêu thôi!

“Ông xã, em không muốn gây gỗ với anh. Anh lại muốn gây gỗ với em sao?” Hai tay đang ôm cổ anh từ từ buông lỏng, cô nghiêm mặt, nghiêm túc hỏi anh.

“Không muốn. Nhưng anh cũng không thay đổi quyết định này.” Anh lắc đầu, kiên định nhìn cô.

“Đó chính là muốn gây gỗ với em còn gì, em hiểu rồi, vậy thì tốt thôi.” Cô mặt không biến sắc nói, sau đó đứng dậy, thoát khỏi lòng anh, xoay người rời đi.

Gây gỗ chính thức bắt đầu.

Ô ô ô. Khương Nghiên buồn bã, cô rất muốn khóc, nhưng lại không khóc nổi, chỉ có thể thở dài.

——“Aiz ——”

“Tại sao cháu lại ngồi đây thở dài?”

Giọng nói và lời nói có chút quen thuộc khiến Khương Nghiên đang ủ ê bất giác ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy người chú đã từng nói chuyện với cô ở đây không biết đã xuất hiện từ lúc nào, giờ đang đứng trước mặt cô. Hai người thật đúng là có duyên, lại gặp mặt nữa rồi.

“Chú”. Khương Nghiên không còn hơi sức chào hỏi.

“Tại sao mỗi lần ta nhìn thấy cháu, cháu đều ngồi than thở ở đây vậy?” Chú nhíu mày, vừa nói vừa ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô. “Giờ lại có chuyện gì? Cũng là chuyện của ba mẹ cháu sao? Chuyện như vậy có gì mà phải buồn phiền, cháu chưa từng nghe câu “thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng” hay sao?”

“Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng sao? Cháu cũng hy vọng có thể như vậy, nhưng mà....” Cô nghĩ một lát, lại thở dài lắc đầu một cái, “Thôi, hôm nay không phải cháu than thở về chuyện này, mà là vì chuyện khác.”

“Cháu còn trẻ, lấy đâu ra nhiều chuyện phiền não như vậy hả?” Chú giống như không chịu nổi nữa, lườm cô một cái mới lại hỏi cô, “Lần này là vì chuyện gì?”

“Gây gỗ với chồng của cháu.” Cô bĩu môi.

“Không phải cháu nói cậu ta cực kỳ tốt với cháu sao, làm sao lại gây gỗ với cháu được?”

“Bởi vậy, mặc dù nói là gây gỗ nhưng thực tế anh ấy lại không làm gì cả, cảm giác tựa như chỉ có một mình cháu nháo với anh ấy vậy, thật sự khiến cháu vừa tức lại vừa thấy có lỗi.” Nói xong, Khương Nghiên không nhìn được lại thở dài một cái.

“Ý của cháu là cháu muốn gây gỗ với cậu ta nhưng cậu ta lại không gây gỗ với cháu sao? Cháu ăn no quá nên rảnh rồi sao?”

“Không phải cháu muốn gây gỗ với anh ấy, mà là anh ấy muốn gây gỗ với cháu” cô tức giận nói, sau đó không nhìn được liền kể rõ mọi chuyện. “Chú nói đi, có phải anh ấy chuyện bé xé ra to không? Thật quá đáng mà!” Kể xong, cô còn thay chú đưa ra phán xét.

“Cháu nên biết, cậu ta làm như vậy tất cả cũng đều chỉ vì cháu.”

“Cháu hiểu, nhưng như vậy quá khoa trương đi, chú không cảm thấy thế sao?” Cô mặt tức giận nói. “Hiện giờ cháu mới mang thai năm tháng mà thôi, chẳng lẽ mấy tháng tới cháu đều bị nhốt trong phòng làm việc của anh ấy sao, cháu nhất định sẽ buồn chết.”

“Trong công ty cậu ấy phải có nhân viên chứ, cháu ở công ty cũng không thể bị nhốt mãi trong phòng của cậu ấy được, có thể đi qua đi lại giữa các phòng, cũng có thể nói chuyện với nhân viên, đâu giống như cháu nói, cái gì mà sẽ buồn chết chứ?”

“Tất cả mọi người đang làm việc, làm sao cháu có thể quấy rầy bọn họ được?”

“Vậy thì đi quấy rầy chồng cháu a, cậu ta là người khởi xướng, cháu đi quấy rầy cậu ta cũng là chuyện nên làm, để cho cậu ta hiểu cái gì gọi là tự làm tự chịu.”

“Chú, chú muốn hại ông xã cháu bận chết sao, hay là muốn hại công ty anh ấy đóng cửa vậy? Sao lại đưa ra đề nghị như thế chứ.” Cô tức giận nói.

“Giận cậu ta nhưng lại không nỡ để cậu ta chịu khổ sao? Cháu bị cậu ta bắt nạt cũng đáng đời.”

“Chú!” Mấy ngày nay cô buồn bực sắp không chịu nổi rồi, thật vất vả mới tìm được người chịu nghe cô kể khổ, cứ tưởng người ta sẽ đứng về phía mình, không ngờ kết quả lại bị châm chọc, thật sự khiến cô rất muốn học máu.

“Ta nói sai sao? Ta xem cháu vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời chồng cháu, giải hòa với cậu ta đi, cũng đừng quên cháu là phụ nữ có thai, đừng có cả ngày than thở vì loại chuyện nhỏ này.”

Khương Nghiên bực mình, im lặng không lên tiếng.

“Cha?”

Thình lình vang lên một tiếng kia khiến hai người ngồi trên ghế dài công viên cùng ngẩng đầu quay lại nhìn.

Đây là giọng của ông xã cô, Khương Nghiên tin mình không thể nào nhận lầm, quả nhiên, cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy bóng dáng của ông xã. Có điều, tiếng vừa rồi là – cha – cùng về mặt đây kinh ngạc lúc này là thế nào?

Còn chưa kịp hỏi thăm thì ông xã cô đã đi tới trước mặt, chỉ nghe anh hỏi người chú đang ngồi bên cạnh mình: “Cha, sao cha biết chỗ này? Cha đến Đài Loan khi nào?”

Khương Nghiên đột nhiên trợn to hai mắt, khiếp sợ nhìn người bên cạnh. Chú là cha anh? Cha của ông xã? Cô cảm thấy mình sắp nổi điên rồi!

Vội vàng đứng dậy, tay chân luống cuống đứng bên cạnh ông xã, giọng yếu ớt khẽ gọi một tiếng – ”

“Cha.”

“Con dâu, con cứ ngồi xuống trước đã.” Chú, á không đúng, cha chồng nói với cô.

Nhất thời cô không biết nên làm sao. Trước không biết chú là cha chồng, cô có thể không phân lớn bé, hiện tại cô đã biết, làm sao cô dám ngồi ngang hàng với cha chồng mình đây? Có cho cô mượn mười lá gan cô cũng không dám.

“Tại sao sau khi biết thân phận của ta, con lại khách khí mà đứng lên như vậy? Vậy ta tiếp tục làm chú của con, không làm cha chồng cũng được.” Hạ Hoành Đồ nghiêm túc nói.

“Cha!” Hạ Phi Phàm phản ứng tương đối kịch liệt. Không làm cha chồng? Không phải bày tỏ không thừa nhận người con dâu này sao? Chuyện này không thể nói giỡn được đâu!

“Xem con khẩn trương như vậy, thật là vô dụng.” Ông liếc nhìn con trai mình hừ một tiếng, ngay sau đó lại nhìn con dâu, “con ngồi xuống nghỉ ngơi, không cần căng thẳng như vậy. Cho dù chú có biến thành cha chồng cũng sẽ không ăn thịt người.”

“Em ngồi xuống đi, không sao đâu.” Hạ Phi Phàm nhìn bà xã nói.

Cuối cùng Khương Nghiên cũng ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ vừa ngồi, nhưng cả người vẫn cứng ngắc,

Đến bây giờ cô vẫn không dám tin người chú đang ngồi bên cạnh mình lại chính là cha của ông xã cô, là cha chồng cô, cũng khó trách ông mất hứng khi cô mở miệng gọi ông là bác [convert: lão bá/bác – những người ngoài 70 tuổi], bởi vì bác – cảm giác như là đời ông nội, mà chú ấy cũng như cha cô thôi.

Hiện tại cô khóc không ra nước mắt, tâm hoảng ý loạn, trước đó cô không biết chú ấy lại chính là cha chồng cô, tất cả những chuyện không nên nói ra cô cũng đã kể hết rồi, thậm chí cả chuyện bên nhà mẹ cô cô cũng nói luôn, còn nói rõ đầu đuôi nữa, rốt cuộc cô nên làm gì bây giờ?

Cha mẹ tham lợi, quan hệ ruột thịt chưa xác định, còn một chuyện quan trọng trước mắt đó là ông xã không lấy được cảm tình của cha mẹ vợ ...

Chuyện này...

Cha chồng nhất định sẽ rất tức giận phải không? Cho dù không biểu hiện ra ngoài nhưng cô vẫn cảm thấy vừa có lỗi vừa không có thể diện nhìn ông.

Khi cô còn đang rối rắm phiền muộn thì hai cha con xa cách tám năm cũng bắt đầu nói chuyện của bọn họ.

“Cha, cha đến Đài Loan khi nào vậy? Sao không báo cho con biết?” Hạ Phi Phàm không còn kinh ngạc nữa, bình tĩnh hỏi.

“Ta là cái gì mà phải báo cho con? Con về Mỹ kết hôn cũng không nói cho ta biết, ta vì cái gì phải báo cho con?” Hạ Hoành Đồ châm chọc hỏi ngược lại.

“Lúc đó thời gian hơi gấp.” Anh trầm mặc một lát mới nói.

“Gấp? Gấp mà còn có thể đi Tây Mỹ hưởng trăng mật?” Hạ Hoành Đồ hừ lạnh.

Thở khê một hơi, anh dứt khoát nói thật. “Con nghĩ cha sẽ không quan tâm tới.”

“Không sai, ta không quan tâm. Ta làm gì phải quan tâm đến một đứa con trai sau khi rời khỏi nhà liền bắt vô âm tín, hoàn toàn không có hiếu chứ?” Hạ Hoành Đồ lạnh lùng nói.

Hạ Phi Phàm trầm mặc không nói nhìn cha mình, kinh ngạc khi phát hiện cha mình nghĩ một đằng nhưng lại nói một nẻo.

Cha anh hẳn không phải là hối hận lúc đầu đã để anh rời nhà đi, cũng như chuyện hủy bỏ quyền thừa kế của anh đi?

“Cha, sao cha lại đến Đài Loan vậy?” Anh do dự, chậm rãi hỏi.

“Đến bàn chuyện làm ăn. Chẳng lẽ con lại cho rằng ta tới đây là để thăm con sao?” Hạ Hoành Đồ giấu cợt nhìn anh một cái.

“Vây cũng thật là khéo, vừa vặn lại gặp được con dâu chưa từng gặp mặt ở trong cái công viên nhỏ xíu này.” Anh không chịu yếu thế, lập tức đánh trả.

Khương Nghiên không ngờ hai người họ mới nói có mấy câu thôi mà không khí đã biến thành giương cung bạt kiếm thế này. Đây là hình ảnh của hai cha con bấy, tám năm không liên lạc vô tình gặp lại sao? Thật không thể tin nổi.

“Cha, cha đã đến đây rồi, vậy thì tới nhà chúng con ăn bữa cơm gia đình đi, tài nấu nướng của con rất tuyệt đó, bảo đảm cha ăn rồi sẽ khen không ngớt. Ông xã, anh đến siêu thị mua thêm một ít thực phẩm nha, buổi tối em muốn tự mình xuống bếp.” Cô nhanh chóng lên tiếng.

Không ngờ đột nhiên cô lại có quyết định này, hai cha con cùng ngậy ra như phỗng, không cử động cũng không nói được thành lời.

“Ông xã, nhanh lên một chút đi, anh còn đứng đó làm gì?” Khương Nghiên thúc giục.

“Bà xã, em chớ có đùa.” Hạ Phi Phàm hoàn hồn nhú mày nói.

“Ai nói đùa với anh chứ? Anh nhanh đi mua đồ đi...hôm nay anh không nên làm trái lời em, nếu như anh làm trái lời em, em sẽ cùng cha về Mỹ, em biết rõ cha nhất định sẽ rất thương em và cháu nội.” Cô nói xong đưa tay khoát tay cha chồng đang ngồi bên cạnh, quay đầu, mỉm cười hỏi: “Cha, con nói có đúng không?”

“Không sai, không sai, con nói không sai.” Ông nhất thời vui vẻ cười to, thẳng thắn gật đầu: “Con dâu ngoan, ta nghĩ con hãy theo cha về Mỹ đi, cha nhất định sẽ chăm sóc con và cháu nội thật tốt, tuyệt đối sẽ không giống như ai kia, mỗi ngày đều hại con than ngán thở dài đâu.”

Mặt Hạ Phi Phàm đột nhiên biến sắc, trông rất khó coi.

“Cha, con muốn cho anh ấy thêm một cơ hội, xem biểu hiện của anh ấy rồi mới quyết định.”

“Thật sao? Được rồi, vậy thì cho nó thêm một cơ hội cũng được.”

“Cám ơn cha. Chuyện mua đồ liền phiền ông xã vậy, em cùng cha về nhà trước đợi anh, anh phải nhanh nhanh về nhà đó. Cha, chúng ta đi.” Nói xong, Khương Nghiên vội vàng kéo cha chồng đứng dậy, lại kéo cha chồng đi như bay rời khỏi công viên.

Trời ạ, sắc mặt của chồng cô thật đáng sợ.

Ông xã, em xin lỗi!

...

Bữa tối, thức ăn thì rất ngon nhưng không khí cũng rất căng thẳng, đại khái giống như hai kẻ thù ngồi ăn cơm chung với nhau vậy, khiến Khương Nghiên khó mà nuốt trôi, cho nên phản ứng ngay sau khi ăn xong của cô chính là ới lên ới xuống.

Nói thật, đối với chuyện buồn nôn, ới mửa liên tiếp xảy ra năm tháng qua như vậy, cô đã có thể bình chân như vại rồi, nhưng ông xã của cô thì vẫn trước sau như một – không thể bình tĩnh được, làm cho cô vừa hạnh phúc lại vừa có cảm giác không biết nên làm sao.

Đến ngày hôm nay, cô mới phát hiện ra, thì ra ông xã cô mất bình tĩnh như vậy hoàn toàn là vì di truyền từ cha chồng, bởi vì phản ứng của cha chồng cô còn khoa trương hơn ông xã cô nhiều.

“Thằng nhóc này, con còn ngăn người ở đây làm cái gì, còn không mau đi lấy xe đưa con dâu đến bệnh viện?!”

“Cha, con không sao.... Ơe —”

“Ói đến thế này còn nói không sao? Thằng nhóc kia, rốt cuộc tại sao vợ con lại ới đến mức này, con có hỏi bác sĩ chưa hả? Không được, nhất định phải đi bệnh viện mới được, con còn không mau đi lấy xe....”

Nhìn cha mình kích động như thế, ngược lại, Hạ Phi Phàm bình tĩnh lại không ít.

“Bà xã con ới xong nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.” Anh tỉnh táo nói, đôi tay kiên định dịu dàng giữ vai bà xã, không sợ dơ, không sợ mùi hôi thối, vẫn luôn ở bên cạnh cô những lúc này.

“Bình thường con chăm sóc bà xã của con như vậy sao? Cái gì mà ới xong nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi, thật tức chết mà!”

Hạ Hoành Đồ nóng giận nói lớn, nhưng Hạ Phi Phàm cũng không đếm xỉa đến ông, bởi vì bà xã của anh cuối cùng cũng không còn ới nữa. Anh vội vàng lấy một ly nước để cô súc miệng, sau khi cô súc miệng xong lại nhanh chóng rút hai tờ khăn giấy để cô lau miệng.

“Rất khó chịu sao?” Anh dịu dàng hỏi, biết rõ là nói nhảm nhưng anh vẫn hỏi.

“Em không sao.” Cô nhất định sẽ trả lời như vậy, sau đó để anh dìu cô về phía phòng khách hoặc phòng ngủ nghỉ ngơi, nhưng hôm nay ——

“Cái gì mà không sao? Con ới đến mệt cũng đều phun ra rồi, mặt thì tái mét như mặt quỷ mà con nói không sao? Ta nói cái thằng nhóc kia, bảo con đi lấy xe mà con còn giả bộ điếc không nghe thấy sao? Nếu như con dâu và cháu nội ta xảy ra chuyện gì không may, ta sẽ không tha thứ cho con.” Hạ Hoành Đồ không kìm nổi tức giận quát lên.

“Cha, con thật sự không sao, để cha phải lo lắng cho con, con xin lỗi.” Khương Nghiên mỉm cười nói với cha chồng.

“Con thật sự không sao chứ?” Ông nghiêm mặt hỏi.

“Thật ạ!” Cô bảo đảm, cười cười giải thích, “Bác sĩ nói con ghen nghiêm trọng hơn các thai phụ khác có thể là do thể chất của con, chỉ cần con nghỉ ngơi nhiều và bảo bối lớn lên bình thường thì sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng, xin cha yên tâm.”

“Vậy con còn ới như vậy đến khi nào?”

“Bác sĩ nói mỗi người đều khác nhau, có người còn ới đến ngày dự sinh em bé.” Cô cười khổ nói.

“Tại sao có thể như vậy? Vậy lần sau con mang thai cũng sẽ ới đến ngày sinh sao?” Hạ Hoành Đồ có chút khó tin nhìn cô.

“Không có lần sau.” Hạ Phi Phàm quả quyết xen ngang.

Khương Nghiên để ý thấy sau khi cha chồng nghe ông xã nói như vậy liền trề môi một cái, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa. Cô có chút biết ơn.

“Con có muốn về phòng nghỉ ngơi một chút không?”

Sau khi ba người trở lại phòng khách, cha chồng hỏi cô, cô suy nghĩ một lát liền gật đầu, nhường lại không gian phòng khách cho hai cha con họ, cô hi vọng quan hệ của bọn họ có thể tốt hơn một chút.

Vì thế, lúc ông xã dìu cô vào phòng ngủ nghỉ ngơi, cô còn đặc biệt đem chuyện sẽ theo cha chồng về Mỹ để nhắc nhở cũng như uy hiếp anh, muốn anh bình tĩnh nói chuyện với cha, không cho phép anh làm cha tức giận bỏ đi.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng cách âm thật tốt, Khương Nghiên mệt mỏi nhắm mắt lại, nghĩ thầm nhắm mắt nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, nào ngờ bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

Cô hoàn toàn không biết khi cô sắp ngủ, hai cha con ngoài phòng khách kia vì cô mà không màng đến chuyện đang bất hòa, bắt tay hợp tác một âm mưu nói dối như cuội.....

10. Chương 10

Editor: Su Boice

“Mỗi ngày con bé đều ới như vậy sao?”

Từ phòng ngủ quay lại phòng khách, Hạ Phi Phàm còn đang nghĩ xem sau đó phải nói chuyện với cha mình như thế nào thì cha anh đã lên tiếng trước.

“Vâng.” Anh gật đầu trả lời.

“Con làm ông xã như vậy sao? Bà xã cực khổ giúp con sinh con như vậy, con không đau lòng cũng coi như thôi, nhưng lại cùng con bé gây gổ, để tâm trạng con bé không tốt, suốt ngày than ngán thở dài, con rốt cuộc có đầu không, con không biết như vậy là không tốt cho cả con bé và đứa bé trong bụng sao?” Hạ Hoàn Đồ mắng.

Anh không lên tiếng.

“Nếu đúng như con không yên lòng để con bé ở nhà một mình, hoặc thừa dịp con đến công ty lên chạy ra ngoài ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc, ngoài việc dẫn con bé theo bên cạnh, mỗi ngày dẫn con bé đến công ty, con không nghĩ ra được biện pháp nào khác sao? Chẳng lẽ con không nghĩ đến việc thuê người giúp việc chăm sóc cho con bé? Sau khi đứa bé chào đời, cũng phải mời người giúp việc đến giúp chăm nom, chẳng lẽ con muốn để một mình con bé chăm sóc hai đứa bé cùng một lúc sao? Thật không hiểu đầu con đang suy nghĩ cái gì nữa?”

Cha giận dữ mắng, Hạ Phi Phàm nhất thời lại có cảm giác mình đúng là ngốc.

Sau khi anh rời khỏi nhà đều là “tay làm hàm nhai”, chuyện gì cũng tự mình làm lấy, hoàn toàn quên mất còn có thể mời người giúp việc đến chăm sóc bà xã anh.

Tuy bà xã anh cá tính, đại khái 100% sẽ phản đối việc thuê người giúp việc đến chăm sóc cô, nhưng nếu như giữa chuyện này và chuyện mỗi ngày theo anh đến công ty phải chọn một, anh tin cô nhất định sẽ thỏa hiệp. Huống chi cha anh nói không sai, sau khi đứa bé chào đời, anh và bà xã vẫn phải mời một vú em hoặc người giúp việc tới phụ cô chăm sóc đứa bé, sớm hơn mấy tháng lại càng tốt.

“Con còn do dự cái gì? Chẳng lẽ con không có tiền sao? Tiền thuê người giúp việc ta sẽ trả!” Hạ Hoàn Đồ thấy anh im lặng không nói gì, tức giận lớn tiếng nói.

“Tiểu Nghiên đang nghỉ ngơi, cha có thể nói nhỏ một chút có được không?” Anh nhẹ nhàng nói, bộ dạng cầu khẩn.

Hạ Hoàn Đồ trợn mắt nhìn anh, hít sâu một hơi mới nói tiếp, nhưng lần này âm lượng rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, “Con không muốn thuê người giúp việc đến, có phải là do vẫn còn ôm hy vọng, hy vọng cha mẹ vợ làm con gái đau lòng kia sẽ tới giúp con chăm sóc bà xã con sao?” Ông chê cười hỏi con trai.

Hạ Phi Phàm không khỏi ngẩn ra một lát. Không ngờ cha mình đột nhiên lại nhắc tới hai người kia, hơn nữa, nghe giọng điệu của cha khi nhắc đến thì hình như...

“Cha, cha biết gì rồi?” Anh gợn gàng dứt khoát hỏi.

“Ta biết rõ rất nhiều chuyện, chuyện con dâu không biết ta cũng đều biết hết.” Hạ Hoàn Đồ nói xong, nhìn anh không dời mắt: “Con cũng biết đúng không? Hai người kia cũng không phải cha mẹ ruột của con bé.”

“Sao cha biết chuyện này?” Anh cũng mới điều tra ra được thôi.

“Có tiền có thể xui khiến ma quỷ”

Cho dù có tiền cũng cần thời gian để điều tra, rốt cuộc cha anh bắt đầu chú ý đến chuyện này từ khi nào? Không, có lẽ điều mà anh nên hỏi chính là cha anh tại sao lại biết chuyện này mà cho người đi điều tra? Chẳng lẽ là, trong khoảng thời gian anh rời khỏi nhà, cha anh vẫn luôn âm thầm quan tâm đến anh sao?

Cha con chỉ mạnh miệng thôi!

Nhìn ông ấy như vậy thôi, thật ra cha con vẫn rất quan tâm con.

Phi Phàm, con phải nghe lời mẹ, ngàn vạn lần đừng oán hận cha con, biết không?

Tại sao mẹ không đi? Bởi vì mẹ rất hạnh phúc, tại sao mẹ phải đi?

Gương mặt dịu dàng của mẹ bỗng hiện lên trong đầu anh, khiến anh bưng tỉnh.

Thì ra mẹ nói mẹ rất hạnh phúc là thật, bởi vì mẹ vẫn luôn cảm nhận được sự quan tâm của cha dành ẹ con anh, không giống như anh, chỉ luôn nhìn vào biểu hiện bên ngoài.

Nhưng ngay cả như vậy, anh cũng không hối hận lúc đầu đã quyết định rời khỏi nhà, bởi vì nếu anh không rời khỏi nhà, anh có thể vĩnh viễn cũng không tỉnh ngộ, nếu như anh không rời đi, anh cũng sẽ không gặp Khương Nghiên, cũng không có tất cả hạnh phúc hiện tại.

“Cha, con xin lỗi, còn có, cảm ơn cha.” Anh thành tâm thành ý nói.

Hạ Hoàn Đĩnh hình như không ngờ đột nhiên con trai lại nói xin lỗi và cảm ơn mình, cả người ngây ngốc, kinh ngạc nhìn anh.

“Về chuyện cha mẹ nuôi của Tiểu Nghiên, cha có ý kiến gì không?” Anh nhanh chóng trở lại chuyện chính, có chút không chịu nổi việc không khí bỗng trở nên tốt như vậy, mặc dù đây là do anh mà ra.

“Con hy vọng cha có thể cho con lời khuyên gì đó?” Hạ Hoàn Đĩnh nhìn anh thật lâu mới tức giận hỏi ngược lại.

Mặc dù tức giận, nhưng Hạ Phi Phàm có thể nhìn ra bộ dáng và giọng điệu của ông vẫn không thay đổi.

“Vì Tiểu Nghiên và đứa nhỏ trong bụng cô ấy, con đã từng cố gắng muốn giải hòa cùng hai người họ, kết quả cũng không vui vẻ gì. Bọn họ giống như đĩa khiến người ta muốn ói, nhưng con không cách nào nói với Tiểu Nghiên như vậy được, vì cô ấy vẫn còn ôm hy vọng, không hề từ bỏ.” Anh bất đắc dĩ nói với cha mình, trong lời nói còn lộ vẻ uể oải.

“Cũng biết con không có năng lực giải quyết chuyện này, cho nên ta đã giải quyết giúp con rồi.” Hạ Hoàn Đĩnh nâng chén trà trên bàn, nhàn nhã uống một ngụm, sau đó bình tĩnh nói với anh.

“Cái gì?” Hạ Phi Phàm tròn to hai mắt, buột miệng kêu lên, anh còn tưởng rằng mình nghe lầm, “Cha, cha vừa mới nói gì?”

“Tuổi còn trẻ mà đã lãng tai rồi sao?”

“Cha, cha nói giải quyết rồi là có ý gì? Giải quyết chuyện gì?” Anh hỏi lại lần nữa, không có tinh thần nghe cha nói giỡn.

“Hai con đĩa đó.”

“Cha, rốt cuộc cha đã làm gì?” Anh hoảng sợ hỏi, vì biết cha anh sẽ dùng đến thủ đoạn.

Nếu bàn về thủ đoạn, thật ra anh cũng có, dù sao thì “hỗ phụ không sinh khuyến tử”. Vấn đề là phản ứng của Tiểu Nghiên khi biết chuyện, anh không muốn nhìn thấy cô đau lòng khổ sở, cho nên mới rối rắm chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết chuyện này, mà bây giờ...

“Đối phó với loại người như thế phải dùng thủ đoạn đặc biệt một chút, dùng thủ đoạn bình thường thì không thể giải quyết được, hiểu không?” Hạ Hoàn Đĩnh dạy anh.

“Cha, rốt cuộc là cha đã làm gì?” Hiện tại anh chỉ muốn biết điều này.

“Cha cho bọn họ hai lựa chọn, một là lấy tiền rồi rời khỏi đây, hai là lấy tiền rồi diễn trò, diễn tốt vai diễn cha mẹ. Cuối cùng bọn họ chọn lấy tiền rồi rời khỏi đây.”

Hạ Phi Phàm không muốn biết quá trình, bởi vì anh không cần nghĩ cũng biết hai người họ nhất định sẽ đồng ý ngay tức khắc, cha nhất định có biện pháp khiến bọn họ ngoan ngoan nghe lời. Điều anh muốn biết là bây giờ hai người bọn họ như thế nào rồi.

“Cha, cha nói thật sao? Bọn họ thật sự rời khỏi đây sao? Bọn họ đi đâu?” Anh nóng nảy hỏi.

“Cha không quan tâm bọn họ đi đâu, chỉ cần bọn họ ngoan ngoãn làm theo những gì đã hứa, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hai đứa con nữa là được.”

“Cha, bọn họ đột nhiên mất tích như vậy, cha có nghĩ Tiểu Nghiên sẽ phản ứng thế nào không? Cô ấy sẽ lo lắng, sẽ suy nghĩ lung tung, sẽ ——”

“Ta nói bọn họ để lại cho con đâu một lá thư.” Hạ Hoàn Đĩnh nhanh chóng cắt ngang lời anh, sau đó mới nhàn nhã nói cho anh biết, “Nội dung lá thư dĩ nhiên là do ta viết, sau đó muốn bọn họ chép lại, cơ bản thì

cũng sẽ không khiến con dâu nghi ngờ. Có điều, con dâu xem xong thư khó tránh khỏi sẽ đau lòng, nhưng đau dài chỉ bằng đau ngắn.”

“Trong thư viết những gì?” Anh không thể không hỏi.

“Trọng điểm chỉ có hai việc, một là nói rõ bọn họ không phải cha mẹ ruột của con dâu, nuôi con bé chỉ vì cho họ rằng, sẽ gả được con bé cho nhà có tiền, nhưng con bé lại khiến bọn họ vô cùng thất vọng. Hai là kinh ngạc khi phát hiện ra bối cảnh bất phàm của con, hóa ra bọn họ nuôi con bé không những không lỗ vốn mà còn kiếm được rất nhiều tiền, coi như không phí công nuôi con bé.”

“Cha để bọn họ viết rõ trong thư là bọn họ lấy tiền của cha rồi đi khỏi đây sao?” Anh không tin được.

“Hoàn toàn ngược lại, trong thư cha viết là cha cho bọn họ rất nhiều tiền là vì xin bọn họ chấp nhận người con rể này, làm cha mẹ vợ tốt, nhưng bọn họ chỉ muốn không làm gì mà vẫn được hưởng, cho nên mới rời đi trong đêm. Trong thư còn nói rõ bọn họ không muốn có bất kỳ quan hệ gì với con bé, muốn con bé đừng bao giờ xuất hiện trước mặt bọn họ. Cho nên ta mới nói, con dâu xem xong thư sẽ khó tránh khỏi đau lòng, nhưng đau dài không bằng đau ngắn.”

Hạ Phi Phàm nghe xong, không biết nên nói gì.

“Chuyện này cũng không liên lụy đến con, bởi vì tối hôm qua bọn họ đã rời khỏi đây, mà xế chiều hôm nay con mới gặp cha, biết cha đến Đài Loan.” Hạ Hoàn Đệ nói tiếp, “Con cứ làm bộ như cái gì cũng không biết, sau đó tìm có dẫn con dâu về đó một chuyến, thư đặt trên bàn trong phòng khách, vừa nhìn là thấy.”

Anh vẫn im lặng, bởi vì anh thật không biết nên nói gì, những gì cha làm còn nhiều hơn tưởng tượng của anh rất nhiều.

“Cha phải đi rồi.” Hạ Hoàn Đệ đột nhiên đứng dậy.

“Cha!” Anh bất giác kêu lên. Đột nhiên anh có rất nhiều lời muốn nói với cha mình, nhưng lại không biết nên nói thế nào, tại sao lại như vậy?

“Đừng cho rằng ta làm những chuyện này chỉ vì con, ta làm là vì vợ ta và các cháu. Con cũng đừng nghĩ ta sẽ khôi phục quyền thừa kế cho con, lúc đầu chính con muốn buông tha, hơn nữa từ trước đến giờ ta nói một không nói hai, hiểu không?” Sau khi nhìn con trai một cái, ông nói, vẻ mặt không biểu lộ gì.

“Con chưa bao giờ hối hận việc buông tha quyền thừa kế.” Anh ngồi thẳng lưng nhìn cha mình, kiên định nói.

“Vậy thì tốt.” Hạ Hoàn Đệ xoay người đi về phía cửa chính.

“Cha ở đâu vậy? Con đưa cha về.” Anh nhìn theo nói.

“Không cần, tài xế đang chờ ta dưới lầu. Nhấn thang máy giúp ta là được.”

Mặc dù ông nói như vậy nhưng Hạ Phi Phàm vẫn đi theo ông xuống dưới lầu, đi cùng ông đến tận cổng khu chung cư.

Bên ngoài cửa lớn quả nhiên có một chiếc xe đang chờ, vừa thấy Hạ Hoàn Đệ xuất hiện, tài xế và vệ sĩ đều xuống xe, cung kích mở cửa xe, im lặng đứng đợi ông chủ lên xe.

Cha không nói với anh thêm một câu, cũng không dừng bước, lập tức ngồi vào trong xe.

“Cha.” Anh không nhìn được mà mở miệng gọi theo, nói: “Lẽ mừng năm mới, con sẽ dẫn Tiểu Nghiên và bọn nhỏ về Mỹ thăm cha.”

“Ta sẽ chuẩn bị bao lì xì thật lớn.” Hạ Hoàn Đệ nói nhưng không quay đầu lại, bụi bay lên, xe rời đi.

Hạ Phi Phàm mỉm cười nhìn theo chiếc xe ngày một cách xa, xoay người về nhà.

Hạ Phi Phàm để bà xã mình chọn một trong hai việc: mỗi ngày theo anh đến công ty hoặc để anh thuê người giúp việc, đúng như anh dự liệu, điều này khiến bà xã anh do dự, không biết nên chọn bên nào. Có điều, sau khi anh tăng thêm điều kiện, anh lập tức có được đáp án mình muốn.

Điều kiện anh tăng thêm đó là, nếu cô đồng ý để anh thuê người giúp việc, anh sẽ cùng cô về Đài Bắc thăm cha mẹ cô một chuyến.

Thật ra đây là kẻ một mũi tên trúng hai đích, có điều, chuyện này cũng chỉ mình anh biết mà thôi.

Hơn một tháng sau, Khương Nghiên lại về nhà thăm cha mẹ. Cô rất hồi hộp, cũng rất lo lắng, cô sợ kết quả cũng sẽ giống như lần trước, nhưng trải qua chuyện lần trước, lần này cô cảm thấy mình trở về có thể sẽ khiến mọi chuyện trở nên tốt hơn.

Cô dùng sức hít sâu vào mấy lần, cuối cùng cũng lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó đẩy cửa bước vào.

Trước khi tới đây, cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với mọi tình huống có thể xảy ra, nhưng khi bước vào lại chỉ thấy một căn nhà trống trải và một lá thư tuyệt tình lạnh lẽo.

Cha mẹ đã rời khỏi đây rồi, còn nói rõ cha chồng cô thương con trai và thương người con dâu là cô, cho nên đã cho hai người họ một khoản tiền lớn để mua tình thân.

Bọn họ thừa nhận bọn họ không phải là cha mẹ ruột của cô, mục đích hẳn là vì muốn cô đừng làm phiền bọn họ nữa, vì cô đã mất giá trị lợi dụng, tuyệt tình khiến người khác giận sôi lên.

Nhưng ngay cả như vậy, Khương Nghiên phát hiện mình cũng không đau lòng như đã tưởng tượng, ngược lại còn cảm thấy như được giải thoát.

“Em có khỏe không? Bà xã?” Hạ Phi Phàm thận trọng hỏi, mặt lo lắng. Anh và cô cùng đọc lá thư, cho nên anh không cần cố làm ra vẻ hỏi cô trong thư viết những gì.

“Em không sao.” Cô bình tĩnh trả lời, khiến anh lo lắng không thôi.

“Em đau lòng thì có thể khóc, không nên kìm nén ở trong lòng.” Anh ôm cô vào trong ngực, dịu dàng an ủi.

“Em thật sự không có cảm giác muốn khóc.” Cô tựa vào ngực anh nói nhỏ.

Hạ Phi Phàm không tin nhìn đôi mắt cô, bên trong không có nước mắt. Tại sao lại như vậy?

“Em không đau lòng sao?” Anh hỏi cô.

“Đau lòng!” Nụ cười trên mặt cô nhìn còn khó coi hơn khóc, “Em cũng không biết vì sao, ngoài cảm giác đau lòng ra, em còn cảm thấy mình như được giải thoát. Có phải em rất bất hiểu, rất vô tình không?”

“Người vô tình là bọn họ! Cho dù em không phải là con ruột của bọn họ, nhưng dù gì cũng sống chung với bọn họ hai mươi mấy năm, ít nhất cũng phải có một chút tình cảm chứ? Tại sao bọn họ có thể cầm tiền, nhưng lại sợ phiền toái, không muốn diễn tốt vai diễn cha mẹ tốt? Thật là quá đáng!”

“Anh đừng nói nữa!”

“Anh xin lỗi, bà xã, anh không nên rắc thêm muối vào vết thương của em, nhưng anh thật sự rất tức giận. Tình cảm em dành cho bọn họ, thời gian qua anh đều hiểu được, nhưng bọn họ thì sao? Bọn họ có từng nghĩ đến cảm nhận của em, có quan tâm đến em đúng mực không? Hay chỉ xem em như một món hàng?” Anh lòng đầy căm phẫn, tức giận, bất bình nói.

Mặc dù tàn nhẫn nhưng cha anh nói không sai, đau dài chỉ bằng đau ngắn, anh muốn nhân cơ hội này chặt đứt tình cảm mà bà xã dành cho hai người kia. Hạ Phi Phàm tâm cứng như sắt thép, kiên định nghĩ!

“Anh đừng nói... Ông xã.” Cuối cùng, hốc mắt Khương Nghiên đầy nước.

“Không! Anh muốn nói.” Anh biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước đến giờ, nói: “Bà xã, em hãy nghe cho kỹ, hôm nay là bọn họ vứt bỏ em trước, chứ không phải em không thừa nhận bọn họ. Vì vậy, từ nay về sau nếu bọn họ có xuất hiện trước mặt em một lần nữa, anh sẽ kiên quyết không cho phép em nhận hai người họ là cha mẹ, bởi vì anh không hy vọng bà xã và con của anh có bất kỳ quan hệ gì với loại người vô tình, hám lợi như vậy, em có nghe rõ không?”

“Ông xã —”

“Trả lời anh, em có nghe rõ không?” Anh cứng rắn cắt ngang lời cô.

“Em nghe rõ.” Nước mắt không ngừng chảy xuống, thấm ướt gương mặt cô.

“Anh xin lỗi, bà xã.” Anh thở dài ôm cô vào trong ngực, áy náy nói, “Đừng trách anh lãnh khốc vô tình, là bọn họ vô tình vô nghĩa trước. Anh không biết cha anh làm sao tìm được bọn họ, lại còn lấy tiền cho bọn họ muốn bọn họ làm cha mẹ tốt, nhưng anh biết, số tiền mà cha anh đưa, nhất định không phải ít.”

“Bọn họ lấy tiền còn chưa tính, dù sao anh đã biết bọn họ tham tiền từ lúc đầu rồi, nhưng không ngờ bọn họ đã lấy tiền rồi, lại còn sợ phiền phức, đặc biệt để lại cho em lá thư này, muốn em cách xa bọn họ. Chỉ cần dựa vào điểm này, anh đã không có cách nào có thể tha thứ cho bọn họ được, cả đời này cũng không thể tha thứ cho họ được.”

Khương Nghiên vẫn khóc trong lòng anh, cô không lên tiếng.

“Chúng ta đi thôi. Căn nhà này anh sẽ xử lý, nếu như có thể bán liền bán, không bán được thì cho thuê, về sau em hãy quên nơi này đi, đừng bao giờ quay lại đây nữa.”

Nói xong, anh ôm cô đi ra ngoài, đón ánh nắng rực rỡ của tương lai.

Thời gian là vị thuốc tốt nhất chữa lành vết thương.

Sau khi từ Đài Bắc về nhà, mỗi lần Khương Nghiên nhớ tới chuyện này hoặc nhớ cha mẹ lại bất tri bất giác rơi nước mắt, sau đó tâm trạng liền xuống thấp.

Mỗi lần cô như vậy, Hạ Phi Phàm đều lặng lẽ ôm cô vào lòng, để cho cô khóc nhiều nhất là năm phút đồng hồ, sau đó sẽ dùng đủ loại kiểu dáng, muôn ngàn phương thức để dời đi lực chú ý của cô, khiến cô không còn tâm trí để khóc nữa.

Anh có rất nhiều phương pháp khiến cô đỡ khóc đỡ cười, kinh điển nhất chính là giơ tay lên, nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói với cô: “Năm phút mặc niệm đã kết thúc!”

Anh luôn có biện pháp khiến cô cười rộ lên, cũng vì vậy mà tâm trạng xuống thấp của cô không thể kéo dài được lâu, tâm trạng buồn bực cũng càng lúc càng nhạt.

Đôi khi nghĩ lại, cô lại cảm thấy chính mình cũng rất vô tình và lạnh lùng.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Mặt giường hơi động, ông xã lên giường, ôm lấy cô từ phía sau.

“Nghĩ tới chuyện hai ngày nữa phải vào viện sinh mổ.” Cô nói dối, tránh lại bị anh tẩy não.

Anh rất chán ghét cha mẹ nuôi của cô, trong mấy tháng qua anh hoàn toàn không giấu diếm, người khác không biết lại cho rằng, người bị bọn họ coi như món hàng mà nuôi lớn, khi hết giá trị lợi dùng liền vứt bỏ chính là anh chứ không phải cô.

Chỉ là, cô cũng biết ông xã cô có phản ứng như vậy, hoàn toàn là vì anh rất thương yêu cô. Anh yêu cô, mỗi một tế bào trên người cô đều cảm nhận được điều đó.

“Em hỏi hộp sao?” Hạ Phi Phàm hỏi, theo bản năng vuốt nhẹ bụng của cô.

“Một chút.”

“Đừng lo lắng, anh sẽ luôn ở bên cạnh em” anh hôn lên trán của cô, dịu dàng trấn an cô.

“Vâng.” Khương Nghiên đáp nhẹ một tiếng, cô im lặng một lát mới đổi giọng vui vẻ hỏi anh, “Anh cảm thấy hai Tiểu Gia Hỏa này sẽ giống anh hơn, hay giống em hơn?”

“Con trai giống anh, con gái giống em.” Anh nghi ngờ bà xã mang thai đôi, một trai một gái thì thật là tuyệt.

“Nếu ngược lại thì sao đây?”

“Vậy cũng không tệ, vì hai chúng ta vốn là nam thanh nữ tú, cho dù có đổi ngược lại thì hai đứa nhỏ cũng vẫn là một đôi trai tài gái sắc.” Anh khoe khoang rất tự nhiên, chọc cho cô không nhịn được mà bật cười.

“Anh thật không biết xấu hổ.” Cô kết luận.

“Tại sao lại phải xấu hổ, những gì anh nói đều là sự thật.” Da mặt anh rất dày đó.

Khương Nghiên cảm thấy người đàn ông này bây giờ so với lúc mới quen thật khác biệt, bây giờ anh trở nên rất dịu dàng, cười rất đáng yêu, cái gì cũng dám nói, hoàn toàn khác xa cái người cương nghị, nghiêm túc lúc trước. Có điều, cô cũng rất yêu bộ dáng này của anh, có mùi vị của hạnh phúc.

“Ông xã, anh biết không, thật ra em rất giận bản thân mình sao lại nhát gan như vậy! Vì nhát gan mà không dám phản kháng lại sự sắp xếp của cha mẹ, một mực nghe lời, làm con gái ngoan, tựa như một đứa ngốc.” Cô giũ cọt nói, “Nhưng mà, bây giờ em hoàn toàn không còn giận bản thân mình nữa, anh có biết tại sao không?”

“Tại sao?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Bởi vì lúc trước nhát gan mới để dành được dũng khí phản kháng, nếu như lúc trước không để dành, em sẽ không có đủ dũng khí để trốn hôn, càng không có dũng khí theo một người xa lạ chưa từng quen biết về nhà sau khi gặp tai nạn giao thông. Em cảm thấy trước kia em nhát gan như vậy, hoàn toàn là vì để gặp được anh. Ông xã, em yêu anh.” Cô quay đầu nhìn anh, ánh mắt thâm tình trao anh yêu thương.

“Không thể bằng anh yêu em được.” Anh khàn khàn nói với cô, sau đó cúi đầu hôn cô, cũng hôn lên tình yêu của anh và cô.

Tất cả là vì để gặp được em.

Anh yêu em!

TOÀN VĂN HOÀN

CÁM ƠN CÁC BẠN ĐÃ THEO DÕI TRONG THỜI GIAN QUA

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-hon-gap-phai-tinh-yeu>